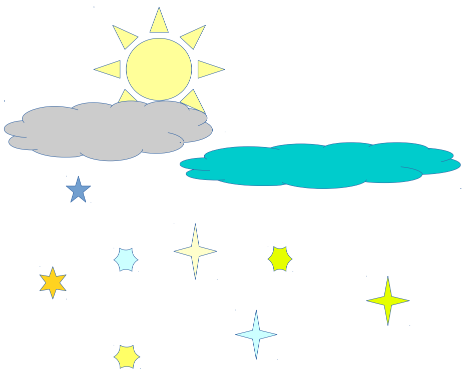
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Πέμπτο
(1995-1997)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1329119864 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 7η:
Η Σαγήνη του Κόσμου

Σάββατο, 18 Φεβρουαρίου 1995

Εδώ και λίγους μήνες παρατηρώ δραματική αλλαγή στη συμπεριφορά της Πέρσας: Όλη την ώρα φωνάζει και γελάει δυνατά, παριστάνει συνεχώς την έξυπνη και την ειδική σε όλα τα θέματα, ενώ ζητά διαρκώς χάρες: “Δακτυλογράφησέ μου τα ποιήματά μου” ... “Πες στη μητέρα σου να μου ράψει αυτή τη φούστα” ... “Ζωγράφισέ μου εκείνο” ... “Γράψε μου αυτά τα τραγούδια σε κασέτα” ... “Πήγαινε στην τάδε δημόσια υπηρεσία και ρώτα αυτό για μένα” κλπ.

Θά 'λεγα ότι έχει τρελαθεί, ενώ παράλληλα φαίνεται να έχει αποκτήσει περίεργες διασυνδέσεις. Ιδίως από τα Χριστούγεννα και μετά, που αποτρελάθηκε, παραδόξως έχει γίνει πιο δημοφιλής: Εκεί που δεν είχε ούτε μια φίλη (εκτός από μένα), τώρα στο σπίτι της πηγαινοέρχεται κόσμος πολύς. Η Πέρσα μου αναφέρει συνεχώς ονόματα παλιών συμμαθητών τους οποίους, όπως λέει, συναντά τυχαία στο δρόμο και γίνονται αμέσως πρώτοι φίλοι. Παράλληλα, έχει αρχίσει να πιστεύει σοβαρά ότι είναι πανέμορφη, ότι αρέσει, ότι οι άνδρες την κοιτούν με θαυμασμό στο δρόμο παρά τα 130 κιλά της. Είναι δε απολύτως πεπεισμένη ότι μπορεί να γοητεύσει οποιοδήποτε αρσενικό με τα ποιήματα που γράφει εδώ και λίγο καιρό.

Την Πρωτοχρονιά η Πέρσα πήγε σε μια γιορτή (τι είδους γιορτή, δεν κατάλαβα) κι έτυχε να καθήσει πλάι σ' έναν όμορφο και εύπορο νεαρό. Άρχισε να τον φλερτάρει αμέσως (αυτή, πως ως τώρα απέφευγε τις γιορτές και τα φλερτ όπως ο διάολος το λιβάνι) κι εκείνος, αντί να τη χλευάσει και να το βάλει στα πόδια (όπως γίνεται συνήθως, όταν μια άσχημη γυναίκα

τολμήσει να σηκώσει τα μάτια της σ' έναν εμφανίσιμο άνδρα), προσπαθούσε απλά να διατηρεί μια απόσταση ασφαλείας μεταξύ τους, χωρίς όμως να την προσβάλει ή να αλλάξει θέση! Λεπτομέρεια: Ο νεαρός φορούσε μια μεταλλική πεντάλφα περασμένη γύρω στο λαιμό του με μια λεπτή μαύρη ταινία. Όπως μου είπε η ίδια η Πέρσα, έχει κι αυτή μια καρφίτσα πεντάλφα! Γνήσιο μασονικό σύμβολο, όπως της εξήγησα...

Από τις αρχές του χρόνου με ψήνει να της δωρίσω για τα γενέθλιά της μια συγκεκριμένη μπλούζα αξίας 12.000 δρχ. Τελικά, αφού είδε και απόειδε πως δεν σκόπευα να "ξηλωθώ" τόσο πολύ, συμφώνησε να της φέρω ένα βιβλίο με ποιήματα του Έντγκαρ Άλαν Πόε...

Το αποκορύφωμα όλων των μυστηρίων, τα αποψινά 21α γενέθλια της Περσεφόνης: Κατ' αρχήν, δεν ήθελε με τίποτα να με καλέσει την ίδια ώρα με τους υπόλοιπους φίλους της. Μου πρότεινε να έλθω την επομένη ("ώστε να είμαστε μόνες"). Επειδή δεν της απαντούσα με σιγουριά, μου ζήτησε να της τηλεφωνήσω πρώτα σε περίπτωση που αποφάσιζα να έλθω. Εντέλει, επειδή δεν την ειδοποίησα μέχρι το μεσημέρι, με πήρε κατά τις 4:00 το απόγευμα για να ρωτήσει, σχολιάζοντας αστεία: "Όποιος δεν φέρει ακριβό δώρο δεν μπαίνει μέσα!"

Τελικά, μόλις έφτασα στο σπίτι της κατά τις 8:00, διαπίστωσα ότι βρίσκονταν εκεί περίπου 30 άτομα. Όλοι μου φάνηκαν νορμάλ άτομα, ενώ πρόσεξα και αρκετές "ντίβες", οι οποίες λογικά δεν θα καταδέχονταν καν να ρίξουν μια ματιά στην Πέρσα. Η κυρία Δάφνη με χαιρέτησε ψυχρά, με το ζόρι, γυρίζοντας αλλού τη μούρη. Στη συνέχεια, η Περσεφόνη μου καθόρισε με κόλπο που θα καθήσω: Πήρε δυο καρέκλες, δήθεν πως θα καθόταν κι αυτή κοντά μου, και πλησιάσαμε μια παρέα από τρία κορίτσια. Μόλις βολεύτηκα αυτή έφυγε. Προς έκπληξή μου, τα κορίτσια -πολύ νεότερα από μένα- μου έπιασαν πολύ γρήγορα και πρόθυμα την κουβέντα.

Σε μια φάση, παρατήρησα ότι η φιλενάδα μου τά 'ριχνε ξεκάθαρα σε έναν όμορφο ξανθό νεαρό, ο οποίος αντί να τη "φτύσει" ή να την κοροϊδέψει (όπως γίνεται συνήθως όταν μια άσχημη γυναίκα τολμήσει να σηκώσει τα μάτια της σ' έναν

εμφανίσιμο άνδρα), την αντιμετώπιζε με αφάνταστο τακτ.
“Ξέρω εγώ πως θα σε ρίξω! Με την ποίηση!” αστειευόταν -μάλλον χαζά- η Πέρσα.
“Όχι με τη μύηση, με την ποίηση!” πετάχτηκε κάποιος.

Σε όλη τη διάρκεια της γιορτής, η Πέρσα απέφευγε να μου μιλήσει. Αρκετές φορές έπιασα νευρικές, ανυπόμονες ματιές ολόγυρα. Όλοι ήλπιζαν πως θα ξεκουμπιζόμουν γρήγορα μα εγώ επέμεινα ηρωϊκά και έμεινα μέχρι το τέλος, όταν είχαν μείνει πια 3-4 άτομα. Κάποια στιγμή άκουσα τη Δάφνη να ρωτά με αγωνία: “Έφυγε η Υβόννη;”. *Σα να μου φαίνεται πως τους έκανα χαλάστρα...* Όταν τελικά ήλθε η ώρα να αποχωρήσω, ήμουν η μόνη που η Περσεφόνη δεν συνόδεψε ως την πόρτα. Όλους τους άλλους καλεσμένους που είχαν αναχωρήσει πριν από μένα, τους κατευόδωνε επί μισή ώρα στο κατώφλι, όλο χαρές και γέλια.

Λοιπόν; Τι ήταν αυτό; Απλά μια γιορτή γενεθλίων, ή μια μάζωξη κυκλώματος; Υποψιάζομαι ότι, κλείνοντας τα 21, η καλή μου φίλη μπήκε πια επίσημα σε κάποιο κύκλωμα ολκής, ως κόρη του πατέρα της (μεγάλο μούτρο: δεν είναι παρά ένας αγράμματος, νευρωτικός, αγενής βλάχος, έχει όμως διασυνδέσεις με πλούσιους και μορφωμένους ανθρώπους, ενώ συχνά πηγαίνει και παρακολουθεί τη Βουλή). Πιθανότατα, το μυστικό τής το έσκασαν εδώ και μερικούς μήνες για να την προετοιμάσουν ψυχολογικά -εξ ού και η ριζική μεταβολή στη συμπεριφορά της.

Και μετά απορώ, γιατί δεν έχω παρέες.
Σε κυκλώματα δεν ανήκω.
Σε κλαδική δεν είμαι γραμμένη.
Σε θρησκευτική οργάνωση δεν έγινα μέλος.
Πώς να έχω παρέες;
Και μου δημιουργούν συστηματικά την εντύπωση
πως εγώ είμαι ακοινώνητη, ψυχρή, χαζή, βαρετή.
Αυτό μου κάνουν μια ολόκληρη ζωή.
Πόσο σατανικοί είναι όλοι.
Πουλημένοι, βρώμικοι, κακοί, έτσι είναι όλοι...

Κυριακή, 19 Φεβρουαρίου 1995

Η ώρα είναι 9:00 το πρωί, παίρνουμε το πρωινό μας με τη μαμά και συζητάμε περιπαθώς τα χθεσινά επεισόδια στο πάρτυ της Πέρσας. Η μαμά συμφωνεί πως η όλη φάση ήταν πολύ ύποπτη και με συμβουλεύει να φυλάγομαι από αυτό το άτομο, να μη της λέω τίποτα προσωπικό ή οικογενειακό μου.

Τότε ακριβώς, χτυπά το κουδούνι. Παραξενευόμαστε -ποιός να είναι τόσο νωρίς;- αλλά χωρίς να το πολυσκεφτούμε πηγαίνουμε και ανοίγουμε, απλά ρωτώντας:

“Ποιός είναι;”

“Άνθρωπος είμαι, παιδιά μου!” ακούγεται μια γερασμένη, γλυκερή φωνή που, όπως γρήγορα διαπιστώνουμε, ανήκει σε μια τσιγγάνα!

Στέκεται στο κατώφλι μας όλο χαμόγελα, αρκετά παχουλή και δυσκίνητη, και μας λέει με το ίδιο γλυκερό ύφος:

“Λίγο νερό ήθελα, παιδιά μου, δίψασα η καημένη και είπα να χτυπήσω το κουδούνι να ζητήσω λίγο νερό από έναν άνθρωπο!”

Τρέχω και της φέρνω λίγο νερό, το πίνει βιαστικά και μετά μου λέει: “Επειδή είσαι καλό κορίτσι, για να σου ξεπληρώσω το καλό που μου έκανες θα σου κάνω εγώ ένα μεγαλύτερο καλό! Έχεις κακό σημάδι, πάνω σου, κορίτσι μου, και γι' αυτό στη ζωή σου τίποτα δεν πάει καλά!”

“Αυτά τα ξέρουμε, μας τα 'χουν πει κι άλλοι!” απαντώ καχύποπτα.

“Είναι δυο γυναίκες, μητέρα και κόρη που εύχονται το κακό σου και σου κάνουν διαρκώς μάγια ώστε να μην προκόψεις ποτέ! Ξέρεις για ποιές μιλάω!”

Αυτόματα το μυαλό μου πάει στην Περσεφόνη και στη μητέρα της, τη Δάφνη. Πριν προλάβω να πω ή να κάνω οτιδήποτε άλλο, η γύφτισσα μου δίνει στο χέρι ένα κομμάτι χαρτί από εφημερίδα.

“Σφίξε αυτό στο χέρι σου!” μου λέει.

“Σαχλαμάρες!” της κάνω.

“Κάνε αυτό που σου λέω και δεν θα χάσεις!”

Υπακούω μηχανικά, ίσως επειδή θέλω κι εγώ να δω πού το πάει. Στη συνέχεια, η γύφτισσα μου παίρνει το χαρτί από το χέρι και το σχίζει στα τέσσερα. "Σχίζω αυτό το χαρτί για να σχιστεί το κακό!" μου εξηγεί κι εγώ καγχάζω ειρωνικά. "Πόσων χρονών είσαι, δεκαπέντε;" μου κάνει ξανά. *Εννοεί ότι φαίνομαι πολύ μικρότερη, ή με κοροϊδεύει;* "Σχίσ' το τώρα κι εσύ!" με προστάζει. Υπακούω και η γριά συνεχίζει: "Σφίξε το στο χέρι σου -και τώρα άνοιξέ το!"

Μόλις ανοίγω τη γροθιά μου, το χαρτί είναι πάλι ολόκληρο! Μένω κατάπληκτη, δεν ξέρω τι να υποθέσω. Η τσιγγάνα επωφελείται, βγάζει από την τσέπη της μια κλωστή γύρω στα είκοσι εκατοστά, την κόβει στα τέσσερα, μου δίνει τα κομμάτια να τα σφίξω στο χέρι, μόλις το ανοίγω η κλωστή είναι ξανά ολόκληρη!

"Έτσι έχει εξουδετερωθεί το κακό", με διαβεβαιώνει η τσιγγάνα. "Για να μην ξαναγίνει, όμως, πήγαινε και φέρε μου όσα λεφτά έχεις στις τέσσερις γωνίες του σπιτιού!"

Εντάξει, στο σημείο αυτό η κατάσταση αρχίζει να ξεκαθαρίζει. "Ωωωχ, μα πόσων χρονών είσαι, δώδεκα;" μου κάνει η γριά κι αντί να την πετάξω έξω πάω και της φέρνω 50 δραχμές από το πορτοφόλι μου. Η γύφτισσα το κοιτάζει με μισό μάτι, ξανακόβει την κλωστή στα τέσσερα και μου λέει: "Κλείσε καλά στο χέρι σου το κέρμα και την κλωστή μαζί!" ... "Ξανάνοιξέ το!". Υπακούω -ακόμα μια φορά- και διαπιστώνω ότι τόσο η κλωστή όσο και το πενηντάρικο έχουν κάνει φτερά! Στο μεταξύ, η τσιγγάνα έχει καθήσει κάτω, μπροστά στην εσωτερική σκάλα που οδηγεί στο διαμέρισμά μου. Προφανώς, δεν έχει σκοπό να ξεκουμπιστεί σύντομα.

"Αυτό δεν είναι καλό! Δεν μου έφερες όλα τα λεφτά που υπάρχουν στο σπίτι και γι' αυτό εξαφανίστηκαν όλα! Πήγαινε και φέρ' τα!" μου κάνει επιτακτικά.

Σαν υπνωτισμένη ξαναπάω και φέρνω άλλο ένα κατοστάρικο. Η γριά το κοιτάζει -και αυτό- με μισό μάτι, σχίζει ένα κομμάτι χαρτί που βγάζει από την τσέπη της φαρδιάς φούστας της και μου λέει:

"Σφίξε αυτά στο χέρι σου" ... "Ξανάνοιξέ το!" Αυτή τη φορά, το

χαρτί εμφανίζεται στο χέρι μου ολόκληρο, όμως τα λεφτά έχουν κάνει φτερά! "Έχεις κι άλλα λεφτά στο σπίτι! Πήγαινε φερ' τα!" προστάζει η γριά και το ίδιο ακριβώς επαναλαμβάνεται με διακόσιες δραχμές ακόμη. Ωστόσο, ούτε αυτή τη φορά ικανοποιείται η κυρία, ζητάει ακόμη περισσότερα λεφτά.

Τώρα, όμως, εγώ αντιστέκομαι σθεναρά, επιμένω ότι στο σπίτι δεν υπάρχει ούτε δεκάρα πια, οπότε η τσιγγάνα το παίρνει απόφαση ότι πρέπει να φύγει, αφού πρώτα μου λέει με μελιστάλαχτο ύφος: "Το μεσημέρι, στις 2:00 η ώρα, θα βρεις κάτω από το στρώμα του κρεβατιού σου τα λεφτά και δυο φωτογραφίες των γυναικών που σου 'χουν κάνει κακό!". Ύστερα σηκώνεται και φεύγει -μάλλον απρόθυμα θα έλεγα.

Όλη αυτή την ώρα η μητέρα μου παρακολουθούσε αποσβολωμένη, χωρίς να μιλά ή να αντιδρά με οποιοδήποτε τρόπο. Κι εγώ, νιώθω κρύο ρίγος να διαπερνά το σώμα μου. Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 10:30. "Τι ήταν αυτό τώρα;" ρωτώ τη μάνα μου μόλις εξαφανίζεται η γριά. "Δεν ξέρω", του απαντά σκεπτική.

Στη διάρκεια της ημέρας, το μυαλό μου παίρνει πολύ ανάποδες στροφές: Πολύ περίεργη ***σύμπτωση***, να μας επισκεφθεί η γύφτισσα το επόμενο κιόλας πρωί από το πάρτυ της Πέρσας. Πολύ παράξενο να μας χτυπήσει την πόρτα -αυτές, συνήθως, δεν γυρίζουν στις πόρτες, και δεν έχει καν λαϊκή σήμερα. Μήπως, λέω μήπως, η τύπισσα ήταν βαλτή από το κύκλωμα της Περσεφόνης, να έλθει σήμερα ειδικά να μας ταράξει, ώστε να μη μπορούμε να σκεφθούμε καθαρά τι συνέβη χθες βράδι; Λοιπόν, ποτέ δεν με έπεισαν οι γύφτισσες για τη φτώχεια και την κακομοιριά τους... Άσε που, όπως είδα σήμερα, πιθανότατα ασχολούνται με μαύρη μαγεία. Πώς αλλιώς κατάφερνε να αλλάζει ή να εξαφανίζει πράγματα μέσα στο δικό μου χέρι;

Αποφασίζω, λοιπόν, να διακόψω κάθε σχέση με την Πέρσα, οπότε αποφεύγω οποιαδήποτε επικοινωνία μαζί της για κανένα μήνα. Ωστόσο, γύρω στα τέλη του Μάρτη, τηλεφωνεί η Δάφνη. Σηκώνει το ακουστικό η μητέρα μου, η Δάφνη της λέει κοφτά: "Να πεις στην κόρη σου πως είναι γαϊδούρα που δεν

παίρνει ένα τηλέφωνο!" και μετά κλείνει το τηλέφωνο...

Πέμπτη, 23 Φεβρουαρίου 1995

Σήμερα αποφάσισα να δοκιμάσω ένα ***μαγικό τελετουργικό*** που βρήκα στο βιβλίο "Πρακτική Μαγεία": Σε ένα λευκό χαρτί γράφω τη φράση "Ο Τάσος με αγαπά" με κόκκινο μελάνι. Ύστερα καίω το χαρτί, προφέροντας τα λόγια: "Όπως καίγεται αυτό το χαρτί, έτσι να καίγεται ο Τάσος για μένα". Αναμένω να δουλέψει. *Κατακλείδα: Φυσικά και δεν θα δουλέψει...*

Έκτακτη βραδινή συνάντηση με την πρώην φίλη μου Βανέσα, η οποία βρίσκεται αυτές τις μέρες στην Αθήνα για δουλειές. Κάποτε πηγαίναμε μαζί στον Ιανό αλλά τώρα μένει μόνιμα στο Βόλο, ενώ έχει πια χωρίσει από τον Αλέξη -παιδί καλό και όμορφο, με τον οποίο τα "είχαν" όσο καιρό σπούδαζαν μαζί στην Αθήνα.

Ωστόσο, η Βανέσα που βλέπω σήμερα δεν έχει καμία σχέση με την προβληματισμένη κι ευαίσθητη κοπέλα που ήξερα: Χαζοχαρούμενη και αλλοπρόσαλλη, μου καμαρώνει ότι πηδιέται με τέσσερις διαφορετικούς άνδρες, χωρίς να έχει δεσμό με κανέναν και χωρίς να χρησιμοποιεί καν προφυλακτικό! *Μα τι έπαθε η Βανέσα;* αναρωτιέμαι χωρίς να μπορώ να δώσω απάντηση...

Το Μαζικό Ασυνείδητο είναι ο συλλογικός νους της ανθρωπότητας. Περιέχει όλες τις σκέψεις, εμπνεύσεις, σκοπούς, ιδέες των ανθρώπων. Από το μαζικό ασυνείδητο πηγάζουν όλες οι εμπνεύσεις, οι επιστήμες, οι φιλοσοφίες, οι θρησκείες, οι τάσεις της κοινωνίας σε κάθε τόπο και χρόνο. Οι άνθρωποι, με το πνεύμα τους, ταΐζουν συνεχώς το μαζικό ασυνείδητο αλλά και δέχονται ιδέες, κατευθύνσεις, εντολές από αυτό. Με το πέρασμα των χιλιετιών το μαζικό ασυνείδητο εξελίσσεται, με γεωμετρικό πρόοδο, σε μια πολύπλοκη υπεροντότητα τύπου gestalt, με τρόπο σκέψης, στόχους και θέληση ανεξάρτητη από των μεμονωμένων ανθρώπων.

Το μαζικό ασυνείδητο ενός είδους είναι το σύνολο το κοινών ενστίκτων που χαρακτηρίζουν το εκάστοτε είδος, καθώς

και η διαδικασία της φυσικής του εξέλιξης μέσα στο χρόνο, προκειμένου το είδος να επιβιώσει όσο γίνεται περισσότερο.

Τα μαζικά ασυνείδητα των ειδών τα καθορίζει η φύση. Ωστόσο, στην περίπτωση του ανθρώπου, ο συλλογικός νους δεν επηρεάζεται μονάχα από τη φύση αλλά κυρίως μια μια άλλη δύναμη, μάλλον εξωγήινη και εξωανθρώπινη, που τους προσδίδει το ένστικτο του "πολιτισμού". Γι' αυτό ο άνθρωπος έχει διαφοροποιηθεί απ' όλα τα υπόλοιπα είδη του πλανήτη, καθώς έχει αποκτήσει τη λεγόμενη "λογική", η οποία συχνά εξουδετερώνει ή διαστρεβλώνει τα φυσικά ένστικτα...

Η ουσία της ύπαρξης:

Σ' αυτό τον κόσμο,
Όλα τα όντα είναι, κατά βάθος, εχθρικά μεταξύ τους.
Το καθένα προσπαθεί κρυφά ή φανερά,
να αφανίσει όλα τα υπόλοιπα.
Αυτός είναι ο κρυφός σκοπός όλων.
Οι "φίλοι" δεν είναι παρά προσωρινοί σύμμαχοι
ενάντια σ' έναν τρίτο εχθρό ή αντίξοες περιστάσεις.
Μόλις αυτός ο εχθρός ή οι περιστάσεις
πάψουν να υφίστανται, τότε οι μάσκες πέφτουν.
Η φιλία καταρρέει και σταδιακά δίνει τη θέση της
σε απέχθεια, περιφρόνηση, απόρριψη, μίσος.
Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κρύβεται
πίσω από ένα γλυκό χαμόγελο.
Ποτέ δεν ξέρεις πως δουλεύει το μυαλό του καθενός.
Δεν ξέρεις που ανήκει ο καθένας,
ούτε σε ποιούς δίνει λογαριασμό.
Όλοι είναι καλοί, μέχρι να τους χαλάσεις το χατήρι.
Τότε το χαμόγελο μετατρέπεται σε ουρλιαχτό επίθεσης.
Μη αποκαλύπτεις ποτέ τις σκέψεις ή τα σχέδιά σου.
Κατά κανόνα το μετανιώνεις πάντα.
Έτσι δεν είναι;

Παρασκευή, 3 Μαρτίου 1995

Απαγορευμένες σκέψεις: Η ίδια έμμονη ιδέα επανέρχεται στο μυαλό μου, ακόμα μια φορά: Να χρησιμοποιήσω μαγικές τελετές, ακόμη και "μαύρες", προκειμένου να πετυχω ορισμένους σκοπούς μου. Φυσικά, αυτό ίσως να μην είναι σωστό. Ίσως να είναι κι επικίνδυνο. Όμως...

Δεν έχεις βαρεθεί όλη αυτή την κοινωνική ζητιανειά;
"Σας παρακαλώ, δώστε μου λίγη προσοχή και μένα, είμαι κι εγώ εδώ, πείτε μου έστω ένα "γειά", θα σας είμαι αιώνια υπόχρεη"...
Στ' αλήθεια, δεν έχεις βαρεθεί να καταπίνεις
τόσα χρόνια περιφρόνηση και κοροϊδία;
Δεν έχεις βαρεθεί να μη γυρίζει κανείς να σε κοιτάξει
επειδή δεν είσαι πουτάνα;
Δεν έχεις βαρεθεί να βλέπεις να προωθούνται παντού άτομα ανήθικα και πονηρά, ούτε στο ελάχιστο ικανά σαν εσένα, μόνο και μόνο επειδή ανήκουν σε κυκλώματα;
Δεν έχεις βαρεθεί όλες σου οι προσπάθειες
να καταλήγουν στο μηδέν;
Τα πράγματα δεν μου έρχονται ποτέ.
Πρέπει εγώ να τα κυνηγώ πάντα -χωρίς να τα φθάνω ποτέ.
Γιατί άραγε;
Ως πότε θα σκοντάφτω στη θέληση των άλλων;
Ποιός ενδιαφέρθηκε ποτέ για τη δική μου θέληση;
Γιατί να κοιτάζω πάντα το "καλό";
Πόσο καλό είναι να πετάς μαργαριτάρια στα γουρούνια;
Ποιός λέει ότι αυτός ο τρόπος ύπαρξης δεν είναι επικίνδυνος;
Θα δοκιμάσω μερικές απλές μαγικές συνταγές που βρήκα πρόσφατα σε ένα νέο βιβλίο μαγείας.
Κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα βγει τίποτα.
Είναι, όμως, μια ελπίδα.
Πουθενά αλλού δεν μπορώ να βρω ελπίδα...

Για λίγους μήνες θα πειραματιστώ με αυτά τα απλά τελετουργικά που έχω ανακαλύψει. Αν δεν φέρουν αποτέλεσμα, θα δοκιμάσω άλλα, πιο "σκληρά". Βλέποντας και κάνοντας...

Πέμπτη, 30 Μαρτίου 1995

Έχοντας σχολάσει από τη δουλειά, κατηφορίζω προς το τέρμα λεωφορείων επι της οδού Ακαδημίας όταν βλέπω ξαφνικά μπροστά μου την Περσεφόνη και τη μητέρα της! Φαίνονται ενθουσιασμένες που με βλέπουν, ήδη τρέχουν προς το μέρος μου κι εγώ δεν μπορώ να τις αποφύγω. Σύντομα αναγκάζομαι να υποστώ παράπονα για την εξαφάνισή μου, καταλήγοντας μάλιστα πως "Τόσα χρόνια ήμουν το μικρό που το καταδεχόσουν μόνο και μόνο επειδή κανένας άλλος δεν σε έκανε παρέα!". Στο σημείο αυτό, η Πέρσα πάει να βουρκώσει. Τότε, εγώ αναγκάζομαι να της εξηγήσω ότι εκείνο που με απομάκρυνε ήταν η μεταβολή στη συμπεριφορά της κατά τους τελευταίους μήνες, ότι είχε γίνει αλαζονική, υπερβολική και φορτική, μάλλον επειδή κάποια παράξενη αλλαγή είχε συμβεί στη ζωή της. Εκείνη με διαβεβαιώνει πως τίποτα δεν έχει αλλάξει: "Η ζωή μου είναι σκατά, όπως πάντα, Υβόννη", ξεσπά με ειλικρίνεια. Όντως, η Περσεφόνη που έχω τώρα μπροστά μου είναι η συγκρατημένη και λογική κοπέλα που ήξερα -και της το λέω. "Με προτιμάς έτσι;" μου κάνει θλιμμένα. Δεν απαντώ, μα όντως την προτιμώ έτσι, καθώς μου φαίνεται πιο λογική...

"Και όλοι εκείνοι οι φίλοι που είδα στα γενέθλιά σου;" τη ρωτώ.

"Εκείνη την ημέρα ήθελα απλά να γεμίσει το σπίτι μου με κόσμο!" μου λέει.

Αλήθεια, είναι τόσο εύκολο να βρεις καμιά τριανταριά άτομα πρόχειρα και πρόθυμα, για να γεμίσεις το σπίτι σου με κόσμο; αναρωτιέμαι.

Τέλος πάντων, μάλλον χαρούμενη που η παλιά, μετριόφρων, χαμηλών τόνων Περσεφόνη έχει επιστρέψει. Έτσι, δέχομαι να κανονίσουμε μια συνάντηση για καφέ στην Κάτω Γλυφάδα για να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση οριστικά.

Κυριακή, 2 Απριλίου 1995

Γύρω στις 8:00 το βράδι, συναντιώμαστε με την Πέρσα στην καφετέρια Venezia στην Κάτω Γλυφάδα. Φαίνεται υποχωρητική και γεμάτη κατανόηση, με διαβεβαιώνει ξανά πως

τίποτα το εξαιρετικό, καμία βελτίωση δεν έχει συμβεί στη ζωή της, όπως νόμιζα, κι όσο για εκείνα τα τριάντα άτομα, δεν τα είχε ξαναδεί, ούτε θα ξανάβλεπε ποτέ κανέναν από αυτούς! Μου ζητάει συγγνώμη για εκείνη την πικρή κουβέντα που μου πέταξε στην Αθήνα, δηλαδή πως την καταδεχόμουν μόνο και μόνο επειδή κανείς άλλος δεν με έκανε παρέα. Μιλά ήρεμα και λογικά, μου φαίνεται ειλικρινής, οπότε η φιλία επανασυνδέεται αυθόρμητα.

Ωστόσο, η Περσεφόνη εκφράζει άλλο ένα παράπονο από μένα: "Δεν μου λες ποτέ τίποτα, Υβόννη· δεν μου μιλάς ποτέ για τον εαυτό σου, ενώ εγώ σου έχω πει τα πάντα για μένα. Στο εξής, θα ήθελα να μου λες περισσότερα για σένα!". Της υπόσχομαι ότι στο εξής θα είμαι πιο ανοιχτή, αν και απορώ: Είχα την εντύπωση ότι με την Πέρσα μιλούσαμε ήδη αρκετά. Για την ακρίβεια, αν υπάρχει ένα άτομο στο οποίο εκμυστηρεύομαι σχεδόν τα πάντα, αυτό είναι η Περσεφόνη. Μέχρι για τα αστρικά ταξίδια μου και για το ονείρεμα της έχω μιλήσει: "Ξέρεις τι μου λες τώρα;" είχε αναφωνήσει κατάπληκτη. Λοιπόν; Τι παραπάνω περιμένει να ακούσει από μένα, άραγε;

Σάββατο, 8 Απριλίου 1995

Χαρωπή κι εντελώς ανυποψίαστη, πηγαίνω πρωί-πρωί κάτω, στο σπίτι της αδελφής μου και τι βλέπουν τα μάτια μου; Μαζί με τη συνηθισμένη παρέα (Μιλένα και Δέσπω) είναι και ο Δημήτρης Παπαγιάννης! Παθαίνω ένα σχετικό σοκ, εφόσον εγώ δεν γνώριζα καν ότι ο Δημήτρης έχει δοσοληψίες με την Αλίκη, όμως κάθομαι για λίγο μαζί τους και σύντομα διαπιστώνω τα εξής απίθανα: Ο Δημήτρης χαριεντίζεται με την Αλίκη, αυτή όμως τον πασσάρει στη Δέσπω, την κακάσχημη φιλενάδα της! Για την ακρίβεια, η Αλίκη έχει καλέσει εδώ τον Παπαγιάννη για να τον προξενέψει στη Δέσπω! Κι εγώ δεν είχα ιδέα! Μέχρι χθές συνέχιζα να φλερτάρω μαζί του, εξηγούσα στην αδελφή μου πως μου αρέσει, και δεν είχα ιδέα τι παιζόταν πίσω από την πλάτη μου: Απ' ότι βλέπω, πάντως, ο τύπος είναι πρόθυμος να τα φτιάξει με οποιαδήποτε άλλη εκτός από μένα. Όσο για την

αδελφούλα μου, αγνόησε παντελώς τα αισθήματά μου και με θεώρησε χαμένη υπόθεση, οπότε αποφάσισε να πασσάρει το Δημήτρη στην ασήμαντη φιλενάδα της, σαν να μην υπήρχα εγώ καθόλου.

Θυμώνω πολύ, τρέχω πάνω κι εξομολογούμαι στη μαμά τα παράπονά μου. Αυτή αμέσως πάει κάτω και μιλάει στην Αλίκη. Κοντολογίς, όλοι παίρνουν χαμπάρι τι συμβαίνει. Αμέσως μετά, η Αλίκη ανεβαίνει πάνω και ζητάει τα ρέστα:
“Τι έγινε; Τι συμβαίνει;” με ρωτάει χολωμένη.
“Τι συμβαίνει; Ρωτάς τι συμβαίνει;”, αρχίζω να φωνάζω. “Συμβαίνει ότι ποτέ δεν νοιάζεσαι για μένα, ούτε δίνεις ποτέ δεκάρα για το πως νιώθω εγώ! Φέρνεις κόσμο στο σπίτι σου, άτομα που κι εγώ γνωρίζω, εμένα όμως δεν με καλείς, ούτε υπολογίζεις ποτέ ότι εγώ κάθομαι ώρες μόνη μου πάνω! Με καλείς να βγαίνουμε μαζί μόνο αν σου πληρώνω όλα τα έξοδα, χωρίς να έχω καν το δικαίωμα να προτείνω που θα πάμε! Και τώρα, ενώ ξέρεις ότι μου αρέσει ο Δημήτρης, τον προξενεύεις στη φιλενάδα σου!”
“Δηλαδή, κατάλαβες ποια είναι η σχέση μας κι έπαθες πλάκα!” μου αποκρίνεται, ξινίζοντας τη μούρη.

Το ίδιο απόγευμα έρχεται η αδελφή μου και με παίρνει να πάμε για καφέ στην ιδιόκτητη καφετέρια της Μιλένας. Νιώθοντας μάλλον ένοχη για το πρωινό ξέσπασμα, δέχομαι την πρόσκληση χαμογελώντας ηλίθια. Η Αλίκη κουνάει το κεφάλι υποτιμητικά. Στο δρόμο δεν χάνει την ευκαιρία να εκδηλώνει την περιφρόνησή της για μένα: “Να ξέρεις ότι γρήγορα θα τρελαθείς επειδή δεν βρίσκεις άνδρα! Το πολύ μέχρι τα 35 σου θα έχεις τρελαθεί!”, μου κάνει με στόμφο.

Στην καφετέρια μας περιμένει μια μεγάλη χαρούμενη παρέα, από αυτές που εγώ δεν είχα ποτέ. Δεν καταλαβαίνω κάποια ψυχρότητα εναντίον μου -πέρα από τη συνηθισμένη. Μόνο, να: Μια κότα έχει φέρει το επτά μηνών μωρό της, όμορφο και γελαστό, που το παίρνουν όλοι αγκαλιά. Όσες φορές όμως δοκιμάζω να το κρατήσω εγώ, η μαμά-κλώσσα σπεύδει και μου το βουτάει αμέσως από τα χέρια!

Άργησα λίγο, μα τελικά θυμήθηκα τη λεπτομέρεια: Με

τον ίδιο ακριβώς τρόπο είχε αντιδράσει η ξαδέλφη μου η Χρύσα, όταν είχε έλθει στο σπίτι μας στις προάλλες με το δικό της μωρό! Μα τι έχουν πάθει όλες οι κότες και δεν μου επιτρέπουν να αγγίζω τα κουτσούβελά τους; Φοβούνται κάτι;

Σάββατο, 15 Απριλίου 1995

Ελπίδες! Ο Τάσος ο γυμναστής έχει καλέσει όλη την τάξη του αερόμπικ, μα και άλλους από το γυμναστήριο, σε δείπνο στην ψησταριά "Κόκκορας" στη Βάρκιζα αύριο το βράδι! Φυσικά θα πάω και ήδη αναρωτιέμαι τι μπορώ να κάνω για να τραβήξω την προσοχή του...

Αποφασίζω, λοιπόν, να εκτελέσω απόψε ένα απλό ***μαγικό τελετουργικό*** που έχω ανακαλύψει σ' ένα βιβλίο μαγείας: Ανάβω πράσινα κεριά και διαλογίζομαι σχετικά με την αγάπη του Τάσου. Μετά παίρνω μια πατάτα, την κόβω στη μέση και της καρφώνω δέκα καρφίτσες, όσα και τα γράμματα στο όνομα του: Αναστάσιος. Ύστερα ενώνω τα δύο μισά και τα δένω με κόκκινη ταινία. Τέλος, καίω την πατάτα σε φωτιά. Τώρα αισθάνομαι ικανοποιημένη. Δεν έχω παρά να περιμένω...

Κυριακή, 16 Απριλίου 1995

Η κρίσιμη νύχτα έφτασε! Φοράω τα καλά μου, όλο χαρά κι αισιοδοξία, παίρνω τη Μάντυ και πηγαίνουμε μαζί στη συνάντηση, με το αυτοκίνητό της. Όταν φτάνουμε έξω από την ψησταριά, διαπιστώνω ότι η παρέα αποτελείται από καμιά εικοσαριά άτομα.

Το αποτέλεσμα; Νούλα! Όλοι οι άνδρες φαίνονται γοητευμένοι από τη Μάντυ, ιδίως ο Τάσος! Όσο για μένα, σε μια στιγμή πετάγεται κάποιος και λέει πως με θυμάται από το δημοτικό, και από τα λεγόμενά του αποκαλύπτεται λίγο-πολύ η ηλικία μου μπροστά σε όλους!

Αργότερα, ο Τάσος προτείνει να πάμε όλοι μαζί εκδρομή την Πρωτομαγιά και οι παντρεμένες θαυμάστριές του (οι οποίες, όπως πάντα, έχουν σχηματίσει κλοιό γύρω του) σπεύδουν αμέσως να δηλώσουν συμμετοχή...

Σάββατο, 29 Απριλίου 1995

... Από εκείνη τη νύχτα στον "Κόκκορα", ο Τάσος όχι μόνο δεν με έχει ερωτευτεί αλλά με αγνοεί ξεκάθαρα! Πριν καμιά βδομάδα επανέλαβα τη μαγεία της 15ης Απριλίου -μάταια όμως: Θα έλεγα, μάλιστα, πως η κατάσταση έχει επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο: Στο εξής ο Τάσος φροντίζει να χαριεντίζεται επιδεικτικά με τις παντρεμένες αλλά και τις ελεύθερες του τμήματός του, ιδίως όταν είμαι εγώ παρούσα! "Τον Ιούνιο θα πάω στην Πάρο για λίγες μέρες! Έρχεσαι;" είπε σήμερα σε μία, ενώ εγώ περνούσα από δίπλα. Δίνει σε όλες θάρρος εκτός από μένα! Κανονίζει μαζί τους εξόδους ή εκδρομές, αρκετά επιδεικτικά ώστε να το ακούω κι εγώ, εμένα όμως δεν μου δίνεται ποτέ η ευκαιρία να πλησιάσω αυτή τη ζηλευτή παρέα.

Πάντως, αρχίζω ν' αμφιβάλλω έντονα για την αποτελεσματικότητα των μαγικών τελετουργικών που υπάρχουν στα σχετικά βιβλία. Μήπως, τελικά, φέρνουν το αντίθετο αποτέλεσμα από το υποτιθέμενο;

Παράξενη Πρωτομαγιά 1995

Ο Τάσος έχει πάει εκδρομή με το "χαρέμι" του. Εγώ, φυσικά, δεν είμαι καλεσμένη και κάθομαι στο σπίτι, εφόσον δεν έχω καμία πρόσκληση από κανέναν, ούτε για έναν καφέ στη Γλυφάδα. Ξαφνικά, ώρα 5:00 το απόγευμα, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η Δάφνη, η μητέρα της Περσεφόνης, και μου ζητά να πάω επειγόντως να κρατήσω συντροφιά στην κόρη της. Αμέσως μετά μου μιλά η ίδια η Περσεφόνη και μου εξηγεί ότι πρέπει να έλθω να τη βρω αμέσως γιατί "υπάρχει σοβαρός λόγος".

Φτάνοντας στο σπίτι της Πέρσας, μου φαίνεται μάλλον περίεργη και μυστικοπαθής. Στην αρχή ανησυχώ μήπως της την έχει δόσει πάλι, μα όχι. Δεν κρατάει πόζα ούτε κάνει τη σπουδαία, απλά δείχνει κάπως νυσταγμένη και αργοκίνητη. Πιο κει, ο πατέρας της τακτοποιεί κάτι λογαριασμούς, αμίλητος μα ολοφάνερα συγχισμένος. Στη συνέχεια, η μητέρα της μου εξηγεί με τρόπο ότι η Περσεφόνη πήρε καμιά δεκαριά υπνωτικά χάπια για να αυτοκτονήσει! Απορώ και ανησυχώ: Νόμιζα πως η

Περσεφόνη είχε ξεπεράσει πια αυτές τις τάσεις, καθότι δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρεί κάτι τέτοιο. Ευτυχώς, τα χάπια δεν ήταν αρκετά ισχυρά και τη γλύτωσε με μια απλή υπνηλία. Εντέλει, παίρνω την Περσεφόνη και πηγαίνουμε μαζί στην Κάτω Γλυφάδα για καφέ. “Πρόσεχε, μπορεί να σου πέσω!” χαριτολογεί στο δρόμο.
“Πριν αποφασίσω να πάρω τα χάπια, αισθανόμουν τρομερή απόγνωση. Έδωσα μία με το χέρι μου στο τζάμι και το έσπασα”, μου εκμυστηρεύτηκε όταν καθίσαμε στο Δεληολάνη.
“Γιατί όμως;” απορώ, καθώς μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν μου είχε αναφέρει κανένα συγκεκριμένο λόγο για την απόπειρα.
“Υπάρχουν ορισμένα πράγματα για μένα, που δεν τα ξέρεις!” απαντά αινιγματικά.

Στη συνέχεια προσπαθώ -και μάλλον κατάφερα- να την παρηγορήσω και να την αποτρέψω από περαιτέρω σκέψεις αυτοκαταστροφής. “Η αυτοκτονία δεν είναι λύση”, της λέω. “Άλλωστε, δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε σίγουροι αν όντως ο θάνατος είναι το τέλος, ούτε για το τι υπάρχει μετά...”

Ανακεφαλαίωση: Ο Τασούλης διασκεδάζει με το χαρέμι του, εκδρομή στην Πελοπόννησο. Κι εγώ, Πρωτομαγιά σήμερα, έχω βγει βόλτα με μια παραλίγο αυτόχειρα. Σημαδική μέρα...

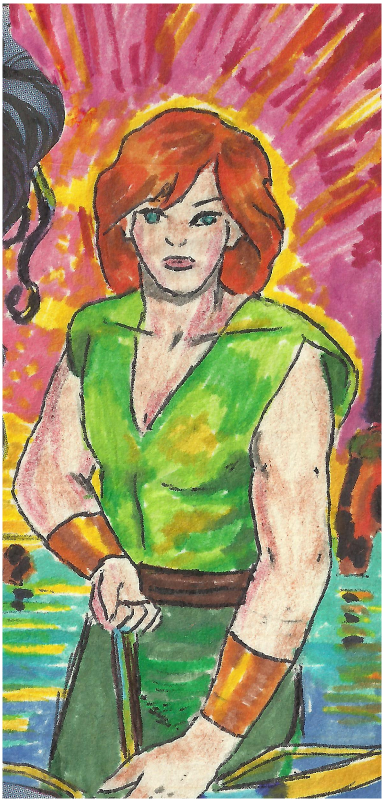
Σάββατο, 19 Μαΐου 1995

Πριν από κανένα δίμηνο συνάντησα τυχαία τη Λουίζα στο λεωφορείο, καθώς επέστρεφα από τη δουλειά. Πιάσαμε κουβέντα για τα παλιά, τα ξαναβρήκαμε κι έκτοτε κάνουμε τακτικά παρέα, μετά από πέντε χρόνια χωρισμού. Τώρα είναι παντρεμένη με το Νώντα, έχει ένα γιο ενάμισι χρονών, το Μανώλη, και είναι έγγυος στο δεύτερο παιδί, που θα είναι κορίτσι.

Γενικά, η Λουίζα είναι πολύ χαρωπή, ομιλητική και εκδηλωτική κοπέλα. Κάθε φορά που συναντιόμαστε, θέλει φιλιά και αγκαλιές. Με καλεί και πηγαίνω στο σπίτι της δύο-τρεις φορές την εβδομάδα, όπου περνάμε ώρες συζητώντας ποικίλα θέματα, με ευχάριστη διάθεση. Απ' ότι φαίνεται, ταιριάζουμε. Με θεωρεί δικό της άνθρωπο, όπως μου λέει.

Εξαιτίας των οικογενειακών υποχρεώσεών της, οι παλιές της παρέες έχουν απομακρυνθεί, πράγμα που την πικραίνει κάπως. “Αλήθεια, Υβόννη, άνθρωπο τόσο ειλικρινή και ανιδιοτελή σαν εσένα δεν έχω ξαναδεί!” μου εκμυστηρεύτηκε σήμερα το βράδι που βρεθήκαμε. Τότε εγώ πήρα το θάρρος και της ζήτησα να βαφτίσω τη μικρή της κόρη, που θα γεννηθεί σε μερικούς μήνες. “Ευχαριστώ πολύ Υβόννη, όμως το έχω ήδη κανονίσει με τη φίλη μου τη Μάρθα, να γίνει εκείνη η νονά του παιδιού”, απάντησε γρήγορα. “Όσο για το τρίτο παιδί που σκέπτομαι να αποκτήσω, το έχω τάξει στο Νίκο, ένα συνάδελφό μου!” συμπλήρωσε βιαστικά. Η κάθετη άρνησή της με προβλημάτισε κάπως μα δεν έδωσα περισσότερη σημασία. Άλλωστε, είναι δικαίωμα του καθενός να διαλέγει τους κουμπάρους του...

Τρίτη, 22 Μαΐου 1995

Διαυγές Όνειρο: Ήρεμα και συνειδητά, ψάχνω μέσα σε διάφορα δωμάτια να βρω τον Τάσο. Τον βρίσκω στην τελευταία κάμαρα. Φοράει μια όμορφη πράσινη ρόμπα. Του λέω πως το αγαπώ, τον φιλώ, τον αγκαλιάζω. Ακολουθεί σεξουαλική διέγερση. Αναζητώ κόκκινα τριαντάφυλλα, σαν σύμβολο του έρωτα. Έρχεται μια γυναίκα που κρατά ψεύτικα ρόδα, μου δίνει ένα αλλά το άνθος εξαφανίζεται. Ύστερα, ο Τάσος μου προσφέρει μια ανθοδέσμη με κιτρινοκόκκινα λουλούδια. Παρατείνω το όνειρο μα τώρα ο νεαρός φαίνεται σα ν' αλλάζει μορφή. *Δηλαδή: Κατόρθωσα να κατασκευάσω ένα διαυγές όνειρο που να συμβολίζει τον έρωτα, μήπως και κατακτήσω το πρόσωπο που αγαπώ. Ωστόσο, δεν πρόκειται να πιάσει το κόλπο...*

Παρασκευή, 2 Ιουνίου 1995

Σε μια ακόμη προσπάθεια να μου δείξει τις καλές της προθέσεις, η καλή μου φίλη Λουίζα μου έχει προτείνει να περάσω ένα πρωί από το δικηγορικό γραφείο όπου εργάζεται ως γραμματέας, για να μου γνωρίσει κάποιον δικηγόρο ως πιθανό γαμπρό.

Έτσι, λοιπόν, αποφασίζω να περάσω από το γραφείο της σήμερα νωρίς το πρωί, πριν πάω στη δουλειά. Κατ' αρχάς, εκπλήττομαι όταν διαπιστώνω πόσο μεγάλη είναι η εταιρεία όπου δουλεύει: Τρεις όροφοι γεμάτοι γραφεία και κόσμο που πάει κι έρχεται. Ύστερα, απογοητεύομαι μόλις βλέπω ότι ο προτεινόμενος υποψήφιος είναι ένας παχουλός τύπος με χοντρά μάγουλα και ολίγη φαλάκρα -ακριβώς το είδος που έχω εξηγήσει στη Λουίζα ότι δεν γουστάρω. “Μα κοίτα τι πλατάρες που έχει!” επιμένει η φίλη μου η οποία, προφανώς, το πάχος το θεωρεί “πλατάρες”.

Λίγο αργότερα, ο Λουίζα το παίρνει απόφαση πως ο εν λόγω τύπος δεν με ενθουσιάζει, οπότε αρχίζει να με συστήνει σε διάφορους άλλους δικηγόρους -με όμοιο πάντα σουλούπι: “Να σας γνωρίσω τη φίλη μου την Υβόννη που είναι ζωγράφος και συγγραφέας” φωνάζει σε καθέναν από αυτούς μάλλον επιδεικτικά κι εγώ αναγκάζομαι να ανταλλάσσω μαζί τους χειραψίες και χαμόγελα. Κατόπιν, πολύ πρόθυμα και χαρωπά, με πηγαίνει βόλτα σε διάφορα γραφεία, όπου πρέπει να χαιρετήσω δια χειραψίας ένα σωρό έκπληκτα άτομα που δεν έχω ξαναδεί και λογικά δεν πρόκειται να ξαναδώ ποτέ.

Αφού επιστρέφουμε στο γραφείο της Λουίζας, κάποια στιγμή εμφανίζεται ένας συμπαθητικός δικηγόρος, καστανός, λεπτός κι εμφανίσιμος. Εκμυστηρεύομαι στη φίλη μου ότι αυτός μου αρέσει, μα παραδόξως δεν δείχνει καμία διάθεση να μου τον γνωρίσει. “Αυτός είναι έξι χρόνια μικρότερος από σένα!” μου επισημαίνει, εγώ όμως επιμένω. Τότε η φίλη μου, για να τραβήξει την προσοχή του υποψήφιου γαμπρού, ξεκινά μαζί μου μια ιδιαίτερα προκλητική συζήτηση:

“Λοιπόν, Υβόννη, εσύ που είσαι συγγραφέας και γράφεις τόσο ωραία, πόσα βιβλία έχεις εκδώσει;” με ρωτά, φροντίζοντας να

ακούγεται σε όλο το χώρο.
“Μόνο ένα, πριν από χρόνια”, απαντώ ήρεμα.
“Μόνο ένα; Με έξοδα του εκδότη ή δικά σου;”
“Με δικά μου έξοδα, φυσικά. Οι εκδότες δεν υποστηρίζουν τους νέους συγγραφείς”. βιάζομαι να εξηγήσω, ενώ αισθάνομαι ήδη άβολα.
“Και γιατί δεν εξέδωσες τίποτε άλλο;”
“Δεν είναι τόσο απλό, ακόμη κι αν πληρώσεις· χρειάζονται και διασυνδέσεις για να ενδιαφερθεί κάποιος εκδότης”.
“Σωστά, χρειάζονται και δημόσιες σχέσεις· είσαι όμως και ζωγράφος, έτσι;”
Αποκρίνομαι καταφατικά και η Λουίζα συνεχίζει ακάθεκτη:
“Έχεις κάνει καμιά έκθεση με τα έργα σου;”
“Όχι, δεν έχω σκεφθεί κάτι τέτοιο. Άλλωστε, ότι ισχύει για τις εκδόσεις, ισχύει και για τις εκθέσεις ζωγραφικής. Τίποτα δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται”, απαντώ και η κουβέντα συνεχίζεται για λίγο ακόμη, στο ίδιο μοτίβο.

Το ίδιο απόγευμα με παίρνει τηλέφωνο η Λουίζα και με πληροφορεί ότι ο νεαρός που μου άρεσε ξαναπέρασε κάποια στιγμή από το γραφείο της αλλά χασκογελούσε συνεχώς μπροστά της. “Ο Νώντας μου είπε ότι λέγαμε βλακείες, γι' αυτό μας κορόιδευε ο τύπος!” καταλήγει. Δεν απαντώ αλλά μέσα μου δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω με το Νώντα...

Πέμπτη, 8 Ιουνίου 1995

Παρά το ανωτέρω φιάσκο, δέχθηκα να ξαναπάω στο γραφείο της Λουίζας και σήμερα το πρωί, για τον ίδιο σκοπό. Με σύστησε, ξανά ως συγγραφέα και ζωγράφο, σε τρεις πλαδαρούς, άχαρους τύπους, ύστερα ξανακάναμε το γύρο των γραφείων, ξαναχαιρέτησα δια χειραψίας όλους εκείνους τους άγνωστους και κατάπληκτους ανθρώπους, τραβήξαμε ξανά όλη την προσοχή.

Είχα αρχίσει να απογοητεύομαι, όταν παρατήρησα πως ένας λεπτός, ξανθός, γαλανομάτης δικηγόρος με κοιτούσε μ' ενδιαφέρον. Ανταπέδωσα το διακριτικό φλερτ κι ενημέρωσα τη Λουίζα αμέσως. “Α, αυτός είναι ο βοηθός του Αλεξανδριάδη,

του μεγαλοδικηγόρου”, με πληροφόρησε κι αμέσως μετά έσπευσε να μου κόψει τον αέρα: “Αυτός είναι ηλίθιος, είναι βλάκας!”, μου πέταξε σχεδόν θυμωμένη.

Δεν θα ξαναπατήσω ποτέ πια στο γραφείο της Λουίζας. Κρίνω πως δεν υπάρχει λόγος και πως αρκετά έχω γίνει ρεζίλι σε όλους για το τίποτα. Σαφώς, δεν αποδίδω κακές προθέσεις στη Λουίζα· είναι η μοναδική φίλη που με υποστηρίζει έμπρακτα.

Διαισθάνομαι, πάντως, ότι με όλες αυτές τις προβληματικές συναναστροφές και τα αδιέξοδα σούρτα-φέρτα που τελικά δεν καταλήγουν σε τίποτα ουσιαστικό, κάτι πολύ περίεργο πλέκεται γύρω μου, απροσδιόριστο μα σίγουρα αρνητικό...

Τετάρτη, 21 Ιουνίου 1995

Χθες το απόγευμα είδα τον Δημήτρη στο γυμναστήριο. Δεν κάναμε καθόλου γυμναστική. Μου έφαγε όλη την ώρα εξομολογούμενος τον διακαή έρωτά του για τη Μάντυ. Όσο για τη Δέσπω, την έχει μόνο για να ικανοποιεί τις σωματικές του ανάγκες, λέει. Τέλος πάντων, μου ζήτησε εμμέσως πλην σαφώς να τον καλέσω στα σημερινά γενέθλιά μου, ώστε να μπορέσει να δει τη Μάντυ.

Πράγμα που έκανα τελικά! Άλλωστε, λίγες φορές στη ζωή μου έχω την ευκαιρία να γιορτάσω τα γενέθλιά μου με κόσμο. Εμφανίστηκαν η Πέρσα, η Μάντυ και ο Δημήτρης -περιχαρής- για να μου ευχηθούν. Κάποια στιγμή πέρασε και η αδελφή μου. Η βραδιά κύλησε όμορφα κι ευχάριστα για όλους...

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 1995

Μόλις φθάνω σήμερα το απόγευμα στο γυμναστήριο, παρατηρώ ένα λευκό καρτελάκι πάνω στη ρεσεψιόν, που γράφει με τρεμουλιαστά γράμματα: “Μασάζ από τον Τάσο. Τηλ. 964...”. Μένω άναυδη. *Και τώρα τι να κάνω;* αναρωτιέμαι. *Να τον πάρω τηλέφωνο να ρωτήσω πόσο πάει;*

Κάπου εκεί αρχίζω να παραιτούμαι από τον Τάσο. Άλλωστε, πολύ σύντομα θα τα φτιάξει μια μαυριδερή

σαραντάρα, χωρισμένη με παιδί. Φαίνεται ότι αυτή έχει μεγαλύτερη έφεση στο μασάζ...

Το ίδιο βράδι πηγαίνω στης Λουίζας για επίσκεψη και της εξηγώ τις εξελίξεις με τον Τάσο: "Έβλεπα, φυσικά, διάφορα περίεργα σου-ξου-μου-ξου με ορισμένες σαραντάρες παντρεμένες που τον περιστοιχίζουν διαρκώς σαν σφήγκες, αλλά πού να φανταστώ τα υπόλοιπα;"
"Εξ απαλών ονύχων φαίνονται αυτά, Υβόννη", πετάγεται ο Νώντας. "Τέτοιου είδους άτομα, γυμναστές, χορευτές, τι περιμένεις να 'ναι; Δεν χρειάζεται να δεις, ούτε να ακούσεις πολλά!" *Σωστά...*

Κυριακή, 2 Ιουλίου 1995

Αναπάντεχες εξελίξεις: Εδώ και λίγους μήνες, η Πέρσα έχει μάθει πως είναι υιοθετημένη! Όπως με πληροφόρησε πρόσφατα, έχει μια δίδυμη αδελφή, τη Σάσα, η οποία έψαξε, τη βρήκε και συναντήθηκαν πρόσφατα. Οι δύο δίδυμες προέρχονται από μια πάμφτωχη πολυμελή οικογένεια σ' ένα ορεινό χωριό κοντά στα Τρίκαλα και είχαν δοθεί από νεογέννητα για υιοθεσία. Ωστόσο, τη Σάσα την έστειλαν πίσω επειδή παρουσίασε ένα σοβαρό πρόβλημα καρδιάς. Έκανε εγχείρηση όταν ήταν μικρή ακόμη (έχει μια τεράστια τομή στο στέρνο) και τώρα είναι υγιής.

Σήμερα το απόγευμα η Περσεφόνη με κάλεσε σπίτι της για να γνωρίσω κι εγώ τη Σάσα. Σαφώς φαίνεται πως είναι δίδυμη με την Πέρσα, αν και οι δυο κοπέλες παρουσιάζουν ορισμένες διαφορές στην εμφάνιση και στο χαρακτήρα δεδομένου μεγάλωσαν σε διαφορετικά περιβάλλοντα: Η Σάσα είναι πιο λεπτή, λίγο πιο ψηλή, πιο αεράτη και ξέγνοιαστη, έχει μακροχρόνιο ερωτικό δεσμό, εργάζεται ως γραμματέας σε φροντιστήριο αγγλικών κι έχει ζήσει μια πιο φυσιολογική ζωή. Η Πέρσα είναι παχύσαρκη, μοναχική και καταθλιπτική επειδή έχει ζήσει μακριά από την αληθινή της οικογένεια, ανάμεσα σε παράξενους γέρους (η Δάφνη την υιοθέτησε όταν ήταν ήδη 52 ετών. Στο ίδιο κτήριο έμεναν η γιαγιά και η γριά θεία της, καθώς και ο γέρος ψυχωτικός θείος της). Όταν ήταν μικρή η

Πέρσα, δεν την άφηναν να βγαίνει έξω να παίζει με άλλα παιδιά και την βάφτισαν όταν έγινε πέντε χρονών. Βγήκε από την αυλή της -αναγκαστικά- μόνο όταν πρωτοπήγε σχολείο.

... Στους μήνες που ακολουθούν, η Περσεφόνη θα έλθει σε επαφή με την πραγματική της οικογένεια και το υπόλοιπο σόι. Επιπλέον, χάρη στη Σάσα, θα μπει σε νέους κύκλους και η κοινωνική της ζωή απογειώνεται. Έτσι, σταδιακά η Πέρσα μετατρέπεται σ' ένα άλλο άτομο, καθώς αισθάνεται χαρούμενη, ασφαλής, με περισσότερη αυτοπεποίθηση, και θα μπορέσει να αφήσει οριστικά πίσω το ζοφερό παρελθόν της...

Πέμπτη, 20 Ιουλίου 1995

Εδώ και δυο μήνες συζητάμε με τη Μάντυ να πάμε διακοπές στην Κέρκυρα με γκρουπ. Αφού κατάφερα, εντέλει, να καθησυχάσω τη μυγιάγγιχτη Μάντυ ότι δεν πρόκειται ν' αποκλειστούμε στο νησί λόγω απεργίας των πλοίων ή απόβασης των Ιταλών, ήλθε σήμερα το απόγευμα στο σπίτι μου μαζί με τη μητέρα της, την κυρία Πόπη, για να μου δώσει επιτέλους τα χρήματα ώστε να πάω αύριο το πρωί να κλείσω τις θέσεις. Δεν έμεινα, όμως, πολύ μαζί τους, επειδή στο μεταξύ είχα ήδη κανονίσει να πάω στη Λουίζα.

Όταν γύρισα στο σπίτι αργά τη νύχτα, η μητέρα μου με πληροφόρησε πως η Μάντυ δεν άφησε τελικά τα χρήματα για την εκδρομή, επειδή η Πόπη την έπεισε πως αν πάμε δυο κοπέλες μόνες μας διακοπές, πιθανότατα θα μας βιάσουν! Αντί γι' αυτό, με προσκαλούν μια βδομάδα στο εξοχικό τους στον Αμάρυνθο Ευβοίας. Δεν μου πολυαρέσει αυτή η εξέλιξη, ωστόσο δεν έχω άλλη επιλογή: Αύριο λήγει η προθεσμία για κράτηση θέσεων, δεν έχω όρεξη να πάω μόνη μου στο γκρουπ, ούτε βέβαια προφταίνω τώρα να βρω άλλη συνοδό. Πάει η εκδρομή στην Κέρκυρα! Τι χαζό ον, αυτή η Μάντυ, Θεέ μου!

Τρίτη, 25 Ιουλίου 1995

Σε μια ακόμη απεγνωσμένη προσπάθεια ν' αναπτύξω την κοινωνική μου ζωή, πριν από κανένα μήνα απάντησα σε μια αγγελία για αλληλογραφία που έχει βάλει η Ντένια Χρυσάνθου

στο περιοδικό “Τηλέραμα”. Κόντευα να την ξεχάσω, όμως χθες το απόγευμα μου τηλεφώνησε και κλείσαμε ραντεβού σήμερα το βράδι στην Αθήνα.

Αισθανόμουν ιδιαίτερα επιφυλακτική πριν την συναντήσω, γρήγορα όμως διαπίστωσα ότι η 25χρονη Ντένια φαινόταν ήσυχη και ισορροπημένη. Έχει γωνιώδες πρόσωπο με σγουρά μαλλιά και μια λευκή τούφα μπροστά. Είναι κοντή και πολύ αδύνατη, δίνοντας την εντύπωση πολύ ταλαιπωρημένου ατόμου. Μου είπε ότι γεννήθηκε στην Πάτρα, έχει άλλα δυο αδέλφια, και οι φτωχοί γονείς της την πάσσαραν από μικρή στη γιαγιά της για να τη μεγαλώσει. Βρίσκεται στην Αθήνα εδώ και τέσσερα χρόνια, μένει σε κάποια θεία της αλλά δεν είναι ευχαριστημένη και θέλει να φύγει. Δεν καταφέρνει να βρει μόνιμη εργασία, αλλάζει συνεχώς δουλειές και είναι συνεχώς υπ' ατμόν. Η συνάντηση κύλησε ομαλά κι ευχάριστα, η Ντένια μου ζήτησε να ξαναβρεθούμε κι εγώ συμφώνησα μετά χαράς να της τηλεφωνήσω αφού επιστρέψω από τις διακοπές μου στην Εύβοια.

Τετάρτη, 26 Ιουλίου 1995

Ύστερα από δική μου πρωτοβουλία, σήμερα το απόγευμα συναντηθήκαμε με τον Δημήτρη Παπαγιάννη και πήγαμε στο Cataralla, στην Κάτω Γλυφάδα: Μαγευτικό περιβάλλον πάνω από τη θάλασσα, έξυπνα διαμορφωμένο σαν μεξικάνικο τοπίο με καταρράκτες, ποταμάκια, συντριβάνια, γραφικά βραχάκια, ακριβώς πάνω από τα κύμματα της θάλασσας. Ο Δημήτρης αποδεικνύεται ενδιαφέρων συνομιλητής και ταιριάζουμε αρκετά. Μου μίλησε μάλιστα για περασμένες ερωτικές του σχέσεις και απογοητεύσεις, ενώ μου φάνηκε πως έχει αρχίσει να χωνεύει τη χυλόπιτα από τη Μάντυ. Έτσι κι εγώ έχω αρχίσει να ελπίζω...

Παρασκευή, 28 Ιουλίου 1995

Εντέλει, κατέληξα στο εξοχικό της Μάντυ στον Αμάρυνθο, παρέα με τους γονείς, τον παππού και τη γιαγιά της. Τις πρώτες δυο μέρες η φιλενάδα μου φαίνεται δυσαρεστημένη

από την παρουσία μου, τόσο που αποφεύγει να μου μιλά -όχι πως ήταν ποτέ ιδιαίτερα ομιλητική. Γρήγορα, πάντως, ανακαλύπτω ότι είναι τόσο αγγούρι μόνον όταν βρίσκεται μαζί μου: Για παράδειγμα, όποτε πηγαίνουμε μαζί για μπάνιο στο Καβούρι, με το ζόρι αρθρώνει μια κουβέντα, μένει στο νερό αμίλητη μόλις πέντε λεπτά και μετά πετάγεται έξω σα να την κυνηγούν. Αντίθετα, όταν είναι παρόντες τα ξαδέλφια της, η Μάντυ γίνεται απίθανα φλύαρη, χαρωπή, τολμηρή! Όποτε πηγαίνουμε όλοι μαζί για μπάνιο στην κοντινή παραλία, με μεγάλη μου έκπληξη τη βλέπω να πλατσουρίζει χαρούμενα, να χασκογελά και να κάνει βουτιές επί για μια ώρα τουλάχιστον -λες και είναι άλλο άτομο! Κατά τ' άλλα, η βδομάδα των διακοπών μας θα περάσει πληκτικά, κυρίως παίζοντας μπιρίμπα και κάνοντας παρέα στα γερόντια. Δεν θα βγούμε έξω πάνω από δυο βράδια, για να μην αφήσουμε μόνους τους γέρους. Καταπληκτικές διακοπές...

Σάββατο, 5 Αυγούστου 1995

Και πάλι μετά από δικό μου τηλεφώνημα, κανονίσαμε να ξαναβρεθούμε απόψε με το Δημήτρη σε μια πολυσύχναστη καφετέρια στην Αργυρούπολη. Δεν μου πολυάρεσε το περιβάλλον, είχε πολύ κόσμο, φασαρία και φωνές. Του διηγήθηκα για το φιάσκο της Κέρκυρας και τις απίστευτες διακοπές μου στην Εύβοια. “Άντε, τό 'φαγες κι αυτό!” μου πέταξε αινιγματικά. Όμορφα περάσαμε, όμως σύντομα μου έδωσε να καταλάβω πως η πνευματική σύμπνοια δεν αρκεί για να ξεκινήσει μια ερωτική σχέση. Στο τέλος, μάλιστα, με ρώτησε αν έχω καμιά άλλη φίλη μου να του συστήσω...

Δευτέρα, 21 Αυγούστου 1995

Σήμερα το μεσημέρι καταφθάνει στο σπίτι μας η Βίρνα, η 12χρονη κόρη της ξαδέλφης Θέλμας, από την Αγγλία. Έχει έλθει για να μείνει μαζί μας καμιά βδομάδα, μαζί με έξι μεγάλες βαλίτσες ρούχα!

Προσπαθούμε να την αντιμετωπίσουμε όσο γίνεται πιο φιλικά, ωστόσο γρήγορα αντιλαμβανόμαστε ότι το κορίτσι είναι

μεγάλη ψωνάρα: Ονειρεύεται σοβαρά να γίνει διάσημη ηθοποιός, μιλά μονάχα για μόδα, παραληρεί μονίμως για το μουσικό συγκρότημα “Take That” και σνομπάρει τα ανήψια μου επειδή τα θεωρεί μωρά. Όλο κοιτάζεται στον καθρέφτη και παίρνει πόζες -περνιέται και για γόησσα, ενώ δεν είναι παρά μια μαυριδερή ψυλομύτα. Τον περισσότερο καιρό μοιάζει να μην επικοινωνεί καν με το περιβάλλον: Συχνά πετάει ασυναρτησίες, ενώ διαρκώς καμαρώνει σαν παγώνι και παραμιλά για τα ακριβά ρούχα και παπούτσια. Από τη μία επιδεικνύει έναν έντονο ναρκισσισμό, από την άλλη μένει για ώρες σε μια βαθιά, ανεξήγητη κατάθλιψη.

Το απόγευμα πήγαμε οικογενειακώς στο Tacotime στην Κάτω Γλυφάδα. Αφού παραγγείλαμε όλοι, περιμέναμε την κόμισσα μια ώρα να διαλέξει. Εντέλει, κατέληξε σε μια σαλάτα, από την οποία δεν έφαγε ούτε μια μπουκιά. Φέρεται ήδη σαν σταρ, το βλαμμένο!

Πέμπτη, 24 Αυγούστου 1995

Σήμερα το απόγευμα οι γονείς μου με υποχρέωσαν να πάω με τη Βίρνα στην Κάτω Γλυφάδα για να της πάρω δώρο παπούτσια, αξίας έως 15.000 δρχ. Λοιπόν, την γύρισα σε όλα τα καταστήματα υποδημάτων της περιοχής, από τις 5:30 μέχρι τις 8:30 το βράδι, μα η σταρ Βίρνα δεν καταδεχόταν να διαλέξει τίποτα σ' αυτή την τιμή! Το ένα της ξύνιζε, το άλλο της βρώμαγε. Στην αρχή είπα να την επηρεάσω για να τελειώνουμε, ύστερα όμως έγινα πονηρή και την άφησα ανενόχλητη να πελαγοδρομεί από μαγαζί σε μαγαζί, χωρίς να προτείνω τίποτα! Ένιωσα ιδιαίτερα ικανοποιημένη όταν έφθασε η ώρα να κλείσουν τα μαγαζιά χωρίς αυτή να έχει διαλέξει τίποτα απολύτως! Δεν αξίζει τον κόπο ν' ασχολείται κανείς με τέτοια όντα, μα άντε να το εξηγήσεις αυτό στους πολλούς...

Σάββατο, 26 Αυγούστου 1995

Τελικά, πάντως, η πριγκίπισσα Βίρνα απέκτησε καινούργια παπούτσια: Σήμερα το πρωί ήλθε η θεία Τασία, με σκοπό να παραλάβει τη μικρή και να την πάει στο δικό της σπίτι

στη Λάρισα. Κατά το μεσημέρι, τις συνόδεψα σ' ένα συνοικιακό κατάστημα, όπου η θεία αγόρασε στη Βίρνα ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια αξίας 20.000 δρχ. Η νεαρή κατέληξε σ' αυτό μάλλον με το ζόρι και, καθώς ανηφορίζαμε την οδό Υμηττού, δήλωσε: "Στο σχολείο μου, όταν ένα παιδί φοράει τόσο φθηνά παπούτσια το κοροϊδεύουν όλοι και δεν το κάνει κανείς παρέα!". Η θεία Τασία την κοίταξε με λατρεία και χαμογέλασε συγκαταβατικά.

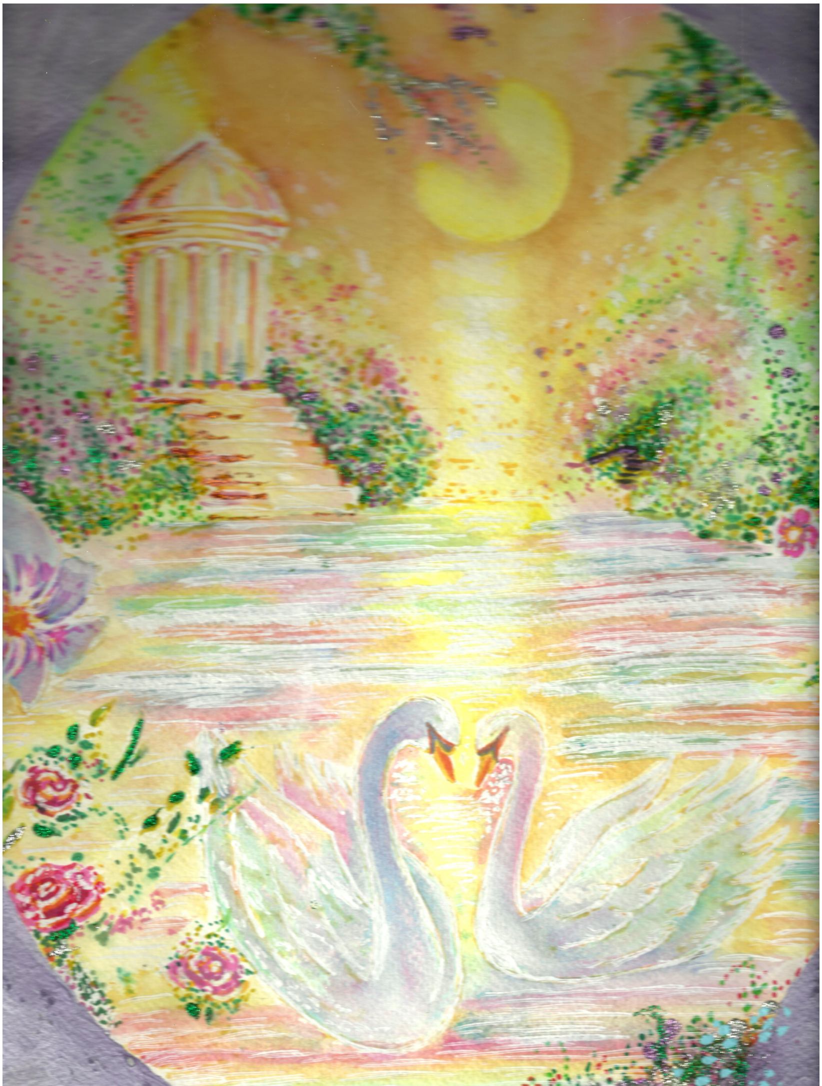
Απλά, δεν μπορώ να μην κάνω ορισμένες συγκρίσεις: Εγώ στην ηλικία της Βίρνας ήμουν ένα ευγενικό, μαζεμένο, υπάκουο κορίτσι, καλή μαθήτρια και χωρίς απαιτήσεις. Ωστόσο όλοι, συγγενείς, γείτονες και συμμαθητές, τρώγονταν διαρκώς μαζί μου: πότε με το "υπερβολικό" ύψος μου, πότε με το "άχαρο" περπάτημά μου, πότε με την φυσική εσωστρέφειά μου, ενώ στην πρώτη ευκαιρία με φώναζαν "χαζή" κατάμουτρα. Ενώ η Βίρνα (μαυριδερή ψιλογύφτισσα); Όλοι την θεωρούν πεντάμορφη και μεγαλοφυία...

Κυριακή, 8 Οκτωβρίου 1995

Χθες βράδι είχα μια έκτακτη συνάντηση με το Δημήτρη Παπαγιάννη, μα αυτή τη φορά δεν ήμασταν οι δυο μας: Ήταν παρών κι ένας φίλος του, κάποιος Στάθης, υποψήφιος γαμπρός για μένα. Δεν ξετρελάθηκα, όμως πρέπει να ομολογήσω ότι δεν ήταν και για πέταμα: Ξανθός, γαλανομάτης, λίγο μακρομούρης, χρυσοχόος στο επάγγελμα, μου φάνηκε καλό και μαζεμένο παιδί. Συζητήσαμε ζωηρά οι τρεις μας για κανένα δίωρο, νόμιζα ότι θα υπήρχε κάποιο ενδιαφέρον περαιτέρω, ωστόσο ο Στάθης δεν θα ξαναδώσει σημεία ζωής.

... Όταν συναντώ το Δημήτρη στο γυμναστήριο μερικές μέρες μετά, μου παραπονιέται ότι εγώ δεν ενδιαφέρθηκα. Του επισημαίνω ότι ο Στάθης δεν πήρε τηλέφωνο μα ο Δημήτρης επιμένει πως εγώ έπρεπε να μιλήσω πρώτη. "Ασ' το αυτό το θέμα", καταλήγω και αλλάζω συζήτηση. Θα ξαναδώ το Δημήτρη στο γυμναστήριο λίγες φορές ακόμη, ύστερα εξαφανίζεται κι αυτός για πάντα...

Πέρα από αυτά: Πρέπει να ομολογήσω ότι ο Δημήτρης Παπαγιάννης μου φέρθηκε πιο ντρόμπρα και σταράτα απ' όλες τις "φιλενάδες" μου ως τώρα. Ήταν ειλικρινής μαζί μου κι επιπλέον είχε την καλή διάθεση να μου γνωρίσει έναν άνδρα που να μην είναι εντελώς για πέταμα – γεγονός πρωτοφανές στα χρονικά της ζωής μου, άλλο αν εγώ τελικά τον απέφυγα...

Οπισθοδρόμηση

Τρίτη, 10 Οκτωβρίου 1995

Παρ' όλα τα καινούργια ανοίγματα που αποτολμώ τους τελευταίους μήνες (νέες γνωριμίες, γυμναστήριο, κυνήγι ανδρών), εξακολουθώ να αισθάνομαι ανικανοποίητη: Ναι μεν τώρα βγαίνω πιο συχνά από πριν, βρίσκω όμως σ' αυτές τις παρέες λείπει η πνευματική πρόκληση. Κάτι η χυλόπιτα που έφαγα από το Δημήτρη, κάτι το φιάσκο του Τάσου, άντε και μια νοσταλγία που νιώθω τελευταία για τα χρόνια του Ιανού, σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να ρίξω τον εγωισμό μου και να τηλεφωνήσω στο Χάρη:

"Ξέρω ότι δεν έχω φερθεί πολύ καλά τελευταία, ωστόσο θα ήθελα να ξανάρθω στον Ιανό..."

"Γιατί ξεκινάς από το αρνητικό;" μου απαντά αμέσως, ενθουσιασμένος.

Γρήγορα κανονίζουμε μια πρώτη συνάντηση στα γραφεία της σχολής, αύριο κιόλας, ενώ την Παρασκευή ξεκινώ τα μαθήματα.

Παρασκευή, 13 Οκτωβρίου 1995

Μόλις μπαίνω στην τάξη για πρώτη φορά απόψε, με πλησιάζει μια καλοβαλμένη κυρία, προφανώς συμμαθήτριά μου, συστήνεται ως Μαρία Γληνού, κάθεται δίπλα μου και μου πιάνει αμέσως κουβέντα. Είναι 48 χρονών αλλά φαίνεται πολύ μικρότερη, παντρεμένη με μια κόρη.

Από τα λεγόμενά της καταλαβαίνω ότι είναι ενθουσιασμένη με τον Αλέξανδρο και τα μαθήματά του. Νιώθω αμέσως άνετα μαζί της και μου κάνει εντύπωση η τόσο αυθόρμητη φιλική της διάθεση απέναντί μου. Δεν είμαι συνηθισμένη σε κάτι τέτοια...

Πρώτη φορά που με βλέπει στην τάξη απόψε ο Αλέξανδρος, αμέσως μετά το αρχικό καλοσώρισμα αρχίζει να παραπονιέται αόριστα για "μια κοπέλα που έφυγε από τον Ιανό

πριν από τρία χρόνια χωρίς καν να εξηγήσει τους λόγους της φυγής της όπως ώφειλε· έφυγε επειδή δεν μπορούσε να βρει γκόμενο· αλλά ούτε μετά, εκτός σχολής, κατάφερε να βρει γκόμενο· ίσως φταίει το κάρμα, ίσως η ιδιοσυγκρασία της” (στο σημείο αυτό αρχίζω να υποψιάζομαι ότι εννοεί εμένα) ... “Πρόσφατα ζήτησε να γυρίσει πίσω, τη δέχθηκα μα ξέρω ότι γρήγορα θα ξαναφύγει. Όμως, δεν θα την ξαναδεχτώ πίσω δεύτερη φορά, δεν θα ξαναδεχτώ πίσω ένα τέτοιο μαθητή...”

Παρασκευή, 20 Οκτωβρίου 1995

Διαυγές ερωτικό όνειρο: Είναι νύχτα και βρίσκομαι κάπου στην Αγγλία. Πετώ ελεύθερα πάνω από γυρτές στέγες διαφόρων χρωμάτων. Οι δρόμοι είναι παράξενοι, φαίνονται πλημμυρισμένοι. Πέρα στο βάθος, φέγγει ένα αχνό φως...

Ξαφνικά, ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο, είμαι τώρα σ' ένα σφαιριστήριο μα δεν υπάρχουν πελάτες. Ο ωραίος ξανθος νεαρός που δουλεύει εκεί έρχεται και ξαπλώνει δίπλα μου, πάνω σε μια τάβλα μπιλιάρδου. Ερεθίζει τις ρόγες μου, νιώθω έντονη διέγερση, ο οργασμός με ξυπνά. Οδηγώ πίσω το όνειρο, ξαναβρίσκομαι πάνω στην τάβλα μπιλιάρδου, φωνάζω το νεαρό κοντά μου, έχουμε σεξουαλική επαφή, ξανά οργασμός...

Σάββατο, 21 Οκτωβρίου 1995

Χθες βράδι συνάντησα την 23χρονη Μιρέλα, την οποία πρωτογνώρισα πριν από ενάμιση μήνα, απαντώντας σε δική της αγγελία για αλληλογραφία. Αρκετά εμφανίσιμη, ψηλή, με μακριά ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, ωστόσο δεν χαμογελά ποτέ και μονίμως παραπονιέται ότι δεν βρίσκει εύκολα παρέες ούτε γκόμενο. Ειδικά αυτό το τελευταίο, της έχει γίνει έμμονη ιδέα. Εργάζεται περιστασιακά, κυρίως συντηρείται από τη σύνταξη του πεθαμένου πατέρα της, λέει. Φαίνεται φοβισμένη και κομπλεξική, όμως όταν θέλει μπορεί να κάνει ενδιαφέρουσες συζητήσεις -αλλά συνήθως δεν θέλει. Επιπλέον, συνηθίζει να φέρεται αλλοπρόσαλλα: Συχνά ακυρώνει τη συνάντηση μόλις 50 λεπτά πριν την καθορισμένη ώρα, δηλαδή ίσα-ίσα που με προλαβαίνει πριν ξεκινήσω από το σπίτι, πράγμα

που με εκνευρίζει όσο τίποτα.

Χθες πάλι με έπρηξε με την κυκλοθυμία και την κατάθλιψή της: "Αφού δεν καταφέραμε να βρούμε γκόμενους, τι θέλαμε και βγήκαμε;" μου έλεγε και μου ξανάλεγε. Επίσης, μου δίνει την εντύπωση πως δεν πολυστέκει: Αλλάζει συνεχώς τον αριθμό του τηλεφώνου της για να αποφύγει κάποιον ενοχλητικό πρώην γκόμενο, λέει, μα τελικά η ίδια κυνηγά το γκόμενο, του δίνει το νέο αριθμό, μετά θέλει πάλι να τον αποφύγει, ξαναλλάζει αριθμό τηλεφώνου, κ.ο.κ. Σήμερα πάλι μου έδωσε νέο αριθμό τηλεφώνου -τέταρτη φορά μέσα σε ενάμιση μήνα! Ψιλοβλαμμένη. Ήδη σκέφτομαι να την κόψω...

Η σκοτεινή πλευρά της ανθρωπότητας: Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία τα πάντα ορίζονται από το χρήμα. Φυσικά, το χρήμα δεν είναι το αντίτιμο κάποιας εργασίας, όπως ψευδώς υποστηρίζει το σύστημα, αλλά ο δείκτης της κοινωνικής θέσης του κάθε ανθρώπου μέσα στην ιεραρχία της κοινωνίας.

Είναι κοινό μυστικό ότι το χρήμα γυρίζει συνεχώς μέσα στους ίδιους κύκλους, χάρη σε κρυφές "συμφωνίες κυρίων", του τύπου: Εγώ παράγω κάποια προϊόντα, τα οποία εσύ αγοράζεις υποχρεωτικά. Με τα χρήματα που εισπράττω από σένα, εγώ αγοράζω προϊόντα που παράγεις εσύ, δηλαδή το χρήμα επιστρέφει σε σένα, ύστερα ξανά σε μένα κ.ο.κ. Ως αποτέλεσμα, αν κάποιος δεν ανήκει σε συγκεκριμένους κοινωνικούς κύκλους (μυστικές εταιρείες, κυκλώματα) είναι καταδικασμένος σε παντοτινή "κακοτυχία" στη δουλειά, στα οικονομικά, στις κοινωνικές σχέσεις, στον έρωτα, παντού -άλλωστε, όποιος δεν διαθέτει χρήμα θεωρείται μηδενικό. Όσο για το "μυαλό" και τις "ικανότητες", είναι τα μοναδικά πράγματα που δεν ενδιαφέρουν πραγματικά κανέναν. Άλλωστε, κάτω από τις σωστές συνθήκες αποδοχής, οποιοσδήποτε μπορεί ν' αναπτύξει όποιες δεξιοτεχνίες διαθέτει. Αντίθετα μάλιστα, ένας χαρισματικός άνθρωπος συχνά γίνεται αντικείμενο φθόνου και δέχεται συντονισμένο πόλεμο απ' όλους. Ως γνωστόν, "οι φελλοί επιπλέουν".

Ωστόσο: Από τι εξαρτάται η θέση ενός ανθρώπου στην

κοινωνική ιεραρχία, άρα και η οικονομική του κατάσταση; Απάντηση: Η θέση του καθενός εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από τη σεξουαλική σχέση του με τον κόσμο. Δηλαδή, εκείνο που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι με ποιόν πηδιέσαι ή ποιανού απόγονος (= προϊόν πηδήματος) είσαι.

Τι σημαίνει αυτό; *Πίσω από τη μάσκα του "πολιτισμού", βρίσκονται αρχέγονες κτηνώδεις δυνάμεις. Ολόκληρη η ανθρώπινη κοινωνία είναι μια ιεραρχική πυραμίδα, που βασικό δομικό υλικό της είναι το σεξ και η γενετική καταγωγή.* Υπάρχει όμως και κάτι που μου ξεφευγει σε αυτή την ιστορία, κάτι ανέκφραστο και αφάνταστα σκοτεινό...

Στο προκείμενο: Ποιά είναι η δική μου θέση μέσα σε όλο αυτό το αλισιβερίσι; Κάποτε, όσο ήμουν έφηβη, μπορούσα να υπάρχω ως η κόρη του πατέρα μου. Τώρα, ως ενήλικη που έχει καμία σεξουαλική επαφή, η θέση μου στην κοινωνική ιεραρχία δεν είναι απλά χαμηλή· είναι εντελώς ανύπαρκτη. Είμαι, λοιπόν, ένα ξένο σώμα μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, κάτι που το "σύνολο" προσπαθεί διαρκώς να αποβάλλει. Φυσικά, όσο κι αν προσπαθώ να βγάλω άκρη, το επίμαχο ερώτημα παραμένει πάντα αναπάντητο μέσα μου: Τι ακριβώς είμαι;

Δευτέρα, 23 Οκτωβρίου 1995

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν χωριάτικο δρόμο και απολαμβάνω ένα παιγνίδι βόλλεϋ με κάποιους που δεν διακρίνω καλά. Από κάτω, γκρεμός. Πέρα στο βάθος φαίνονται γραφικά νησάκια και αλλεπάλληλες χερσόνησοι. Το τοπίο είναι μαγευτικό...

Σήμερα ολοκληρώνεται ο 5ος τόμος της σειράς εικονογραφημένων χειρογράφων ***"Sandra Anderson: Astral Fantasy"***. Θεωρώ αυτό το βιβλίο ως το αποκορύφωμα του όλου έργου, καθώς είναι ίσως ο πιο καλογραμμένος τόμος, με την πιο εντυπωσιακή εικονογράφηση. Περιέχει μονάχα δύο μεγάλες ιστορίες: *Sexcaged* και *Stray beyond sunset*.

Οι *Επαφές* που παρατηρήθηκαν δεν ήταν πολλές και ήταν όλες στη δεύτερη ιστορία:

α) Η Σάντρα πολεμά με ξύλα gigong. Την ίδια μέρα, ο ανηψιός μου ο Θανάσης παίζει και κάνει ότι τάχα πολεμά με όμοια ξύλα.

β) Η Σάντρα χτυπά τον Βένορ στον αυχένα με τον αγκώνα. Την ίδια μέρα, η αδελφή μου χτυπά, κατά λάθος, τη φίλη της την Ελένη στον αυχένα με τον αγκώνα.

Από το σημείο αυτό και πέρα, η έμπνευση αρχίζει να με εγκαταλείπει. Δεν γράφω πια τόσο συχνά, ούτε νιώθω την ανάγκη. Μετά το 5ο βιβλίο, ουσιαστικά έρχεται το λυκόφως για την Σάντρα Άντερσον.

Θα ακολουθήσουν τρία βιβλία ακόμη σε χρονικό διάστημα επτά χρόνων, δεν διαθέτουν όμως την "ψυχή" των προηγούμενων τόμων, ούτε παρατηρώ πια επαφές. Οι τόμοι 6-8 αποτελούν απλά ένα παρατεταμένο κύκνειο άσμα της Αστρικής Φαντασίας...

Σάββατο, 11 Νοεμβρίου 1995

Μετά από πρωτοβουλία της Ντένιας, νωρίς το απόγευμα βγήκαμε για βόλτα στου Φιλοπάππου μαζί με τρεις άλλες κοπέλες, που η Ντένια γνώρισε πρόσφατα μέσω αλληλογραφίας: Η μία είναι η Ελένη Τανάγρα, 21 ετών, ψηλή και παχύσαρκη, με ωραίο πρόσωπο, καλή και ήσυχη κοπέλα, κάτοικος Άνω Γλυφάδας. Η άλλη είναι η Ελένη Ταντούλου, 24 ετών, γνωρίζει τέσσερις ξένες γλώσσες και παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα σε παιδιά. Η τρίτη είναι η Ξανθή Μαλάμου, 25 χρονών, γραμματέας σε ναυτιλιακή εταιρεία στη Βάρκιζα, πρόσχαρη και ομιλητική. Την έχω ξαναδεί μερικές φορές, στην αρχή μου είχε κάνει πιο καλή εντύπωση, ωστόσο όσο περνά ο καιρός, εξελίσσεται σε φοβερό πνεύμα αντιλογίας. Δεν επιτρέπει ν' αναπτυχθεί κανένα θέμα στην παρέα, αντιλέγει σπαστικά σε οποιαδήποτε γνώμη και τινάζει στον αέρα οποιαδήποτε συζήτηση. Παρόλο που πέρασα πολύ ωραία χθες με την παρέα, από ένα σημείο και μετά η Ξανθή άρχισε να μου σπάει τα νεύρα με τις απανωτές αντιρρήσεις της στο κάθε τι.

Το θέμα είναι ότι τον τελευταίο καιρό εγώ, το "ακοινώνητο", έχω έλθει σε επαφή με αρκετές νέες φιλενάδες οι οποίες, αν και ψάχνουν στις αγγελίες των περιοδικών για παρέες, σε γενικές γραμμές αποδεικνύονται πιο καλοπροαίρετα άτομα από το μέσο όρο των "φυσιολογικών" ανθρώπων.

Παρόλο που είναι συντηρητικές και μάλλον περιορισμένες από το σπίτι τους, δείχνουν γνήσια διάθεση για εξορμήσεις. Βέβαια, μου γίνεται από την αρχή ξεκάθαρο πως όλες αυτές οι κοπέλες διακατέχονται από άγχη, κόμπλεξ, μοναξιά, στέρηση. Είναι, δηλαδή, λίγο-πολύ προβληματικές. Κι όμως, αυτά τα πιο θετικά άτομα που έχω συναντήσει ποτέ -τουλάχιστον απέναντι σε μένα...
Όταν δεν σου τρέχει, μην τρέχεις (λαϊκή παροιμία)
Ορισμός του προβληματικού ατόμου:
Αυτός που δεν σταματά να τρέχει, ενώ τίποτα δεν του τρέχει.

Τρίτη, 28 Δεκεμβρίου 1995

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι που μοιάζουν σαν γιγάντια παράσιτα, εισβάλλουν στη Γη. Ένα νεαρό ζευγάρι αποτελεί τον μεγαλύτερο εχθρό τους. Μέσα σ' ένα κτήριο οι δυο νεαροί ανακαλύπτουν μια μήτρα: Θυμίζει γυάλα που μεγαλώνει συνεχώς, γεμάτη εξωγήινα τέρατα μέσα της. Ξαφνικά η μήτρα βγάζει πόδια ζωντανά, σαν πτηνού. Η κοπέλα ειδοποιεί το αγόρι. Τότε αυτός τρέχει και γυρίζει ανάποδα τις "μπάρες θερμότητας". Το περιβάλλον παγώνει κι αυτό αναστέλλει την εξέλιξη της μήτρας. Το ζευγάρι τρέχει να ξεφύγει, ενώ η μήτρα, με τα πόδια πτηνού, τους κυνηγά στο δρόμο...

Σήμερα το απόγευμα είχα ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα: Ήταν ο Στάθης, μου δικαιολογήθηκε πως δεν επικοινώνησε μαζί μου τόσο καιρό επειδή είχε πάει "στο χωριό για να μαζέψει τις ελιές", εξέφρασε την επιθυμία να με δει αλλά εγώ προτίμησα να τον αποφύγω, με τη δικαιολογία ότι έχω γνωρίσει κάποιον άλλο. *Γιατί άραγε; Δεν ξέρω ακριβώς.* Δυσκολεύομαι να το εξηγήσω. Είναι σαν να υπάρχει μέσα μου μια πανίσχυρη εσωτερική φωνή, η οποία με αποτρέπει να δεσμευτώ με οποιονδήποτε. Κι εγώ, από τη μεριά μου, νιώθω πως είναι καλύτερα να υπακούω σε αυτή την εσωτερική φωνή, άλλωστε παραείναι εκκωφαντική για να την αγνοήσω.

Υπάρχει όμως κι ένα άλλο θέμα που με απασχολεί: Πριν από λίγες μέρες πέθανε ο γερο-Ζαρίφης, ο οποίος κατοικούσε στο ακριβώς διπλανό μου διαμέρισμα. Τώρα εκεί θα έλθει να

μείνει ο ένας από τους δυο εγγονούς του, ο Τάκης. Τον ακούω να μετακομίζει όλη μέρα σήμερα, κάνοντας μπόλικη φασαρία. Το θέμα είναι πως θα τον έχω ακριβώς στη μεσοτοιχία μου, αυτόν, την ηλεκτρική κιθάρα του, το στερεοφωνικό του και τη μανία του για ροκ μουσική στο διαπασών. Ήδη αρχίζουν να με ζώνουν κακά προαισθήματα...

* * * *

Κυριακή, 14 Ιανουαρίου 1996

Εδώ και κανένα δίμηνο βγαίνω συστηματικά με τις δυο Ελένες. Ταιριάζουμε αρκετά καλά μαζί, ωστόσο η Ταντούλου με προβληματίζει ορισμένες φορές: Είναι μεν ξύπνια και ενδιαφέρουσα κοπέλα, ωστόσο είναι επίσης αρκετά δεσποτική, ενώ έχει φάει κόλλημα με τη θρησκεία. Μάλλον τσιγγούνα, μετρά και τη δραχμή που θα πληρώσει, ενώ δηλώνει ότι προτιμά τα καφενεία από τις καφετέριες επειδή είναι φθηνότερα. Φυσικά, δεν της κάνουμε τη χάρη να καθόμαστε σε καφενεία. Ακόμη, απαιτεί να συναντιώμαστε νωρίς, γύρω στις 6:00 το απόγευμα, ώστε το πολύ στις 10:00 το βράδι να είναι στο σπίτι της γιατί φοβάται να κυκλοφορεί νύχτα, λέει. Όσο περνά ο καιρός, αποδεικνύεται ζηλιάρα, εγωίστρια, μνησίκακη, συχνά κάνει την έξυπνη και μειώνει συστηματικά τους άλλους, ιδίως εμένα.

Ιδίως χθες βράδι που συναντηθήκαμε, μου την έδωσε με τις απανωτές σπόντες της: Την πειράζει που πηγαίνω στο γυμναστήριο (“μονάχα οι εύκολες κάνουν αερόμπικ”), που μένω στη Γλυφάδα (“μερικές-μερικές που μένουν στη Γλυφάδα το παίζουν αριστοκράτισσες”), που μιλώ κι εγώ ξένες γλώσσες (“Μα δεν έχεις κανένα πανεπιστημιακό δίπλωμα!”. Ούτε εκείνη, πάντως). Εγώ συνήθως κάνω το βλάκα μήν τυχόν χάσω τη φιλενάδα -ίσως επειδή αυτή τουλάχιστον έχει κάτι να συζητήσει, αντίθετα από ορισμένες άλλες...

Σάββατο, 20 Ιανουαρίου 1996

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η κυρία Πόπη, η μητέρα μου

κι εγώ βρισκόμαστε μαζί σ' ένα χωριό. Οδηγώ τις δυο γυναίκες σε απότομες κορφές, μέσα από σκιερά μονοπάτια στο βουνό. Πρέπει να ταξιδέψουμε με ελικόπτερο με προορισμό μια αρχαία πόλη. Όμως, ο οδηγός δεν με βάζει μέσα επειδή δεν χωράω, λέει. Έτσι, ενώ το ελικόπτερο πετά, εγώ κρατιέμαι απέξω, από το χέρι της Πόπης. Φανταστική αίσθηση, οργασμός...

Σάββατο, 10 Φεβρουαρίου 1996

Στη Λία (μέτρια, ξερακιανή και αγέλαστη γυμνάστρια του αερόμπικ) κολλάνε διάφοροι ωραίοι άνδρες κι εκείνη τους κάνει τη δύσκολη. Γιατί εγώ πρέπει να δείχνω πρόθυμη για τον κάθε κακάσχημο;

Πόσες φορές πρέπει να το δω για να το εμπεδώσω; Όταν ένας άνδρας ενδιαφέρεται για μια γυναίκα, παίρνει ο ίδιος αμέσως πρωτοβουλία. Της μιλά, την κυνηγά, την πολιορκεί όσο και όπως μπορεί. Τι θα πει "δεν βρίσκω άνδρα"; Εκείνοι δεν με βρίσκουν!

Όπως και να 'χει, το πράγμα δεν ρέει. Προς τι οι αλληλογραφίες και τα παρόμοια; Εδώ δεν γίνεται τίποτα στο γυμναστήριο τόσο καιρό, με δεκάδες άνδρες να πηγαινοέρχονται γύρω μου! Ας δω κατάματα την αλήθεια: Δεν αρέσω. Με κοιτάζουν αποκλειστικά οι ανώμαλοι, οι ηλίθιοι, οι κακάσχημοι. Πότε μου έδωσε σημασία ένας φυσιολογικός;

Γιατί, όμως, να συμβαίνει αυτό; Δεν είμαι τόσο άσχημη, ούτε κανένας τόφαλος. Να φταίει ο χαρακτήρας μου; Γιατί, με δοκίμασαν; Πώς με απορρίπτουν αφού δεν με πλησίασαν ποτέ; Τι μπορεί να συμβαίνει; Πού να το πεις αυτό και να το καταλάβουν; Πού διαφέρω τελικά;

Παρασκευή, 16 Φεβρουαρίου 1996

Ο βασικός λόγος που αποφάσισα να επιστρέψω στον Ιανό ήταν η αναζήτηση ευρύτερου κοινωνικού κύκλου. Ωστόσο, έχω ήδη διαπιστώσει ότι ο Ιανός του σήμερα δεν έχει καμία σχέση με τον Ιανό του 1990: Η όποια γνώση δίνεται πλέον με το σταγονόμετρο, ενώ ποτέ δεν ολοκληρώνουμε ένα θέμα. Ούτε καν ασκήσεις διαλογισμού δεν κάνουμε στην τάξη. Παράλληλα,

η μηνιαία συνδρομή έχει ακριβήνει σημαντικά (από 2500 δρχ το 1990 τώρα έχει φθάσει τις 12.000 δρχ) και αποτελεί, σχεδόν κάθε φορά, το αποκλειστικό θέμα των μαθημάτων: “Κάποιοι αχάριστοι, που δεν είναι άξιοι να λέγονται μαθητές μου, καθυστερούν τη μηνιαία συνδρομή τους και η σχολή αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα εξαιτίας τους”, είναι το μόνιμο τροπάρι του Αλέξανδρου, που με εκνεύρισε φοβερά απόψε: Δηλαδή, όλοι οι υπόλοιποι που πληρώνουμε κανονικά, είμαστε υποχρεωμένοι να ακούμε αυτές τις μπούρδες σε κάθε μάθημα; Παράλληλα, έκανε λόγο και για απαραίτητες “έκτακτες εισφορές” που εμείς, ως καλοί μαθητές, οφείλουμε να παρέχουμε γρήγορα και πρόθυμα. Δεν μπορώ να τ' ακούω αυτά.

Υπάρχει, όμως, και κάτι άλλο που με προβληματίζει: Σχεδόν κάθε φορά, μετά το τέλος του μαθήματος, προτείνω σε ορισμένους να πάμε για καφέ στην πλατεία Φωκίωνος Νέγρη -όπως γινόταν παλιά- όμως κανείς τους δεν εκδηλώνει προθυμία· για την ακρίβεια, μοιάζουν να απεχθάνονται την ιδέα. Η μόνη μου φίλη εκεί μέσα είναι η Μαρία Γληνού. Έρχεται και η 22χρονη κόρη της στο ίδιο τμήμα, μα παραδόξως οι δυο τους δεν κάθονται ποτέ μαζί. Η Μαρία μου τηλεφωνεί πότε-πότε και μιλάμε αρκετή ώρα, ωστόσο αποφεύγει επιμελώς να κανονίσουμε κάποια βραδινή έξοδο...

Παρασκευή, 23 Φεβρουαρίου 1996

Επιστρέφοντας σήμερα το βράδι από τον Ιανό, μπαίνοντας στην οδό Δαρδανελίων, κοντά στο σπίτι μου, ξαφνικά συνειδητοποιώ το πώς ξετυλίγεται ο δρόμος μπροστά μου, βήμα-βήμα: *Το κομμάτι του δρόμου που έχω περάσει, δεν υπάρχει πια· η οδός που τώρα διαβαίνω τελειώνει και μια νέα ανοίγεται μπροστά μου. Σε κάθε χρονική στιγμή, ο χώρος γύρω μου μεταβάλλεται· ένας κόσμος πεθαίνει κι ένας κόσμος γεννιέται...*

Έτσι, αποκτώ ξαφνικά το ***Κλειδί της Συνειδητότητας:*** Να βιώνω το πέρασμα του χωροχρόνου, δηλαδή τη συνάρτηση χρόνου, χώρου και γεγονότων κάθε στιγμή. Να βιώνω τη γέννηση και το θάνατο κάθε στιγμή, πάντα περιμένοντας το

απρόβλεπτο. Και μια περίεργη ***σύμπτωση***: Ο Αλέξανδρος θα μιλήσει για τη συνειδητότητα χώρου και χρόνου στο αμέσως επόμενο μάθημα! Μήπως διαθέτει όντως αξιόλογες ψυχικές δυνάμεις;

Σάββατο, 24 Φεβρουαρίου 1996

Ένα από τα θετικά της υπόθεσης είναι ότι έχω ξαναβρεί τις παλιές καλές φίλες, την Αφροδίτη και τη Θεανώ. Έτσι, συναντιόμαστε πότε-πότε στο σπίτι της Αφροδίτης, όπως άλλοτε, και χανόμαστε σε πολύωρες απολαυστικές συζητήσεις σχετικά με το ονείρεμα, την παραψυχολογία, τις μεταφυσικές εμπειρίες και τα παρόμοια. Μπορώ να πω ότι η επικοινωνία μεταξύ μας παραμένει ακόμη ζωντανή.

Ωστόσο, συχνά υποψιάζομαι -από βλέμματα, λέξεις, βαριεστημένες κινήσεις- ότι η Αφροδίτη βαριέται κατά βάθος αυτές τις συζητήσεις, δεδομένου ότι το κύριο ενδιαφέρον της δεν είναι πια η μεταφυσική αλλά το σεξ. Όπως μου εξήγησε σήμερα το απόγευμα, που πήγα να την επισκεφθώ, στα τρία χρόνια που έλειπα εκείνη τα έφτιαξε με πολλούς γκόμενους, ώσπου κατέληξε σε μια πολύμηνη σχέση με γυναίκα! Αυτή την εποχή, πάντως, είναι μόνη της, δεν έχει κανένα ερωτικό δεσμό.

Τετάρτη, 28 Φεβρουαρίου 1996

Σήμερα έχω κανονίσει με την Ελένη Τανάγρα να πάμε μαζί στο "Όναρ", μια απίθανη καφετέρια στην Αργυρούπολη: Αρχαιοελληνική διακόσμηση με κίονες, αρχαιοπρεπή αγγεία, ψεύτικα μα παραστατικά φυτά, γυάλινες προθήκες στο πάτωμα με υποτιθέμενα ευρήματα ανασκαφών, ωραία ροκ μουσική, υποβλητική ατμόσφαιρα.

Ωστόσο, μόλις φθάνουμε στο κατώφλι, ώρα 9:00 το βράδι, η Ελένη σταματά απότομα, σαν να την έχουν καρφώσει εκεί. "Α, εγώ δεν μπαίνω εδώ μέσα, είναι πολύ σκοτεινά!" δηλώνει κοφτά. Μάταια προσπαθώ να την μεταπείσω, διαβεβαιώνοντάς την πως έχω ξανάρθει στην εν λόγω καφετέρια, πως το περιβάλλον είναι εντάξει και δεν διατρέχουμε κανέναν κίνδυνο. Βράχος η Ελένη. Με αναγκάζει

να τρέχουμε μέχρι τη λεωφόρο Βουλιαγμένης, να περιμένουμε λεωφορείο για την Κάτω Γλυφάδα και να καταλήξουμε τελικά σε μια συνηθισμένη άχρωμη καφετέρια, όπου πρέπει να πολεμώ διαρκώς να βγάλω με το τσιγγέλι μια κουβέντα από το στόμα της φιλενάδας μου.

... Γρήγορα η Ελένη αποδεικνύεται βαρετή και ανασφαλής, ενώ έχει την τάση να ωραιοποιεί -μάλλον αδέξια- την εικόνα του εαυτού της: Ακόμη μια φορά απόψε, διαδίδει ότι έχει δεσμό εδώ και χρόνια μ' έναν Κρητικό με τον οποίο όμως μονάχα τηλεφωνιούνται. Επιπλέον, της αρέσει να περιαυτολογεί πως όλοι οι άντρες στη δουλειά της τρελαίνονται γι' αυτήν -παρά τα 120 κιλά της. Αφήνει να εννοηθεί πως έχει σπουδάσει μικροβιολογία, ενώ στην πραγματικότητα έχει τελειώσει μόνο το τεχνικό λύκειο παραϊατρικών επαγγελμάτων. Στο εξής θα αποφεύγω να βγαίνουμε οι δυο μας, καθώς δεν έχει και πολλά να πει...

Σάββατο, 2 Μαρτίου 1996

Απόψε ο Μίλτος, σύζυγος της Μιλένας, γιορτάζει τα γενέθλιά του και είμαι καλεσμένη στο πάρτυ μαζί με την αδελφή μου. Μόλις μπαίνω, βλέπω ότι έχουν έλθει πολλοί γνωστοί, κοινοί φίλοι του Μίλτου αλλά και του Λάμπη: η ξαδέλφη Νίκη με το νέο της γκόμενο (ένας γλοιώδης 55ρης που το παίζει εραστής ολκής), ο Σάκης (κουμπάρος της αδελφής μου) με τη γυναίκα του τη Μαρία, ο Μανώλης (άλλο 45χρονο τζόβενο που δεν αφήνει ούτε θηλυκή γάτα), ο Χαράλαμπος φυσικά, διάφοροι άλλοι φίλοι αλλά και πολλά πρόσωπα που δεν γνωρίζω.

Πηγαίνω και κάθομαι σ' έναν καναπέ μαζί με μερικούς γνωστούς μου, πρόθυμη να πιάσω κουβέντα. Σύντομα, όμως, διαπιστώνω ότι αποφεύγουν επιμελημένα να μου μιλήσουν. Προσπαθώ να συμμετάσχω στη συζήτηση μα κανείς δεν μου δίνει σημασία. Αισθάνομαι μόνο μια υπόγεια μα έντονη παγωμάρα. Σηκώνομαι και πλησιάζω μια άλλη παρέα. Τα ίδια: Και αυτοί με απομονώνουν επιμελημένα.

Στο μεταξύ, ο γέρος γκόμενος της Νίκης ψιλοφλερτάρει

και χορεύει με όλες. Έρχεται και σε μένα, εγώ όμως δεν έχω καμία όρεξη και του λέω πως είμαι κουρασμένη. Από αυτό το σημείο και μετά, λες και πέφτει "σύρμα": Δεν μου απευθύνει πια κανείς το λόγο, στρέφουν αλλού το βλέμμα αν τους κοιτάξω, ενώ νιώθω στα μάτια όλων την περιφρόνηση. Εντός ολίγου, η αδελφή μου σηκώνεται και χορεύει ένα επιδεικτικό τσιφτετέλι με το γέρο, με κινήσεις ιδιαίτερα προκλητικές: Κολλάει το σώμα της πρόστυχα πάνω του και λικνίζεται όσο πιο αισθησιακά μπορεί. Αυτός παθαίνει πλάκα, γυρίζει και μουτζώνει τον Χαράλαμπο που άφησε να του φύγει τέτοια σεξοβόμβα. Όλοι οι άλλοι παρακολουθούν με άκρατο θαυμασμό.

Είναι εδώ και κάτι θεόχοντρες, κακάσχημες, αντιπαθητικές φώκιες που τρώνε ασταμάτητα. Όμως, κανείς δεν φαίνεται να έχει πρόβλημα με την απωθητική εμφάνιση ή το αλαζονικό στυλάκι τους. Είναι απόλυτα αποδεκτές και αγαπητές από όλους. Άλλωστε, είναι όλες τους καλοπαντρεμένες με εμφανίσιμους λεπτούς άνδρες. Μια από αυτές πλησιάζει εμένα και την αδελφή μου, συγχαίρει την Αλίκη για τις χορευτικές της ικανότητες και μένα γυρίζει και μου λέει: "Γιατί είσαι κακόκεφη; Γιατί δεν χορεύεις και δεν γελάς, όπως η αδελφή σου;" Της εξηγώ ότι δεν είμαι κακόκεφη, απλά δεν χορεύω τσιφτετέλια. "Έτσι πρέπει να είσαι", μου λέει δείχνοντας την Αλίκη, "όχι έτσι!" συμπληρώνει, δείχνοντας εμένα. "Μη της λες έτσι!" πετάγεται ο Χαράλαμπος, που ήταν δίπλα και άκουγε τη συζήτηση.

Λίγο αργότερα, αποφασίζω να μπω και γω στον κύκλο του καλαματιανού· όμως, αμέσως διαπιστώνω πως οι άλλοι δεν είναι καθόλου πρόθυμοι να λύσουν για λίγο τα χέρια για να με δεχθούν στο χορό. Καταλήγω τελευταία, κι αυτό με το ζόρι. Ωστόσο, πασχίζω να δώσω τον καλύτερο εαυτό μου και να διασκεδάσω, παρά τα βλέμματα αποδοκιμασίας που εισπράττω αδιάκοπα – ίσως επειδή ποτέ δεν ήμουν καλή χορεύτρια, παρόλο που γνωρίζω τα βήματα. Όλοι οι άλλοι, αντίθετα, επιδεικνύουν κάθε ώρα και στιγμή πόσο άνετα αισθάνονται μεταξύ τους. Η γυναίκα του Σάκη, για παράδειγμα, πάει και κάθεται στα πόδια του κουμπάρου της.

Από τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα και ύστερα, αδημονώ να φύγω. Κάνω, όμως, υπομονή μέχρι τις 5:00 το πρωί για να μη χαλάσω το γλέντι της αδελφής μου. Ύστερα δεν αντέχω άλλο. Της ζητώ επίμονα να φύγουμε αλλά εκείνη αντιδρά. "Μπορώ να φύγω και μόνη μου", προτείνω ήρεμα. Τελικά, αναχωρούμε μαζί κατά τις 5:30 τα ξημερώματα.

Δευτέρα, 4 Μαρτίου 1996

Εδώ και αρκετό καιρό, συναντώ στο λεωφορείο για τη δουλειά τη νεαρή Χριστίνα. Καθόμαστε μαζί σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής, κουβεντιάζουμε ζωηρά, φαίνεται ότι κάπου ταιριάζουμε. Σήμερα ειδικά, μου αποκαλύπτει περισσότερα πράγματα για τον εαυτό της: Είναι 23 ετών, πολύ κοινωνική και δημοφιλής, με μεγάλο κύκλο συναναστροφών και βγαίνει πολύ συχνά με μια παρέα είκοσι ατόμων και βάλε! Της μιλώ κι εγώ για τις δικές μου παρέες, εξωραΐζοντας αρκετά την κατάσταση, εκείνη μάλλον εντυπωσιάζεται και μου προτείνει να μπω κι εγώ στην παρέα της! Δέχομαι αμέσως, γεμάτη χαρά. Αφού ανταλλάσσουμε τηλέφωνα, η Χριστίνα μου λέει ότι θα συνεννοηθεί με τους άλλους και θα μου πει αύριο το πρωί για να κανονίσουμε έξοδο! Πλέω σε πελάγη ευτυχίας! Επιτέλους, θα αρχίσω να βγαίνω με μια νεανική, πολυμελή, χαρούμενη συντροφιά, από εκείνες που πάντα λαχταρούσα αλλά ποτέ δεν είχα ούτε ως όνειρο θερινής νυκτός!

Τρίτη, 5 Μαρτίου 1996

Είναι πρωί και περιμένω υπομονετικά να φανεί η Χριστίνα στη στάση των λεωφορείων, όπως κάθε μέρα. Όμως η ώρα περνά, το βαρύ όχημα ξεκινάει να φύγει κι εκείνη πουθενά. Εντέλει, τη βλέπω να καταφθάνει τρέχοντας, μα χάνει το λεωφορείο για λίγα δευτερόλεπτα! *Ίσως αύριο,* σκέφτομαι κι εξακολουθώ να ελπίζω.

Ωστόσο, δεν πρόκειται να ξαναδώ τη Χριστίνα στη στάση, κανένα άλλο πρωί. Θα της τηλεφωνήσω δυο-τρεις φορές μέσα στο μήνα, θα της προτείνω να βρεθούμε, εκείνη λέει πως θα με ξαναπάρει, μα τίποτα. Κρίμα...

Αμφιβολίες: Κάτι ύποπτο συμβαίνει κάτω από την επιφάνεια της πραγματικότητας. Όλα μοιάζουν στημένα. *Κι εγώ τι ρόλο παίζω μέσα σε όλο αυτό το θέατρο;* Δυνάμεις ανυπολόγιστες ελέγχουν την ύπαρξη (μοίρα, φύση, χρόνος, γονίδια) και τη ζωή μας (μυστικά τάγματα, κυκλώματα, ταξικοί διαχωρισμοί), με σκοπούς σκοτεινούς. Δεν μπορώ να τις προβλέψω όλες, ούτε να ξεφεύγω πάντα από όλες. Καιρός να το πάρω απόφαση.

Ούτε μπορώ να πιστέψω τις μπούρδες που λένε οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής, ότι δηλαδή στο Σύμπαν υπάρχει ισορροπία Καλού και Κακού. Αντίθετα, μου είναι ολοφάνερο ότι το Κακό κυριαρχεί. Όταν, για παράδειγμα, ένα μικρό παιδί παθαίνει ένα ατύχημα και μένει παράλυτο για πάντα, μου είναι αδύνατο να χάψω το παραμύθι ότι "το γεγονός αυτό εξυπηρετεί κάποιον αόρατο μα καλό σκοπό", ή ότι τάχα "η ψυχή του το επέλεξε επειδή χρειάζεται μια τέτοια εμπειρία", ούτε ότι "τιμωρείται για πράξεις μιας προηγούμενης ζωής", τις οποίες τώρα δεν θυμάται καν. Ας αντιμετωπίσουμε την αλήθεια: Ο κόσμος που ζούμε κάθε άλλο παρά "όμορφος, ηθικός και αγγελικά πλασμένος" είναι...

Παρασκευή, 8 Μαρτίου 1996

Το Κοσμικό Έκτρωμα: Ακόμη μια φορά απόψε, ο Δάσκαλος μίλησε για την περίφημη ισορροπία μεταξύ γιν και γιανγκ στο σύμπαν. Αυθόρμητα σήκωσα το χέρι και του είπα ότι ισορροπία δεν υπάρχει επειδή το Κακό δεν είναι ούτε γιν, ούτε γιανγκ· είναι μια τρίτη δύναμη, η οποία υπεισέρχεται στα πάντα και χαλά κάθε ισορροπία. *Λίγο λογικός να είσαι, βλέπεις ότι το Κακό κυριαρχεί στον κόσμο...*

Παραδόξως, αντί να με ειρωνευτεί (όπως κάνει όταν κάποιος του πάει κόντρα), ο Αλέξανδρος πήρε σοβαρό ύφος και άρχισε να αποκαλύπτει στην τάξη τα ακόλουθα:

Εκτός από το γιν (αρνητικό) και το γιανγκ (θετικό), υπάρχει στο σύμπαν μια ακόμη κυρίαρχη δύναμη: Είναι το λεγόμενο Κοσμικό Έκτρωμα, το οποίο γεννήθηκε μαζί με τον κόσμο αλλά απορρίφθηκε αμέσως από αυτόν. Από την αρχή του

χρόνου, το Έκτρωμα δηλητηριάζει τον κόσμο όλο και περισσότερο, με απώτερο σκοπό να επικρατήσει κάποτε ολοσχερώς και να πάρει το αίμα του πίσω!

Το Κοσμικό Έκτρωμα επηρεάζει ολόκληρη τη φύση, περισσότερο τα ζώα, ακόμη περισσότερο τους ανθρώπους, και με το πέρασμα του χρόνου δυναμώνει συνεχώς. Στη σημερινή εποχή, που το αρνητικό (γιν) έχει φθάσει στο ζενίθ μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, το Έκτρωμα είναι πιο ισχυρό παρά ποτέ και εμποδίζει τον Κύκλο του Γίγνεσθαι να γυρίσει στο θετικό (γιανγκ), όπως θα έπρεπε. Επίκειται στάση του Κύκλου του Γίγνεσθαι με απρόβλεπτες συνέπειες.

Υπάρχουν μυστικές οργανώσεις *[κυκλώματα],* οι οποίες εργάζονται για το Κοσμικό Έκτρωμα και κάνουν ό,τι χρειάζεται (πχ μαύρη μαγεία) για να το βοηθήσουν να επικρατήσει. Αυτές οι οργανώσεις συγκεντρώνουν πια απίστευτη ισχύ παγκοσμίως και κάθε μέρα που περνάει στρατολογούν όλο και περισσότερα άτομα. Όλα τα κυκλώματα συνδέονται και συνεργάζονται μεταξύ τους, σχηματίζοντας μια γιγάντια πυραμίδα ιεραρχίας. Η κορυφή της πυραμίδας δεν είναι κάποιο ανθρώπινο ον, είναι το ίδιο το Κοσμικό Έκτρωμα. Από εκεί προέρχονται όλες οι εντολές. Το Έκτρωμα είναι ο αφέντης των αφεντάδων μας.

... Να γιατί η κοινωνία σήμερα πάει πίσω αντί μπροστά: Για παράδειγμα, οι εργαζόμενοι χάνουν ένα-ένα όλα εκείνα τα δικαιώματα που κάποτε είχαν κερδίσει με αιματηρούς αγώνες. Στις περισσότερες επιχειρήσεις το οκτάωρο είναι ευφημισμός. Η σύνταξη θα χορηγείται σε όλο και μεγαλύτερη ηλικία, ενώ χάρη στις συμβάσεις ορισμένου χρόνου και στη χρόνια ανεργία θα είναι πολύ δύσκολο να συμπληρώσει κανείς τα συντάξιμα χρόνια. Η αποζημίωση απόλυσης θα καταργηθεί με νόμο.

Στο μεταξύ, κανείς δεν διαμαρτύρεται, εφόσον είναι όλοι τους πουλημένοι στα κυκλώματα. Οδηγούμαστε σταθερά σε μια κοινωνία με δυο κάστες: Η μία θα αποτελείται από τα κυκλώματα και η άλλοι από τους απόκληρους. Όσοι δεν καταφέρνουν να εισχωρήσουν στο νόμιμο, οργανωμένο έγκλημα των κυκλωμάτων, αδιόρατα αλλά μεθοδικά θα καταδικάζονται σε ανεργία, φτώχεια, κοινωνικό αποκλεισμό,

αποτυχία, ψυχασθένεια, ακόμη και εξαναγκασμένη αυτοκτονία.

Παράλληλα, οι νέοι οδηγούνται συστηματικά σ' έναν βίαιο εκφυλισμό: στρατιές από αλήτες, ναρκομανείς και πουτάνες αποτελούν την πλειοψηφία της νεολαίας σήμερα. Φαίνεται και από το ντύσιμό τους: τα αγόρια ντύνονται και κουρεύονται σαν κατάδικοι και τα κορίτσια σαν πόρνες. Όσο για τον φεμινισμό, έχει πια καταντήσει άμισθη πορνεία: Αν μια κοπέλα σήμερα θέλει να τραβήξει την προσοχή ενός άνδρα, πρέπει να είναι πρόθυμη να κοιμηθεί με όλους τους φίλους του (ταυτόχρονα!), αλλιώς θα θεωρηθεί ξενέρωτη και ψυχρή, οπότε θα χάσει όχι μόνο το αγόρι αλλά και όλη την παρέα. Οι παλιές αξίες, όπως η αγάπη, η πίστη, η αθωότητα, η καλοσύνη, θεωρούνται πλέον ψυχασθένειες.

Το μέλλον ήδη διαγράφεται ζοφερό:

* Επικράτηση της φαυλότητας, έναντι της δικαιοσύνης
* Απανθρωπιά, η μέγιστη αρετή του μέλλοντος
* Τυφλή υπακοή στους αρχηγούς των κυκλωμάτων
* Κατάργηση κάθε ατομικής θέλησης και πρωτοβουλίας
* Συστηματική καταστροφή της φύσης
* Επέκταση των κυκλωμάτων ακόμη και στα κατώτερα στρώματα της κοινωνίας.
* Παγκόσμιο σύστημα εξουσίας, χειραγώγησης και παρακολούθησης μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών και ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών, με βασικό κώδικα το 666 (ο αριθμός του Θηρίου).
* *Και ποιός ξέρει τι άλλο έχουν να δουν τα μάτια μας...*

Διασκορπισμός

Κυριακή, 10 Μαρτίου 1996

Εδώ και λίγο καιρό κάνω παρέα με την 26χρονη Ντιάνα, που γνώρισα στο γυμναστήριο. Έχει σπουδάσει Γαλλική Φιλολογία, είναι πετυχημένη διευθύντρια πωλήσεων σε μεγάλη εταιρεία πλασιέ βιβλίων, κερδίζει πολλά χρήματα και χαίρει μια πλούσια κοινωνική ζωή. Στην αρχή μου δημιουργεί καλή εντύπωση, καθώς αποδεικνύεται πνευματώδης, ενδιαφέρουσα, δυναμική, διαφορετική από τις φιλενάδες που είχα μέχρι τώρα. *Μου φαίνεται σχεδόν απίστευτο: έχω αρχίσει πλέον να κάνω φιλίες με "φυσιολογικά" άτομα!* Ωστόσο, δεν αργώ να παρατηρήσω ότι όποτε της μιλώ για τα προβλήματα που συναντώ στη δουλειά μου, όπως συνεχείς βλάβες στο κομπιούτερ, δεν χάνει ευκαιρία να με μειώνει και να με προσβάλλει: "Μα καλά άσχετη είσαι; Δεν ξέρεις πως θα διορθώσεις μόνη σου ένα system error;" … "Μα τι εταιρεία είναι αυτή που δουλεύεις; Μήπως το αφεντικό σου είναι κανένας γύφτος;" ... "Ούτε αυτό το πρόβλημα δεν μπορείς να λύσεις; Χαζή είσαι τελικά!".

Άρχισα να υποψιάζομαι περί τίνος πρόκειται μόλις χθες το βράδι που βγήκαμε μαζί και μου αποκάλυψε περισσότερα πράγματα για τη φύση της δουλειάς της: Ως διευθύντρια πωλήσεων, ελέγχει τις ομάδες πλανόδιων πωλητών βιβλίων. Αυτοί δρουν κυρίως στην Αθήνα αλλά ταξιδεύουν επίσης σε όλη την Ελλάδα και πουλούν βιβλία από πόρτα σε πόρτα. "Τα ανύποπτα θύματα", υποστηρίζει καμαρωτά η Ντιάνα, "πειθαναγκάζονται ν' αγοράζουν πανάκριβες εγκυκλοπαίδειες τις οποίες πληρώνουν συνήθως με δόσεις, επί πολλούς μήνες".

Σύμφωνα με την Ντιάνα, οι πλανόδιοι πωλητές είναι όντα πολύ ανώτερα από το μέσο άνθρωπο. Στην αρχή ακολουθούν ορισμένα ειδικά σεμινάρια που τους καθιστούν παντοδύναμους ρήτορες, ικανούς να πείσουν οποιονδήποτε για οτιδήποτε. Αποκτούν επίσης εξαιρετικές γνώσεις ψυχολογίας, οπότε

μπορούν να χειρίζονται απόλυτα το υποσυνείδητο του υποψήφιου πελάτη, αναγκάζοντάς τον έτσι να πράξει όπως ακριβώς αυτοί επιθυμούν...

Τρίτη, 19 Μαρτίου 1996

Όπως πάντα, έτσι και απόψε που έχουμε βγει για καφέ, η Ντιάνα δεν σταματά να διατυμπανίζει πόσο υπερήφανη αισθάνεται για το επάγγελμά της. Πιστεύει ότι η ίδια είναι σπουδαία στη δουλειά της και το δηλώνει με πολύ τουπέ: "Ένας καλός διευθυντής πωλήσεων, όπως εγώ, είναι αναντικατάστατος! Όχι όπως οι ηλίθιοι υπαλληλίσκοι που είναι όλοι τους αναλώσιμοι!".

Στη συνέχεια, με περισσή αλαζονία μου αποκαλύπτει πως είναι πανεύκολο για έναν πλασιέ να κερδίζει 600.000 δρχ το μήνα, τη στιγμή που ο βασικός μισθός ενός υπαλλήλου γραφείου είναι μόλις 140.000 δρχ. "Αυτοί είναι οι αποτυχημένοι, οι χαζοί! Πρόκειται για χαμένα άτομα που αρκούνται βλακωδώς στις 140.000 δρχ το μήνα, αποτυχημένοι όλοι τους!" υποστηρίζει με στόμφο και συνεχίζει ακάθεκτη: "Ο επιχειρηματίας θέλει να κερδίσει, είναι φυσικό! Θα σου δώσει όσο λιγότερα μπορεί, εκτός αν εσύ του αποδείξεις ότι αξίζεις κάτι παραπάνω!" Ακόμη: "Ο έξυπνος επιχειρηματίας θα προσλάβει μια χαζή να του κρατήσει την αλληλογραφία για κανένα μήνα "δοκιμαστικά", ύστερα θα τη διώξει ως "ακατάλληλη"', δεν θα την πληρώσει κιόλας, θα προσλάβει μια άλλη χαζή που θα την κρατήσει και αυτήν για κανένα μήνα απλήρωτη, και μετά μια άλλη, κ.ο.κ., μέχρι να βρει αυτήν που θα τον ικανοποιεί απόλυτα!", αγορεύει με ολοφάνερο θαυμασμό για τα αφεντικά.

Όταν εγώ της λέω πως παίρνω μόλις 160.000 δρχ το μήνα, μου κάνει περιφρονητικά:
"Εσύ δουλεύεις στην παραγωγή, ενώ εγώ στις πωλήσεις! Μόνο μία δουλειά της προκοπής υπάρχει σήμερα και αυτή είναι οι πωλήσεις!" φωνασκεί με στόμφο, σαν ρομπότ.
"Ναι, αλλά εγώ εργάζομαι μονάχα έξι ώρες την ημέρα, ενώ εσύ δουλεύεις δέκα και δεν πληρώνεσαι έξτρα τις υπερωρίες! Αν

δούλευα εγώ τόσες ώρες, θα ξεπερνούσα τις 250.000 δρχ το μήνα!" της απαντώ και το βουλώνει.

Τρίτη, 26 Μαρτίου 1996

Σήμερα το απόγευμα συνάντησα τη Ντιάνα στο γυμναστήριο, κάναμε αερόμπικ και μετά, στο δρόμο της επιστροφής, μου αποκάλυψε καινούργια στοιχεία για τη σούπερ δουλειά της: Συγκεκριμένα, δεν δίστασε καθόλου να μου περιγράψει -πάντα με καμάρι- μια πάγια απάτη που εκτελεί κατά κόρον η εταιρεία όπου εργάζεται: Το σχέδιο ξεκινά με μια μόνιμη αγγελία που βάζουν στην εφημερίδα, όπου ζητούν συνεχώς καινούργιους πλασιέ βιβλίων, τους οποίους δελεάζουν με βασικό μισθό, ποσοστά επί των πωλήσεων και κοινωνική ασφάλιση.

"Κι αν κάποιος δεν κάνει αρκετές πωλήσεις κάθε μήνα;" ρωτώ.

"Κάθε υποψήφιος πωλητής υπογράφει προηγουμένως ένα συμβόλαιο, σύμφωνα με το οποίο αν δεν αποδώσει τα αναμενόμενα μέσα στον πρώτο μήνα εργασίας, τότε όχι μόνο απολύεται χωρίς να εισπράξει καμιά αμοιβή αλλά υποχρεούται να πληρώσει ποινική ρήτρα 50.000 δρχ στην εταιρεία!" μου εξηγεί θριαμβευτικά.

"Καταπληκτικό! Λέω να οργανώσω κι εγώ ένα τέτοιο κόλπο, μήπως και βγάλω κανένα φράγκο!" αναφωνώ αυθόρμητα.

"Η εταιρεία σου προσφέρει δωρεάν δυο βδομάδες σεμινάρια χειρισμού των πελατών!" συνεχίζει η Ντιάνα μάλλον ενοχλημένη, σε στυλ αγόρευσης. "Τα μαθήματα αυτά σου παρέχουν όλη τη γνώση που χρειάζεσαι για να πουλήσεις. Αν δεν πουλήσεις, σημαίνει ότι είσαι ηλίθιος και η εταιρεία έχει ζημιωθεί από τη συμμετοχή σου στα σεμινάρια. Οπότε, δικαίως απολύεσαι, δεν πληρώνεσαι και καταβάλλεις την ποινική ρήτρα!"

"Κι αν κάποιος αρνηθεί να πληρώσει;"

"Όποιος τολμήσει να δημιουργήσει το παραμικρό πρόβλημα, τον αναλαμβάνει η ομάδα των δικηγόρων μας και τον ξεσχίζουν!"

"Στοιχηματίζω ότι η εταιρεία κερδίζει περισσότερα από τις

ποινικές ρήτρες παρά από τις πωλήσεις βιβλίων!" συμπεραίνω.

... Κάποτε, όταν ήμουν 19 χρονών, είχα προσπαθήσει κι εγώ να ξεκινήσω καριέρα ως πλασιέ βιβλίων μα, ευτυχώς, δεν μου είχε ζητηθεί να υπογράψω κανένα συμβόλαιο (άλλα χρόνια τότε). Την τέταρτη κιόλας μέρα απογοητεύτηκα και παράτησα τη δουλειά, καθώς διαπίστωσα ότι είναι τρομερά δύσκολο έστω να σου ανοίξει κάποιος την πόρτα, πόσο μάλλον ν' αγοράσει οτιδήποτε.

Ωστόσο, όλο ακούω τελευταία για άτομα αγράμματα, μέχρι πρόσφατα πεινασμένα, τα οποία έχουν γίνει πετυχημένοι πλασιέ και βγάζουν έως και 700.000 δρχ μηνιαίως! Δεδομένου ότι το ποσοστό του πλασιέ είναι γύρω στο 10%, πώς τα καταφέρνουν αυτοί και πραγματοποιούν πωλήσεις αξίας επτά εκατομμυρίων κάθε μήνα; Τι πουλάνε αλήθεια; Εγκυκλοπαίδειες; Ας γελάσω! Τώρα πια, πολύτομες εγκυκλοπαίδειες παρέχουν σχεδόν όλες οι εφημερίδες σε πολύ χαμηλή τιμή! Κι ύστερα, μπορείς να διαλέξεις μόνος σου όποια εγκυκλοπαίδεια ή βιβλίο γουστάρεις μπαίνοντας σε ένα καλό βιβλιοπωλείο. Γιατί να τ' ακριβοπληρώσεις σ' έναν πλασιέ; *Εκτός αν πουλάνε άλλα πράγματα, άλλες "υπηρεσίες", αντί βιβλία...*

Πάντως, είναι αλήθεια ότι στη σύγχρονη "ευημερούσα" κοινωνία όλοι καλούνται να πουλάνε σαν τρελοί, τη στιγμή που ελάχιστοι πια παράγουν. Αν κοιτάξεις τις Μικρές Αγγελίες των εφημερίδων, στις δέκα αγγελίες για αναζήτηση υπαλλήλων οι επτά αφορούν πωλητές: πλασιέ, ντήλερ, telemarketing κλπ. ***Μυστήρια*** *πράγματα...*

Πέμπτη, 4 Απριλίου 1996

Πρόσφατα γνώρισα στο γυμναστήριο άλλο ένα "φρούτο", καθώς η προσπάθειά μου για άκρατη κοινωνικοποίηση συνεχίζεται: Πρόκειται για τη Μαρία Ψαρρά, παλιά συμμαθήτριά μου από το Γυμνάσιο. Στις αρχές μου φαινόταν εξωστρεφής, ζωηρή, ενδιαφέρουσα. Γρήγορα με κάλεσε και πήγα στο σπίτι της, όπου μένει με τους δυο αδελφούς της.

Δεν άργησα να διαπιστώσω ότι τώρα δεν έχει καμία σχέση με το ευγενικό και ήρεμο κορίτσι που θυμόμουν:

Μονίμως νευρωτική και ανήσυχη, δεν κάθεται στην καρέκλα ούτε δευτερόλεπτο· είναι διαρκώς όρθια και κάνει δουλειές του νοικοκυριού ενώ μιλάει ασταμάτητα, κυρίως για τον εαυτό της. Ενίοτε με παίρνει άρον-άρον και τρέχουμε ως αλλοπαρμένες για ψώνια. Σήμερα το απόγευμα με εκνεύρισε πραγματικά, καθώς με τραβολογούσε σε τέσσερα διαφορετικά σουπερμάρκετ για να αγοράσει τέσσερα διαφορετικά πράγματα στην πιο χαμηλή δυνατή τιμή! Είδα κι έπαθα μέχρι να τελειώσουμε επιτέλους και να καταλήξουμε στο σπίτι της.

Πέμπτη, 18 Απριλίου 1996

Ξανά πάλι, πέρασα το βράδι από το σπίτι της Μαρίας μετά το γυμναστήριο. Αυτή τη φορά, βάλθηκε να μου διηγηθεί την ιστορία της ζωής της. Πάντα υπ' ατμόν, εριστική και ανικανοποίητη (το παραδέχεται και η ίδια), η Μαρία αποδίδει τα νεύρα της σε όλα αυτά που έχει περάσει: Πιθανότατα, λοιπόν, της φταίει ο βιαστικός γάμος που έκανε στα 19 της μ' έναν σαρανταπεντάρη αμερικάνο, ο οποίος την έκλεισε μέσα σε ένα διαμέρισμα στη Νέα Υόρκη και δεν την άφηνε να βγει έξω μόνη της ούτε για να πάει στο μπακάλη. Έμεινε μαζί του επτά χρόνια χωρίς να κάνουν παιδί. Στο μεταξύ η Μαρία έπαθε νευρική ανορεξία, έφτασε τα 38 κιλά, μα οι αμερικάνοι φίλοι της έδιναν συγχαρητήρια για το "ωραίο σωματάκι, μπράβο!" Κάποια στιγμή άρχισε να πρήζεται λόγω της αυστηρής δίαιτας που ακολουθούσε, και τότε μόνο πήγε σε γιατρό, επειδή φοβήθηκε μήπως παχύνει! Της είχε κοπεί και η περίοδος δυο χρόνια αλλά δεν είχε ανησυχήσει καθόλου γι' αυτό!

Τώρα η Μαρία έχει έλθει σ' ένα φυσιολογικό βάρος, ωστόσο δεν αποφεύγει ορισμένες ακρότητες: Σηκώνεται κάθε πρωί στις 5:00 και τρέχει γύρω στα 25 χλμ, ενώ συχνά τρέχει και το απόγευμα (μανία καταδίωξης). Όταν κάνουμε αερόμπικ στο γυμναστήριο, δεν ακολουθεί ποτέ το πρόγραμμα του γυμναστή, επειδή κατά τη γνώμη της κανένα πρόγραμμα δεν είναι αρκετά έντονο γι' αυτήν! Έτσι, μόλις επιταχύνεται ο ρυθμός της μουσικής, η Μαρία στρέφεται προς τον πλαϊνό καθρέφτη και αρχίζει να εκτελεί μόνη της ένα δικό της

αυτοσχέδιο πρόγραμμα αεροβικής, που δεν έχει καμία σχέση με εκείνο που κάνουν οι υπόλοιπες κοπέλες και ο γυμναστής. Προχθές ειδικά, η κοπέλα που έτυχε να στέκεται πίσω από τη Μαρία εκνευρίστηκε: "Γιατί κάνεις άλλα αντ' άλλων και με μπερδεύεις;" της παραπονέθηκε. Η Μαρία θύμωσε και ακολούθησε καυγάς τρικούβερτος.

Σάββατο, 20 Απριλίου 1996

Νυχτερινό γλέντι στο κέντρο διασκέδασης "Taboo", μαζί με τη Ντένια, τη Μιρέλα, και το φίλο της το Χρήστο. Τραγουδά ο Πασχάλης, είδωλο της ποπ μουσικής από τη δεκαετία του '70: Άριστος καλλιτέχνης, καταπληκτικός ακόμη και όταν ερμηνεύει λαϊκά τραγούδια. Αξιοπρεπές θέαμα, αυθόρμητη διασκέδαση, χωρίς στυλιζαρισμένα πουτανίστικα τσιφτετέλια πάνω στα τραπέζια. Χρόνια είχα να ευχαριστηθώ έτσι...

Σάββατο, 20 Μαΐου 1996

Άλλη μια αξέχαστη νυχτερινή εξόρμηση, αυτή τη φορά στο κέντρο διασκέδασης "Χάος", μαζί με τη Ντένια, την Ξανθή, την Ελένη Τανάγρα και άλλους γνωστούς της Ντένιας. Παρακολουθούμε το εκπληκτικό πρόγραμμα από μπροστινό τραπέζι στον εξώστη. Ο κούκλος Σάκης Ρουβάς ξεσηκώνει τα πλήθη με το ταλέντο και τη ζωντάνια του. Η Άννα Βίσση τραγουδά παλιά και νέα κομμάτια και κάνει πολύ κέφι. Η εντυπωσιακή ορχήστρα με τον ξανθό οργισμένο ντράμερ προσθέτει πολύ στην παράσταση.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, η μαμόθρεφτη Ελένη αρχίζει να με τρώει να φύγουμε, μην τυχόν αργήσει και τη μαλώσουν οι γονείς της. Την αγνοώ όσο γίνεται, συνεχίζω να διασκεδάζω και καθόμαστε μέχρι τις 3:30, οπότε αποχωρεί όλη η παρέα. Άλλη μια σπάνια εμπειρία για μένα. Πέρασα πραγματικά υπέροχα...

Δευτέρα, 22 Μαΐου 1996

Ψυχική Εμπειρία: Είμαι ξύπνια στο κρεβάτι και ακούω τον ανεμιστήρα που γυρίζει. Για μερικά δευτερόλεπτα ακούω μια ωραία, αρμονική, παράξενη μουσική σαν από ινδικό

όργανο. Αναρωτιέμαι από πού προέρχεται. Κι όμως: ήταν ο θόρυβος του ανεμιστήρα...⇧

Υπάρχει άλλη μια κοπέλα από το γυμναστήριο, με την οποία βγαίνω εδώ και κανένα τρίμηνο: Είναι η 21χρονη Ματίνα, φοιτήτρια δημοσιογραφίας, κόρη πλούσιου δικηγόρου. Ήσυχη, γλυκιά, φιλική, με έχει παρουσιάσει και στην παρέα της. Συναντιώμαστε όλοι μαζί αρκετά συχνά και περνάμε ευχάριστα. *Επιτέλους! Ανήκω κι εγώ σε μια φυσιολογική, χαρούμενη, νεανική συντροφιά!*

Σήμερα το απόγευμα δέχθηκα να πάω μαζί τους στο παγοδρόμιο Φαλήρου για να δοκιμάσουμε παγοδρομίες. Ήξερα ότι θα ήταν δύσκολο για μένα, όμως φόρεσα τα παγοπέδιλα, προσπάθησα με το παραπάνω να νικήσω το φόβο μου, ωστόσο μου ήταν αδύνατο να ισορροπήσω πάνω στον πάγο! Παρ' όλα αυτά, έβαλα τα δυνατά μου και κατάφερα να περπατώ γύρω-γύρω στο κυκλικό παγοδρόμιο, κρατώντας με το ένα χέρι τη σιδερένια μπάρα. Οι υπόλοιποι της παρέας, αν και αρχάριοι όπως εγώ, παραδόξως "λύθηκαν" σχεδόν αμέσως κι έτρεχαν πάνω στον πάγο με αξιοθαύμαστη ευχέρεια. Δεν έλειψαν οι τούμπες: Η Ματίνα και οι άλλοι έπεσαν πολλές φορές, μωλωπίζοντας άσχημα πόδια και χέρια. Κι όμως, έμοιαζαν να διασκεδάζουν...

Πέμπτη, 25 Μαΐου 1996

Είχαμε μια απρόσμενη επίσκεψη στην Παγγαία σήμερα: Γύρω στο μεσημέρι πέρασε ο Νότης, ο οποίος δούλευε ως πρόσφατα μαζί μας για την έκδοση του 12τομου έργου "Παγκόσμια Τέχνη" σε CD-ROM. Μου άρεσε κάποτε: Ψηλός, λεπτός, γυμνασμένος, μελαχροινός, πνευματώδης, με μαύρη ζώνη στο καράτε και εξαιρετικές γνώσεις στα κομπιούτερ. Του έδειχνα το ενδιαφέρον μου, μα εκείνος φυσικά με απέρριπτε ευγενικά -τι άλλο;

Ο Νότης που είδα σήμερα μάλλον με απογοήτευσε: Αλλοπρόσαλλος, μάλλον πιωμένος, κουβάλησε μαζί του ένα μπουκάλι τσίπουρο και γύρευε ποτήρια για να μας κεράσει όλους! Έχει πια εγκαταλείψει τα κομπιούτερ και ψάχνει να

μείνει κάπου σ' ένα χωριό που να μην έχει ούτε ηλεκτρικό ρεύμα! *Γιατί άραγε;*
"Το καημένο το παιδί!" είπε η Νικολέτα θλιμμένη, μόλις εκείνος αποχώρησε...

Ο μύθος της αξιοκρατίας: Επιζητούμε την επιβεβαίωση από τους ανθρώπους, για να νιώθουμε καλά με τον εαυτό μας. Ανάλογα με το πόσο πετυχαίνεις να αρέσεις (ως εραστής, ως φίλος, ως επαγγελματίας κλπ), παίρνεις μια θέση στην κοινωνία, που ανάλογη με την αξία σου. *Έτσι σου λένε, δηλαδή...*

Ωστόσο: Όταν είσαι εύπορος, όλοι σε κανακεύουν από μωρό και σε ενθαρρύνουν να αναπτύσσεις ακάθεκτος τις δεξιότητές σου. Άλλωστε, ό,τι κι αν κάνεις, ό,τι κι αν είσαι, θεωρείται εξ ορισμού καλό. Όταν, όμως, είσαι φτωχός, όλοι σε κοιτούν πάντα με κριτικό μάτι: Σε αμφισβητούν, σε φθονούν, σε σαμποτάρουν συστηματικά. Μάλλον απίθανο να ξεφύγεις από τη μετριότητα.

Από την εποχή που πήγαινα σχολείο ακόμη, είχα διαρκώς την αίσθηση ότι οι δάσκαλοι και οι καθηγητές με αδικούσαν. Δεν είναι και δύσκολο: Αξίζεις για 18, σου βάζουν 16, αποθαρρύνεσαι, κάποια στιγμή γίνεται μαθητής του 16, κ.ο.κ., ανάλογα για πού σε προορίζουν. Η επίκριση καταπνίγει το πνεύμα και δημιουργεί τα ελαττώματα που υποτίθεται ότι επισημαίνει. Ο έπαινος -ακόμη κι αν είναι ψεύτικος- δίνει σιγουριά, αισιοδοξία, όρεξη για δουλειά. Έτσι, το όποιο ταλέντο αναπτύσσεται ανενόχλητο.

Από τα παιδικά μας χρόνια εκπαιδευόμαστε έτσι ώστε να πράττουμε μονάχα τα πράγματα που ευχαριστούν τους άλλους -μήπως και πετύχουμε την πολυπόθητη αναγνώριση. Ωστόσο: Στους άλλους αρέσει ό,τι έχουν μάθει να θεωρούν καλό, ή ό,τι νομίζουν πως τους συμφέρει.

Ώρα να απελευθερωθώ, λοιπόν από τις ηλίθιες τύψεις που νιώθω καμιά φορά, όταν ασχολούμαι με προσωποπαγείς δραστηριότητες (χόμπι). Στο κάτω-κάτω, αυτοί δεν δέχονται αυτά που εγώ μπορώ να δώσω!

Αν ήμουν πλούσια και αν ανήκα στα κατάλληλα

κυκλώματα, όλες οι πόρτες θα άνοιγαν δια μιας: Θα ήμουν διάσημη συγγραφέας ακόμη κι αν δεν έγραφα καν. Θα ήμουν αναγνωρισμένη ζωγράφος, ακόμη κι αν δεν ήμουν σε θέση να τραβήξω μια γραμμή. Θα είχα έναν ωραίο και αξιόλογο σύζυγο, ακόμη κι αν ήμουν μια απαίσια θεόχοντρη 300 κιλά. Ποιός θα τολμούσε να αμφισβητήσει την αξία μου;

Αν γνώριζα την αποδοχή από μικρή, θα είχα διαμορφώσει καλύτερα τις δυνατότητές μου και θα είχα περισσότερη αυτοπεποίθηση, χωρίς όλες αυτές τις αμφιβολίες και την αποθάρρυνση που με αναχαιτίζουν τώρα. Φαίνεται, πάντως, ότι εγώ κατά καιρούς έδειχνα ξεδιάντροπη ευφυία, θάρρος και ταλέντα, ασύμβατα με το φύλο μου και την κοινωνική μου τάξη, γι' αυτό και πάντα όλοι κοίταζαν πώς θα με πατήσουν κάτω. Ποτέ δεν ήμουν τόσο χαμηλά όσο θα με ήθελαν...

Παρασκευή, 31 Μαΐου 1996

Δεν ξέρω τι συμβαίνει: Από τότε που πήγαμε στις παγοδρομίες, η Ματίνα με αποφεύγει. Της έχω τηλεφωνήσει αρκετές φορές για να βρεθούμε και μόλις χθες το απόγευμα την κατάφερα να συναντηθούμε σε μια κοντινή καφετέρια. Ήταν, όμως, υπερβολικά ψυχρή κι αμίλητη, σα να καθόταν στα καρφιά. Με το ζόρι πέρασε μισή ώρα αμηχανίας και ανίας, οπότε μου είπε πως την περίμεναν οι φίλοι της και το διαλύσαμε βιαστικά.

... Θα της τηλεφωνήσω αρκετές φορές μέσα στους επόμενους μήνες, ωστόσο η Ματίνα εξακολουθεί να αποφεύγει συνάντηση μαζί μου, προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες. Θα μου πάρει πολλά χρόνια μέχρι να καταλάβω για ποιό λόγο η εν λόγω παρέα με απομάκρυνε τόσο απότομα: Πιθανότατα, η όλη συμπεριφορά μου τότε στο παγοδρόμιο τους φάνηκε ακατάλληλη. Μάλλον θεώρησαν ότι τους είχα κάνει ρεζίλι με την ατολμία μου. Εξαιτίας, λοιπόν, της αδυναμίας μου να διαπρέψω με την πρώτη στο πατινάζ, θεωρήθηκα “ο πιο αδύναμος κρίκος”, αυτή που ντροπιάζει την ομάδα και πρέπει ν' αποβληθεί. Αυτά για τους “φυσιολογικούς”...

Παρασκευή, 7 Ιουνίου 1996

Σήμερα το βράδι, αντί να πάω στον Ιανό, προτίμησα να δεχτώ την πρόσκληση της Μαρίας Ψαρρά για έξοδο μαζί με τους δυο αδελφούς της. Καταλήξαμε σ' ένα συμπαθητικό μπαράκι στο Κουκάκι και αναπτύξαμε διάφορα ενδιαφέροντα θέματα, όπως το πόσο "εύκολα" είναι τα νεαρά κορίτσια σήμερα: ("Πσσστ, εσύ! Θες να βγάζεις εκατό χιλιάρικα την ημέρα;" λέει χιουμοριστικά ο Νίκος, ο 31χρονος αδελφός της σε μια υποτιθέμενη σημερινή έφηβη), ή πόσο πιο δύσκολο ήταν για ένα αγόρι να πλησιάσει ένα κορίτσι στις δεκαετίες '70-'80 ("Παναγία μου! Τι είναι αυτό; Να πάω, ή να μην πάω; Άσε, δεν πάω!"). Ακόμη, περιγραφές από παλιά γλέντια, όταν οι άνδρες, τύφλα στο μεθύσι, δεν μπορούσαν να βρούν την πόρτα για να φύγουν και περίμεναν να δουν κάποιον να φεύγει για να τον πάρουν από πίσω τρικλίζοντας.

Αυτός ο αδελφός της Μαρίας δεν είναι καθόλου κακή περίπτωση: Κοινωνικός, πνευματώδης κι εμφανίσιμος. Τελικά, πέρασα ευχάριστα απόψε. Ελπίζω η εξόρμηση να επαναληφθεί -μα κάτι τέτοιο δεν μέλλεται να ξαναγίνει ποτέ...

Τρίτη, 11 Ιουνίου 1996

Τελευταία σκέφτομαι ν' αγοράσω ένα μεταφορικό μέσο, ίσως μηχανάκι. Κάθε μέρα οι μετακινήσεις προς και από την Αθήνα μου παίρνουν τρεις έως έξι ώρες, πράγμα που με εκνευρίζει αφάνταστα και μου χαλά την ψυχική μου διάθεση. Είναι αναξιοπρεπές να στριμώγνεσαι συνήθως όρθιος μέσα σ' ένα λεωφορείο με άλλα 200 άτομα, από τα οποία δύο ή τρία θα σου βάλουν χέρι. Εκτός από το ξεθέωμα, έχω και το μόνιμο άγχος ποιός θα έλθει να σταθεί δίπλα μου.

Τα λεωφορεία είναι ένα μελανό σημείο στη ζωή μου. Αυτό πρέπει ν' αλλάξει. Έχω μπουχτίσει αυτή την κατάσταση εδώ και δέκα χρόνια -δηλαδή από τότε που άρχισα να δουλεύω. Από την άλλη πλευρά, οι διαδρομές αυτές είναι από τα πράγματα που θεωρούνται δεδομένα στη ζωή, άλλα δεν αλλάζουν. Ακόμη κι αν έχει κανείς δικό του αυτοκίνητο, δεν αποφεύγει το πήξιμο του κέντρου.

Κατακλείδα: Εντέλει, δεν θα αγοράσω τίποτα. Κρίνω ότι ένα μηχανάκι δεν θα με εξυπηρετεί πραγματικά, χώρια τα έξοδα και ο κίνδυνος, οπότε το θέμα κλείνει εδώ...

Πέμπτη, 13 Ιουνίου 1996

Σήμερα συνάντησα την Ντιάνα στο γυμναστήριο. Έξαλλη αλλά και θριαμβευτική, μου επέδειξε δυο-τρία ροδαλά σημάδια από δαγκωματιές στο χέρι της.

"Σκύλος σε δάγκωσε;" τη ρώτησα.

"Όχι. Μια υποψήφια πωλήτρια!" απάντησε κι έμεινα κάγκελο.

Με αρκετή έπαρση, μου διηγήθηκε ότι χθές το πρωί πέρασε από το γραφείο της μια νεαρή κοπέλα για να ζητήσει δουλειά ως πλασιέ. Εμφανίσιμη και ευχάριστη παρουσία, φαινόταν κατάλληλη για μια τέτοια θέση. Υπέγραψε και το περιβόητο συμβόλαιο χωρίς να διαβάσει τα "μικρά γράμματα". Μόλις, όμως, συνειδητοποίησε την απάτη (πολύ αργά πια), όρμησε καταπάνω στη Ντιάνα και προσπάθησε να της αρπάξει το συμβόλαιο από τα χέρια, μέχρι που την δάγκωσε! Δεν τα κατάφερε όμως.

"Αυτή τώρα θα έχει πολύ κακά ξεμπερδέματα με τους δικηγόρους της εταιρείας μας! Ήδη έχω κάνει μήνυση εναντίον της γιατί αυτή η χαζή μου δάγκωσε ένα νεύρο στο χέρι και τώρα πια δεν κλείνει καλά! Θα ζητήσω αποζημίωση τρία εκατομμύρια τουλάχιστον! Αλίμονό της που τόλμησε να τα βάλει μαζί μου!" μου εξήγησε η Ντιάνα φουρκισμένη.

"Θα είναι τόσο απλό;" απόρησα. "Αυτή δεν θα βάλει δικηγόρο;"

"Κανείς δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τους δικηγόρους της εταιρείας μας!" αναφώνησε η Ντιάνα, φανερά νευριασμένη. "Τους έχουμε ειδικά για να κανονίζουν όλους αυτούς τους ανεγκέφαλους που αρνούνται να πληρώσουν την ποινική ρήτρα αλλά και όσους δημιουργούν οποιοδήποτε άλλο πρόβλημα". Φωνάζοντας, εκνευρίστηκε ακόμη περισσότερο: "Κυρά μου, έκανες τη μαλακία και υπέγραψες! Πλήρωσε τα πενήντα χιλιάρικα να τελειώνουμε!" στρίγγλισε σαν δραματική ηθοποιός.

Φεύγοντας μαζί από το γυμναστήριο, η Ντιάνα θεώρησε καλό να σταματήσει σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο για να τηλεφωνήσει σε κάποιον από τους εν λόγω δικηγόρους, όπως μου είπε. Στάθηκα και την περίμενα λίγο πιο πέρα, όμως αυτή φώναζε -επίτηδες μάλλον, για ν' ακούω εγώ και να ζηλεύω:
"Ώστε μπορώ να ζητήσω ακόμη περισσότερα... τέσσερα εκατομμύρια... ή παραπάνω! Ωραία, ωραία! Ευχαριστώ!"
"Είδες;" μου χαμογέλασε πονηρά μόλις κατέβασε το ακουστικό. "Γι' αυτό πρέπει να έχει κανείς πάντα έτοιμο έναν δικηγόρο! Καλύτερα όχι έναν μόνο, αλλά πολλούς! Έτσι μπορεί κανείς να βγάζει λεφτά από τα κορόιδα σε κάθε ευκαιρία! Εγώ θα της πάρω και τα σώβρακα αυτηνής!" κατέληξε θριαμβευτικά.
"Να μου τη στείλεις και μένα! Χρειάζομαι κι εγώ μερικά εκατομμύρια!", της είπα ειρωνικά.
"Μα αυτή τώρα δεν θα ξανακάνει το ίδιο λάθος!"
"Στείλε την εσύ στην Παγγαία, στον 5ο όροφο, να με βρει! Να μην πάει στον 3ο, όπου είναι τα αφεντικά, αυτοί δεν χρειάζονται λεφτά, εγώ χρειάζομαι!" συνέχισα το δούλεμα.
... Δεν θα μάθω ποτέ πως εξελίχθηκε αυτή η ιστορία: Η φιλία με τη Ντιάνα σύντομα παίρνει την κάτω βόλτα, βγαίνουμε έξω όλο και σπανιότερα, καθώς εκείνη αρχίζει να με αποφεύγει κι εγώ να μη την κυνηγάω. Μια φορά, μόνο, που θα τύχει να τη δω στο γυμναστήριο, πιάνουμε λίγη κουβέντα σχετικά με την ηλικία μας που προχωρά.
"Σημασία έχει να μη σε παίρνει από κάτω", της λέω.
"Μα τι λες τώρα; Εγώ βιάζομαι να μεγαλώσω, να γεράσω και να με πάρουν όλα από κάτω!", μου αποκρίνεται εκείνη, μάλλον μελαγχολικά. Περίεργη κουβέντα για τη δυναμική και αδίστακτη Ντιάνα...

Τρίτη, 18 Ιουνίου 1996

Απόψε είχα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τη Ρένα, μια από τις πιο "προχωρημένες" μαθήτριες και γραμματέας στον Ιανό. Με αρκετή ευγένεια αλλά και μεθοδική πίεση, μου ανέθεσε να μεταφράσω (τσάμπα, εννοείται) το βιβλίο του Αλέξανδρου "Αυτογνωσία και Μεταφυσική" στα αγγλικά, όσο

πιο γρήγορα γίνεται, ώστε να το παρουσιάσουν τον Οκτώβρη στην Έκθεση Βιβλίου στη Φραγκφούρτη. Δέχθηκα πρόθυμα, σκεπτόμενη ότι έτσι θα επιδείξω καλή θέληση, υπακοή και πνεύμα υπηρεσίας, μήπως και γίνω επιτέλους αποδεκτή από τον κεντρικό πυρήνα της σχολής. Από αύριο κιόλας θ' αρχίσω να δουλεύω πυρετωδώς, μετάφραση από τα ελληνικά στα αγγλικά. Σημειωτέον ότι το βιβλίο είναι μάλλον κακογραμμένο...

Πέμπτη, 20 Ιουνίου 1996

Όπως πληροφορήθηκα από μια τοιχοκολλημένη αφίσα στους δρόμους της Αθήνας, μόλις έχει έλθει στην Ελλάδα ένας διάσημος λάμα ευρωπαϊκής καταγωγής, ο οποίος έχει μαθητεύσει πολλά χρόνια στο Θιβέτ και γυρίζει όλο τον κόσμο διδάσκοντας τον Θιβετανικό Βουδισμό. Σήμερα ειδικά, δίνει μια διάλεξη με θέμα την αποτελεσματική αντιμετώπιση της δυστυχίας στη ζωή. Μου φαίνεται πολύ συμπαθητικός από τη φωτογραφία, το θέμα με ενδιαφέρει ιδιαίτερα και επιπλέον βλέπω ότι η διάλεξη δίνεται σε ένα βουδιστικό κέντρο που βρίσκεται μόλις ένα στενό πιο κάτω από το σπίτι της φίλης μου της Αφροδίτης!

Θέλω πολύ να παρευρεθώ και θα προτιμούσα να μην πάω μόνη, οπότε παίρνω τηλέφωνο την Αφροδίτη από το πρωί και την ενημερώνω σχετικά. Περιμένω ότι θα ενθουσιαστεί με την ιδέα, ωστόσο η άμεση ψυχρότητά της με ξαφνιάζει: “Δεν έχω τίποτα να κάνω το απόγευμα αλλά βαριέμαι να πάω σε αυτή τη διάλεξη, δεν έχω καμία όρεξη, προτιμώ να καθήσω μόνη μου στο σπίτι”, μου ανακοινώνει βαριεστημένα κι εγώ απορώ, εφόσον μέχρι τώρα μου έδινε την εντύπωση ότι ενδιαφέρεται αρκετά για τα μεταφυσικά ζητήματα. Προσπαθώ να την καταφέρω, εκείνη αντιστέκεται, της επισημαίνω ιδιαίτερα το γεγονός ότι εγώ θα έλθω από την Αργυρούπολη ενώ εκείνη θα περπατήσει μόλις ένα στενό, ξαναγκρινιάζει λίγο και στο τέλος μου κάνει παραπονιάρικα: “Εντάξει, Υβόννη, θα έλθω. Να ξέρεις, όμως, ότι έρχομαι μόνο και μόνο επειδή μου το ζητάει μια φίλη μου, για κανέναν άλλο λόγο!” Η κατάληξη αυτή δεν μου πολυαρέσει, ούτε ο τρόπος της άλλωστε, ωστόσο κάνω το

κορόιδο για να πετύχω το σκοπό μου.

Εντέλει, την καθορισμένη ώρα συναντιώμαστε έξω από το εν λόγω βουδιστικό κέντρο. Απορώ ξανά, επειδή τώρα η Αφροδίτη δεν μου φαίνεται μουτρωμένη, δείχνει χαρωπή και ζωηρή. Ο λάμα αποδεικνύεται όντως αρκετά συμπαθής, απαντάει με προσοχή αλλά και με διπλωματία στις ερωτήσεις, σίγουρα έχει τον τρόπο να γίνεται πειστικός και ενδιαφέρων. Ο ίδιος μιλάει αγγλικά και κάποιος από τους μαθητές του μεταφράζει τα λόγια του. Σε μια στιγμή, μας συμβουλεύει: "Όταν σας συμβαίνουν άσχημα πράγματα που σας θλίβουν, να μην σκέφτεστε "Είμαι δυστυχισμένος" αλλά "Στον κόσμο υπάρχει δυστυχία". Έτσι, δεν θα νιώθετε συνεχώς σαν στόχος!"

Αυτή η άποψη από τη μία με προβληματίζει επειδή εκμηδενίζει το εγώ, μα από την άλλη αποτελεί μια λογική αντιμετώπιση στην κυρίαρχη αίσθηση που εξακολουθώ να έχω από μικρή: Δεν έχω πάψει ποτέ να αισθάνομαι σαν στόχος -απλά προσπαθώ να το ξεχνάω. Ίσως, όμως, αυτή η αίσθηση να μην είναι τελικά τίποτε άλλο παρά μεταμφιεσμένος εγωισμός, σύμφωνα με τη γνώμη του λάμα αλλά και πολλών άλλων δασκάλων.

Κυριακή, 14 Ιουλίου 1996

Μονοήμερη εκδρομή στο Αγκίστρι, με την Ελένη Τανάγρα: Κολυμπήσαμε στην ωραία κεντρική παραλία, όπου συνάντησα τυχαία τη Ματίνα με το γκόμενο και τους φίλους της. Χαιρετιστήκαμε εγκάρδια, ύστερα η καθεμία στην παρέα της. Κατόπιν, πήγαμε για φαγητό σε κοντινό εστιατόριο, ύστερα για καφέ στην όμορφη πισίνα Κατόπιν, πήγαμε για φαγητό σε κοντινό εστιατόριο, ύστερα για καφέ στην όμορφη πισίνα του ξενοδοχείου "Γιάννα". Τέλος, κάναμε βόλτα στο βουνό.

Το απόγευμα πήγαμε στο λιμάνι, για να περιμένουμε το πλοίο της επιστροφής. Μέχρι να έλθει, παρατηρούσαμε τον κόσμο -εκατοντάδες άτομα, κυρίως νεαρής ηλικίας- που μαζευόταν σιγά-σιγά. Σε μια στιγμή, η Ελένη γύρισε και μου είπε: "Πρόσεξε, Υβόννη, αυτό που θα σου πω: Οι κοπέλες που είναι ντυμένες τολμηρά, με τη μέση έξω, συνοδεύονται όλες·

όσες δεν έχουν τη μέση έξω, είναι όλες μόνες τους!”

Πράγματι, όση ώρα μείναμε σ' εκείνη τη θέση, δηλαδή κανένα μισάωρο, παρακολουθώντας τους παραθεριστές που προσέρχονταν, έψαχνα να βρω μία εξαίρεση στον κανόνα που ανακάλυψε η Ελένη. Μάταια. Δεν βρήκα ούτε μία κοπέλα ντυμένη τολμηρά που να μη συνοδεύεται, ούτε είδα μια ντυμένη συντηρητικά που να μην είναι μόνη της -ανεξαρτήτως εξωτερικής εμφάνισης.

Τρίτη, 23 Ιουλίου 1996

Η ώρα είναι 3:00 το μεσημέρι και περπατώ στη Λεωφόρο Αμαλίας επιστρέφοντας από τη δουλειά. Εκείνη την ώρα ακριβώς έχει ξεκινήσει η νεκρώσιμη ακολουθία της Αλίκης Βουγιουκλάκη από την Ιερά Μητρόπολη προς το Α΄ Νεκροταφείο. Χιλιάδες κόσμος ακολουθεί και η συγκίνηση είναι διάχυτη στην ατμόσφαιρα. Αποφασίζω να συμμετάσχω κι εγώ στην πομπή. Καθώς η νεκροφόρα διασχίζει αργά τη λεωφόρο, πηγαίνω κι εγώ από κοντά, φροντίζοντας να μη χάνω την οπτική επαφή.

Αισθάνομαι το κύμα συγκίνησης ακόμη πιο ορμητικό, όταν η νεκροφόρα μπαίνει στην οδό Αναπαύσεως. Από μεγάφωνα που έχουν στηθεί στις κολώνες, ακούγονται παλιά αξέχαστα τραγούδια από ταινίες της Αλίκης: “Έχω ένα μυστικό”, “Νιάου βρε γατούλα” κλπ. Η φωνή της αντηχεί ολόγυρα κάπως μελαγχολικά, σαν ένα οριστικό αντίο. Οι στίχοι φεύγουν και χάνονται στον αέρα μαζί με μια ολόκληρη εποχή που νιώθω ότι φεύγει μαζί με την Αλίκη Βουγιουκλάκη.

Έρχεται η στιγμή και κατεβάζουν το φέρετρο μέσα στον τάφο. Ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ, ο Βλάσσης Μπονάτσος, ο Κώστας Σπυρόπουλος (σύντροφοι της ηθοποιού σε διαφορετικές φάσεις της ζωής της) πλησιάζουν και υποβάλλουν τον τελευταίο χαιρετισμό. Όταν ανοίγουν το φέρετρο, η Αλίκη μέσα φαίνεται πανέμορφη, καλοχτενισμένη και αλαβάστρινη, όπως ήταν στις δόξες της.

Εγώ στέκομαι και παρατηρώ από κάποια απόσταση, καθώς μου είναι αδύνατο να πλησιάσω αρκετά κοντά. Νιώθω

παράξενα, είναι σα να μην καταφέρνω να συνειδητοποιήσω όσα συμβαίνουν: Σήμερα δεν θάβεται μόνο μία καλλιτέχνις αλλά ένας ολόκληρος κόσμος, ο χαρούμενος κόσμος των δεκαετιών του '60, '70 και '80. Ανεξάρτητα από το αν η Βουγιουκλάκη ήταν σπουδαία ηθοποιός ή όχι, σίγουρα υπήρξε ως λαμπερό σύμβολο εκείνου του παλιού κόσμου: σύμβολο ξεγνοιασιάς, ελπίδας και πίστης σ' ένα καλύτερο αύριο. Ωστόσο, όπως η Αλίκη, έτσι κι εκείνος ο κόσμος αποτελεί ήδη παρελθόν. Ο θάνατος της Αλίκης Βουγιουκλάκη σηματοδοτεί το τέλος για τον αισιόδοξο, ελπιδοφόρο κόσμο του 20ού αιώνα. *Γιατί, τώρα, έρχονται άλλα...*

Τετάρτη, 31 Ιουλίου 1996

Η αλήθεια είναι πως είμαι απογοητευμένη από τη ζωή. Όσο κι αν πασχίζω να πετύχω κάτι καλύτερο σε οποιονδήποτε τομέα, το αποτέλεσμα είναι πάντα πενιχρό, αν όχι ανύπαρκτο. Γι' αυτό το λόγο επέστρεψα στον Ιανό, παρόλο που τον είχα απορρίψει κάποτε, γι' αυτό το λόγο είμαι έτοιμη να ξαναπάω διακοπές στο άσραμ του Αλέξανδρου παρά το φιάσκο του '92. Αυτή τη φορά, μάλιστα, είμαι διατεθημένη να πληρώσω 90.000 δρχ για διαμονή και διατροφή 10 ημερών! Άλλωστε, αυτή είναι η καλύτερη επιλογή που έχω για καλοκαιρινές διακοπές φέτος. Ξέρω από τώρα ότι δεν θα περάσω ευχάριστα, όμως αναχωρώ αύριο το πρωί...

* * * *

Κυριακή, 11 Αυγούστου 1996

Γενικά, ήταν πολύ καλύτερα απ' όσο φανταζόμουν. Μέσα στα χρόνια που πέρασαν, το κτήμα έχει αναπτυχθεί σημαντικά: Στα δυτικά έχει κτιστεί ένα ευρύχωρο χωριάτικο σπίτι, ενώ ένα δεύτερο ετοιμάζεται λίγο πιο πέρα, προς το νότο. Ακόμη πιο νότια υπάρχει μια μεγάλη έκταση με καλλιέργειες λαχανικών. Στη μέση του υποστατικού δεσπόζει μια γραφική τεχνιτή λίμνη με χρυσόψαρα, ξύλινη γέφυρα, χτισμένες πέτρινες όχθες κι έναν πράσινο ύφαλο με φοίνικα επάνω. Υπάρχουν ακόμη οι καρυδιές, στη σκιά των οποίων στήθηκαν οι σκηνές. Στα

ανατολικά έχουν κατασκευάσει μια στέρνα που δέχεται νερό από την πηγή και χρησιμεύει ως πισίνα. Στα βόρεια του κτήματος έχει κτισθεί μια καλοφτιαγμένη λιθιά. Πίσω απ' αυτήν, ορθώνεται το δάσος με τα έλατα.

Καθημερινά ακολουθούσαμε μια προδιεγραμμένη ρουτίνα, η οποία αν και μας περιόριζε κάπως, στην ουσία απλούστευε τα πράγματα. Τα πρωινά εκτελούσαμε διάφορες εργασίες στο κτήμα: Μαγειρεύαμε, καθαρίζαμε το σπίτι και τις τουαλέτες, άλλοι έκαναν ξυλουργικές εργασίες κλπ, ο καθένας στην ημέρα του, ανάλογα με το πρόγραμμα. Παράλληλα, εγώ κατάφερα να τελειώσω τη μετάφραση του βιβλίου "Αυτογνωσία και Μεταφυσική" -περίπου 200 σελίδες από τα ελληνικά στα αγγλικά μέσα σε ενάμιση μήνα! Με έκπληξή μου, όμως, διαπίστωσα ότι το ίδιο καθήκον είχε ανατεθεί και στη Δανάη, η οποία δεν έχει ολοκληρώσει ούτε το πρώτο κεφάλαιο.

Τα απογεύματα μπαίναμε όλοι μαζί στην πισίνα για μπάνιο, από τις 5:00 ως τις 6:00, μαζί και τα τρία τεράστια σκυλιά που κυκλοφορούσαν στο κτήμα -το ένα ανήκει στον Αλέξανδρο και τα άλλα δυο σε στενούς μαθητές του. Τα ζώα γέμιζαν με τρίχες το νερό μα, φυσικά, κανείς δεν παραπονιόταν. Ωστόσο, εγώ αναρωτιέμαι: Δεν θα μπορούσαν τα σκυλιά να κολυμπούν αφού βγούμε εμείς από την πισίνα;

Τα βράδια μαζευόμασταν όλοι κοντά στη λιθιά. Κάποιοι έπαιζαν κιθάρα και όλοι μαζί τραγουδούσαμε διάφορα τραγούδια, ελληνικά και ξένα, κάτω από τ' άστρα: “Στην αγορά του Αλ Χαλίλι”, “Κοιμήσου αγγελούδι μου”, “Dust in the wind”, ή το χαρακτηριστικό: “Ζούμε άχαρες μικρές ζωές, ποιός τα μάγια θα μας λύσει, ποιός το φόβο θα νικήσει;”

Πέρα απ' αυτά, καλλιέργησα περισσότερο τη φιλία μου με τη Μαρία Γληνού, με την οποία μοιράστηκα τη σκηνή. Πότε συμμετέχαμε σε ενδιαφέρουσες συζητήσεις, πότε παίζαμε βόλλεϋ με τους άλλους, πότε πηγαίναμε βόλτα στο κοντινό χωριό. Την τέταρτη

μέρα ήλθε και η Αφροδίτη στο άσραμ, οπότε είχα και δεύτερη εναλλακτική για παρέα.

Το πρωί της αναχώρησής μου, ο δάσκαλος με ευχαρίστησε για τη μετάφραση που ολοκλήρωσα τόσο γρήγορα. Όπως τον διαβεβαίωσε ο εκδότης του, έχω κάνει "πολύ καλή δουλειά, όμως το βιβλίο έχει αλλάξει ύφος". Τότε ο Αλέξανδρος στράφηκε σε μια άλλη κοπέλα και της πρότεινε να πάρει τη μετάφρασή μου και να τη διορθώσει, έτσι ώστε το βιβλίο να επανέλθει στο αρχικό του ύφος! *Τι θέλει να πει ο ποιητής: "Εντάξει, καλά τα κατάφερες μα όχι τόσο ικανοποιητικά. Μην παίρνουν τα μυαλά σου αέρα!"*. Εγώ απλά χαμογέλασα και δέχθηκα την κριτική του δασκάλου. Του εξήγησα μόνο, πως όταν ένα βιβλίο μεταφράζεται σε άλλη γλώσσα, είναι μοιραίο ν' αλλάζει ύφος.

Αυτή, λοιπόν, ήταν η ανταμοιβή μου για τη σκληρή, εξειδικευμένη και απλήρωτη εργασία ενάμιση μήνα: Ο δάσκαλος ασχολήθηκε μαζί μου για δέκα ολόκληρα λεπτά (φαινόμενο πρωτοφανές στα πέντε χρόνια συνολικά που μπαινοβγαίνω στον Ιανό), με συμβούλεψε να φορώ πιο μοντέρνα ρούχα και γυαλιά και μου διευκρίνισε ότι οι άνδρες με αποφεύγουν επειδή διαθέτω εξυπνάδα και ισχυρή προσωπικότητα, που δεν καλύπτω επαρκώς. Επίσης, αναγνώρισε την ανακάλυψή μου για τη συνειδητότητα χρόνου/γεγονότων, "αρκεί να μην ικανοποιείται το εγώ σου από αυτήν, γιατί τότε κινδυνεύεις να χάσεις το δρόμο".

Αυτές τις δέκα μέρες είχα την ευκαιρία να ζήσω σε μια κλειστή εναλλακτική κοινωνία, όπου οι άνθρωποι είναι σχετικά ήρεμοι, ισορροπημένοι, καλοπροαίρετοι, και όλοι μαζί πορεύονται προς τον ίδιο σκοπό: τη δημιουργία ενός δικού τους κόσμου, μακριά από την δολιότητα της υπόλοιπης ανθρωπότητας. Σε γενικές γραμμές η διαμονή μου στο άσραμ ήταν αρκετά ευχάριστη κι εποικοδομητική. Ναι, λοιπόν, θέλω να αποτελώ μέρος της κοινωνίας του, θέλω να ζήσω εκεί μόνιμα. Πρέπει μόνο να πάρω την απόφαση να εμπιστευτώ απόλυτα το δάσκαλο. Άλλωστε, η ζωή έξω δεν μου αφήνει άλλη εναλλακτική λύση...

Δευτέρα 12 – Τρίτη 20 Αυγούστου 1996

Ακολουθεί μια δεύτερη "φυγή": Δέχθηκα την πρόσκληση της φίλης μου της Αφροδίτης και πήγαμε μαζί στο εξοχικό της στο Καστρί Λουτρό, κοντά στον Πλαταμώνα. Αν και απομονωμένες, περάσαμε αρκετά καλά, συζητώντας με τις ώρες τα αγαπημένα μας μεταφυσικά και άλλα θέματα, κολυμπώντας στην κοντινή παραλία, πηγαίνοντας βόλτες, παίζοντας ρακέτες. Ένα βράδι περπατήσαμε ως τα Μεσάγγαλα, ένα άλλο βράδι φάγαμε σε μια ωραία υπαίθρια ταβέρνα στη μέση του πουθενά, μερικές φορές ήπιαμε τον καφέ μας σε μια ωραία κοντινή καφετέρια.

Σε μια φάση, καθώς κολυμπούσαμε στην κοντινή παραλία, εξέφρασα την ακραία άποψη ότι η ζωή θα ήταν πολύ πιο απλή και ξέγνοιαστη αν δεν υπήρχε το σεξ, εξηγώντας ότι το σεξ καθιστά τις ανθρώπινες σχέσεις πιο πολύπλοκες, πιο υποκριτικές, πιο ανταγωνιστικές, πιο σκοτεινές.

Η Αφροδίτη τρόμαξε -είδα τον αποτροπιασμό στο πρόσωπό της: "Μα τι λες, Υβόννη! Αν δεν κάνω σεξ, τότε σε τι μου χρησιμεύει το σώμα μου;"

"Αυτό να μου πεις!" απάντησα βιαστικά κι έκοψα εκεί το θέμα, μήπως και μπαλώσω τη γκάφα μου -*ακόμη μια φορά μίλησα πολύ και δεν κράτησα το στόμα κλειστό, ως ώφειλα.* Ένιωθα, όμως, ότι ήταν ήδη πολύ αργά. Από εκείνο το σημείο και μετά, η Αφροδίτη άρχισε να με αντιμετωπίζει με σχετική ψυχρότητα...

Τρίτη, 27 Αυγούστου 1996

Μόλις χθες επέστρεψα από μια ***πενταήμερη εκδρομή στην Κέρκυρα*** μαζί με την Ελένη Ταντούλου και τον καθυστερημένο αδελφό της, το Βλάσση. Φυσικά με γκρουπ, φυσικά σε δικό μου μονόκλινο δωμάτιο στο γραφικό ξενοδοχείο ακριβώς απέναντι από το Ποντικονήσι. Ξέρω καλά δα, τι στραβόξυλο είναι η φιλενάδα μου.

Σε όλη τη διάρκεια της εκδρομής, η Ελένη δεν σταμάτησε στιγμή να με επικρίνει και να με μειώνει για το παραμικρό. Ιδίως τα μεσημέρια, που πεινούσα η καημένη και ζητούσα να

πάμε να φάμε σε κανένα ταβερνάκι σαν άνθρωποι, η Ελένη τσίριζε, έλεγε ότι τα εστιατόρια είναι πανάκριβα, ότι οφείλουμε να τη βγάλουμε πέντε μέρες μ' ένα σουβλάκι στο πόδι και ότι "ορισμένοι άνθρωποι είναι σαν γουρούνια, όλο τρώνε, τρώνε, τρώνε!". Ο αδελφός της δεν έβγαζε άχνα, μόνο ακολουθούσε πειθήνια. Ήταν ολοφάνερο ότι είχε έλθει στην εκδρομή με το ζόρι, επειδή τον είχαν υποχρεώσει οι θρήσκοι γονείς του για να προσέχει την παρθενία της αδελφής του.

Τουλάχιστον, επισκεφθήκαμε πανέμορφα μέρη: Την άγρια ηρεμία του Mon Repos, τα κρυστάλλινα γαλάζια νερά στο Μπαρμπάτι, το ρομαντικό ηλιοβασίλεμα στον Πέλεκα, το πολυτελές μουσείο Αχίλλειον, τις δαντελωτές βραχώδεις παραλίες της Παλαιοκαστρίτσας, εξορμήσεις στις Μπενίτσες και τη Μεσσογή, καφές με θέα το Ποντικονήσι κ.ά. Πήγαμε και σε μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα υποβρύχια εξερεύνηση με το Calipso Star. Εγώ απολάμβανα την κάθε στιγμή, παρόλο που η Ελένη δεν σταματούσε ποτέ τη γκρίνια: "Τι βρωμοθάλασσα είναι εδώ;" ... "Όλο παλιοερείπια έχει εδώ πέρα" ... "Μας κατάκλεψαν στο εστιατόριο", ούτε την ειρωνία: "Και τι έγινε που σου αρέσει εκείνος ο νεαρός; Όταν μοιάζεις με τη Γεωργία Βασιλειάδου, πώς θα γυρίσει να σε κοιτάξει ένας τέτοιος άνδρας;" -πάντα με το μόνιμο προπέτικο στυλάκι της. "Ευτυχία δεν είναι μόνο το να κάνεις αυτό που θέλεις. Ευτυχία είναι και το να μην κάνεις αυτό που δεν θέλεις!" της απάντησα σε μια στιγμή, αλλά αμφιβάλλω αν κατάλαβε το νόημα.

Ομολογουμένως, η παρέα μου ήταν για τα κλάμματα, όμως κατάφερνα να αγνοώ την Ελένη. Παράλληλα, γνωρίσαμε τρεις άλλες κοπέλες από το γκρουπ (ευτυχώς!) και κανονίζαμε όλοι μαζί νυχτερινές εξόδους, παρά τις νευρωτικές αντιρρήσεις της Ελένης: "Που θα πάμε σ' αυτά τα άνδρα της ακολασίας νυχτιάτικα, που είναι και πανάκριβα;" Ωστόσο, τελικά πηγαίναμε όλοι μαζί σε αυτά τα "άνδρα της ακολασίας", όπου δεν περνούσαμε καθόλου μα καθόλου άσχημα:

Apocalypse Club: Υποβλητική ατμόσφαιρα, λαμπερή ημικυκλική πισίνα, αρωματικοί καπνοί, πολύχρωμες περιστρεφόμενες δέσμες φωτός, αγάλματα μέσα σε καμάρες, ευχάριστη μουσική.

Hippodrome Club: Μεγάλη ορθογώνια πισίνα, ενδιαφέρουσες τοιχογραφίες με θέματα από τη Δημιουργία του Κόσμου, άνετο περιβάλλον, ωραία μουσική.

Όμορφα τα πέρασα στην Κέρκυρα, βιώνοντας την κάθε στιγμή σαν μαγεία και αγνοώντας αποτελεσματικά τις ατέλειωτες μεμψιμοιρίες της Ελένης. Άλλωστε, αυτός ήταν εξαρχής ο σκοπός της εκδρομής για μένα -δηλαδή να διασκεδάσω με την ψυχή μου και όχι να τσακώνομαι με βλαμμένα...

Παρασκευή, 12 Σεπτεμβρίου 1996

Το πέμπτο άλμπουμ με δικούς μου πίνακες ζωγραφικής έχει να επιδείξει μόλις πέντε έργα σε χρονικό διάστημα δυο ετών: *Cindy Crawford – Ατλαντίδα – Εξοχικό τοπίο – Πυραμίδες – My Den (έργο του 1982, βελτιωμένο).*

Ο θεματικός προσανατολισμός μου έχει πια αλλάξει: Δεν ασχολούμαι πια με πορτραίτα αλλά με τοπία, ιδίως με φανταστικά μέρη από άλλους κόσμους -αναμνήσεις από μακρινούς παραδείσους...

Σάββατο, 21 Σεπτεμβρίου 1996

Απόψε το βράδι η Παγγαία διοργανώνει δεξίωση σε μεγάλο ξενοδοχείο των Αθηνών για να γιορτάσει την ολοκλήρωση του 15τομου έργου “Παγκόσμια Τέχνη”. Είναι καλεσμένοι όλοι οι υπάλληλοι της εταιρείας (καμιά εβδομηνταριά), εκτός από δυο: την Ελένη Ρούσσου και μένα – παρόλο και οι δυο μας ανήκουμε στο επιτελείο των ατόμων που εργάστηκαν στη “Παγκόσμια Τέχνη”: διορθώσεις η Ελένη, γραμματεία συντάξεως εγώ. “Λυπάμαι για τη γαϊδουριά των αφεντικών μας, κορίτσια”, μας λέει με ειλικρίνεια η κυρία Ιουλία, η υπεύθυνη έκδοσης του έργου.

Όχι ότι σκοτίζομαι ιδιαίτερα, όμως αναρωτιέμαι: Γιατί δεν μας κάλεσαν άραγε; Τάχα εγώ και η Ελένη είμαστε οι μόνες στην εταιρεία που δεν ανήκουμε στην υψηλή κοινωνία; Ή μήπως είμαστε οι μόνες που δεν ανήκουμε σε κάποιο χοντρό κύκλωμα; Απλά αναρωτιέμαι...

Περιπλοκές

Τετάρτη, 25 Σεπτεμβρίου 1996

Είναι νύχτα, γύρω στις 11:00, και μπαίνω στο λεωφορείο για να επιστρέψω στο σπίτι μετά από έξοδο με τα κορίτσια. Ξαφνικά αντιλαμβάνομαι ένα αντρικό χέρι να χτυπά έντονα τα δάχτυλα μπροστά μου, για να μου τραβήξει την προσοχή. Γυρίζω και βλέπω το Θύμιο, έναν ψηλό, σωματώδη, γυμνασμένο νεαρό που παλιότερα ερχόταν στο γυμναστήριο. Αρχίζει να μου μιλά πρόσχαρα και μου δείχνει ξεκάθαρο ενδιαφέρον! Κατεβαίνουμε και οι δυο στην ίδια στάση, ανταλλάσσουμε τηλέφωνα και χωρίζουμε μ' ένα φιλί στο μάγουλο. Νιώθω ενθουσιασμένη, δυσκολεύομαι να πιστέψω στην τύχη μου!

Καθώς ετοιμάζομαι να διασχίσω το δρόμο, παρατηρώ κάτι πολύ παράξενο στο απέναντι πεζοδρόμιο, λίγο πιο πέρα. Πασχίζω να δω τι είναι -για την ακρίβεια αρνούμαι να πιστέψω αυτό που αντικρύζω: *Τι είναι αυτό; Τι είναι πάλι αυτό;* μονολογώ, και τότε το διακρίνω καθαρά: Ένα σκυλί γυρισμένο ανάσκελα, με τα πόδια τεντωμένα ψηλά, κείτεται εκεί, ακριβώς απέναντί μου στη νησίδα της λεωφόρου Υμηττού. Το σώμα του φαίνεται φουσκωμένο, σαν τυμπανισμένο. *Αν είναι δυνατόν,* απορώ – όμως επιλέγω να αγνοήσω αυτό το κάκιστο ***σημάδι της μοίρας...***

Σάββατο, 12 Οκτωβρίου 1996

Μετά από δικό μου τηλεφώνημα, συναντιώμαστε με το Θύμιο στις 11:00 τη νύχτα, επειδή του είναι αδύνατο να βγει νωρίτερα, όπως λέει. Καταλήγουμε σε μια κοντινή πιτσαρία, η οποία ειδικά σήμερα προσφέρει όση πίτσα θέλουμε στη χαμηλή τιμή των 1300 δρχ. Ο κύριος κάνει σύντομα ξεκάθαρο ότι δεν είναι διατεθημένος να πληρώσει και για μένα· δεν είχα τέτοια απαίτηση, βέβαια.

Αρχικά, ξεκαθαρίζουμε ηλικίες: Ο Θύμιος μου αποκαλύπτει πως είναι μόλις 21 ετών κι εγώ του λέω ψέματα πως είμαι 26. Τόσο έχω πει και στις παρέες μου πως είμαι. Όλοι το έχουν πιστέψει, επειδή όντως μικροδείχνω. Δεν ξέρω αν αυτός με πιστεύει -φαίνεται και πονηρός: "26 χρονών είσαι; Εντάξει, κανένα πρόβλημα", με διαβεβαιώνει αινιγματικά.

Στη συνέχεια μου εξηγεί -με περισσή υπερηφάνεια- ότι εργάζεται ως πορτιέρης σ' ένα ύποπτο κλαμπ στην Αθήνα, όπου διακινούνται ναρκωτικά και οι "κουλ" θαμώνες πηδιούνται στις τουαλέτες. Είναι απόφοιτος Γυμνασίου αλλά θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο από τους μορφωμένους, εφόσον κερδίζει μπόλικο χρήμα από τη δουλειά του. Γίνεται ειρωνικός όταν του λέω πως εγώ γνωρίζω τέσσερις γλώσσες και δουλεύω ως γραμματέας συντάξεως σε εκδοτική εταιρεία: "Έχεις φάει πολλά χρόνια στα θρανία μα τώρα βγάζεις πολλά λεφτά!" μου κάνει περιπαικτικά.

Μετά από λίγη ώρα, αρχίζει να βαριέται και να νευριάζει: "Κακώς ήλθαμε εδώ! Θα έπρεπε να με καλέσεις στο σπίτι σου, να περάσουμε ένα ωραίο βράδι μαζί!" ξεφυσά. Όταν συνειδητοποιεί ότι δεν έχω τέτοιο σκοπό, δυσκολεύεται να κρύψει πια τον εκνευρισμό του. Με μάλλον επιθετικό ύφος, μου αρχίζει την ανάκριση σχετικά με την ερωτική μου προϋπηρεσία. Όταν του σερβίρω το παραμύθι ότι διαθέτω κάποιες εμπειρίες αλλά μάλλον όχι αρκετές, παίρνει ένα θυμωμένο, περιφρονητικό ύφος και λέει: "Όταν ήμουν εγώ στο Γυμνάσιο, όλοι, αγόρια και κορίτσια είχαμε ολοκληρωμένες σχέσεις! Όσες κοπέλες ήταν ακόμη παρθένες στα 13 τους τις θεωρούσαμε του πεταμού!"

Τουλάχιστον προθυμοποιείται να με συνοδέψει μέχρι το σπίτι, μια και η ώρα έχει φτάσει πια μία μετά τα μεσάνυχτα. Ελπίζοντας, πιθανότατα, σε μια νύχτα άγριου σεξ, κάποια στιγμή μου πιάνει το χέρι. Φτάνοντας στη γωνία της οδού Νηρηίδων, του δείχνω που ακριβώς είναι το διαμέρισμά μου. Σε μια στιγμή, χωρίς καθόλου να το περιμένω, σταματά και δοκιμάζει να με φιλήσει και να με αγκαλιάσει. Εγώ προσπαθώ ν' ανταποκριθώ μα αυτός καταλαβαίνει αμέσως την αμηχανία μου και αμέσως εκδηλώνει έντονη αποδοκιμασία:
"Εε, τι είναι αυτό;"

“Μου ήλθε ξαφνικό”, δικαιολογούμαι.
“Α, όχι, όχι, να λείπει!”, αναφωνεί με αποστροφή και, πριν συνειδητοποιήσω τι συμβαίνει, με σπρώχνει μακριά του.
Μένω να τον κοιτάζω απορημένη και αμήχανη.
“Καλύτερα να μείνουμε μόνο φίλοι. Τίποτε άλλο!”, συμπληρώνει νευρικά και τινάζει το χέρι του μακριά από το δικό μου.
“Τηλεφώνησέ μου”, λέει πριν χωρίσουμε.
Αυτό σκέφτομαι να κάνω, τουλάχιστον μέχρι το επόμενο πρωί. Ύστερα, η διάθεσή μου αλλάζει ριζικά: Πέφτω σε μια πρωτόγνωρη πνευματική σύγχυση και δεν έχω πλέον καμία όρεξη να ξαναεπικοινωνήσω με το Θύμιο.

Απλά, αναρωτιέμαι: Πώς είναι δυνατόν να νιώθω πάντα τόση θλίψη μετά από κάθε ραντεβού με άντρα; Πώς είναι δυνατόν να το παίζουν όλοι τους τόσο πολιτισμένοι σε φιλικό επίπεδο και μόλις βγεις μαζί τους με πιο ερωτική διάθεση, να διαπιστώνεις άλλα; Πώς είναι δυνατόν να με μειώνουν τόσο ξεδιάντροπα όλοι οι επίδοξοι “γαμπροί”, σα να είμαι είτε καθυστερημένη είτε αποτυχημένη πόρνη; Αρκεί μόνο να τους δώσω το παραμικρό θάρρος. Να είμαι εγώ τόσο άτυχη; Ή μήπως όχι; Μήπως, απλά, όλοι οι άντρες είναι εκ φύσεως καθάρματα;

Ο πόλεμος των φύλων: Οι αρσενικοί είναι εχθροί των θηλυκών. Τις καταπιέζουν για να τους χρειάζονται: Σε όλη τη διάρκεια της γνωστής ανθρώπινης ιστορίας, οι γυναίκες δεν επιτρέπεται να μορφώνονται, ούτε να εργάζονται, ούτε να έχουν προσωπικά ενδιαφέροντα, ούτε κοινωνική ζωή, τίποτα. Έτσι, η μόνη επιλογή που απομένει στη γυναίκα είναι η ολοκληρωτική αφοσίωση σε κάποιον άνδρα (γάμος). Έτσι λειτουργεί το σύστημα...

Ας δούμε, λοιπόν, τι ποιότητα ζωής επιφυλλάσσει το ανδροκρατικό κατεστημένο στις γυναίκες των περισσότερων χωρών, στη διάρκεια του χρόνου: Κατ' αρχήν, όλες οι θρησκείες θεωρούν τη γυναίκα μιαρή και εξ ορισμού κατώτερη από τον άνδρα, υποχρεωμένη να τον υπακούει και να τον υπηρετεί. Σύμφωνα με την κλασική ανατολική δοξασία του γιν-γιανγκ, η

γυναίκα ταυτίζεται με το αρνητικό (γιν) και ο άνδρας με το θετικό (γιανγκ).

Σε παλαιότερες εποχές, ένας άνδρας επιτρεπόταν να πουλήσει, ακόμη και να σκοτώσει τη γυναίκα του χωρίς λόγο. Αλλά ακόμη και σήμερα, μόλις τους δοθεί η ευκαιρία, πχ σε συνθήκες πολέμου, οι άνδρες καταφεύγουν ευχαρίστως σε βιασμούς και δολοφονίες γυναικών κατά συρροή. Δεν πρόκειται για μεμονωμένα παραδείγματα· είναι αυτό που θα έκανε οποιοσδήποτε άνδρας οποιαδήποτε στιγμή αν του το επέτρεπαν οι συνθήκες.

Στην Ασία, τα κορίτσια -αν δεν τα σκοτώσουν μόλις γεννηθούν- τα εξωθούν στην πορνεία από τη νηπιακή κιόλας ηλικία. Στην Αφρική, οι στρατιές των πεινασμένων αποτελούνται σχεδόν αποκλειστικά από γυναίκες και παιδιά. Οι άνδρες πού βρίσκονται;

Στη “πολιτισμένη” δύση, ακόμη και σήμερα ο γάμος είναι η μόνη αξιοπρεπής επιλογή. Μέχρι πρόσφατα ο έγγαμος βίος για μια γυναίκα σήμαινε ισόβια κακομεταχείριση, καμιά δεκαριά παιδιά (στην πορεία πέθαιναν τα μισά), αποκτήνωση, μιζέρια. Στους χώρους εργασίας οι γυναίκες δουλεύουν και οι άνδρες εποπτεύουν με μισθό διπλάσιο. Στις ερωτικές σχέσεις επικρατεί η άμισθη πορνεία: Όσες δεν κοιμούνται αμέσως κι επιτόπου με τον πρώτο μαλάκα που θα δουν μπροστά τους, μπαίνουν στο περιθώριο της κοινωνίας.

Αυτός ο κόσμος είναι φτιαγμένος από άνδρες για άνδρες. Τα λεγόμενα “γυναικεία ενδιαφέροντα” δεν είναι παρά όλα όσα εξυπηρετούν τον άνδρα: μόδα, ομορφιά, δίαιτες, σεξ, θηλυκότητα (= πουτανιά), νοικοκυριό, διακόσμηση σπιτιού, μεγάλωμα παιδιών. Όσες γυναίκες τολμούν ν' ασχοληθούν με κάθε διαφορετικό από τα παραπάνω, αργά ή γρήγορα το μετανιώνουν πικρά, καθώς η ανδροκρατική κοινωνία δεν τις συγχωρεί ποτέ γι' αυτό. Επιπλέον, τις όποιες επιτυχίες τους κατά κανόνα τις καρπούται κάποιος άνδρας.

Παράδειγμα: Η σύζυγος του Αϊνστάιν ήταν επίσης λαμπρή επιστήμονας κι εκείνη πρώτη είχε συλλάβει την περιβόητη Θεωρία της Σχετικότητας. Σήμερα, φυσικά, μιλάμε

για τη “Θεωρία της Σχετικότητας του Άλμπερτ Αϊνστάιν”.

Άκόμη: Όταν ο Αϊνστάιν δημοσίευσε την ανωτέρω θεωρία, μονάχα 15 άνθρωποι σε όλο τον κόσμο μπορούσαν να την κατανοήσουν. Απορίες: α) Πως αξιολογείς και τελικά προσκυνάς κάτι που δεν καταλαβαίνεις; β) Γιατί τώρα όλοι οι μορφωμένοι άνθρωποι (ακόμη και απλοί φοιτητές) καταννοούν την εν λόγω θεωρία; Τόσο έξυπνοι γίναμε όλοι ξαφνικά; Ή, μήπως, το ανδροκρατικό επιστημονικό κατεστημένο δημιουργεί διαρκώς τις συνθήκες που απαιτούνται ώστε να δοξολογείται κάθε τόσο κάποιο “ανυπέρβλητο μεγαλοφυές αρσενικό μυαλό” όπως του Αϊνστάιν; Οι θεωρίες τους, φυσικά, παρόλο που βραβεύονται με Νόμπελ, παραμένουν πάντα θεωρίες. Αλλιώς θα λέγονταν “βεβαιότητες”...

Ακόμη και σήμερα, στην πολιτισμένη εποχή της γυναικείας χειραφέτησης, οι πόρτες για πραγματική άνοδο μένουν πάντα κλειστές, ανεξάρτητα από τη μόρφωση ή τις πνευματικές ικανότητες που μπορεί να έχει μια γυναίκα. Στον κόσμο των ανδρών, αν δεν είσαι άνδρας κι αν δεν ανήκει στις μυστικές εταιρείες τους (κυκλώματα), δεν προχωράς. Ό,τι αποτελεί τον ανθρώπινο πολιτισμό -επιστήμες, θρησκείες, κοινωνικοί θεσμοί, τα πάντα- έχουν γίνει από άνδρες και άνδρες.

Μισώ τους άνδρες και τον απαίσιο κόσμο τους! Δεν πρόκειται να ξαναδεχθώ χαζά προξενιά, ούτε θα ξαναεπιδιώξω γνωριμία με κανένα μαλάκα. Δεν γουστάρω, ούτε γούσταρα ποτέ και αισθάνομαι υπέροχα μόνη μου! Πρέπει να είμαι τρελή για να βάλω ένα διάολο στο κεφάλι μου, να κουβαλήσω έναν ανώμαλο μέσα στο σπίτι μου!

Στο εξής θα αποφεύγω τις συναντήσεις με τους κακάσχημους ή βλαμμένους που μου τυχαίνουν. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να διακινδυνεύω την ψυχική και σωματική μου υγεία για να βγαίνω ραντεβού με διάφορους μαλάκες υποψήφιους γαμπρούς. Ως εδώ ήταν!

Μέχρι πρόσφατα με προβλημάτιζε ιδιαίτερα το ότι οι άνδρες με περιφρονούν. Τώρα όμως, δεν δίνω πια δεκάρα για την εύνοιά τους. Για φαντάσου, να στενοχωριέται το αρνάκι

επειδή δεν το γουστάρουν οι λύκοι!
Ερώτηση: Τι καλό έχω δει από τους άνδρες μέχρι σήμερα;
Απάντηση: Τίποτα!
Κάθε τομέας της ζωής μου έχει χαρίσει μερικές ικανοποιήσεις -εκτός από απογοητεύσεις: Οι συναναστροφές, η εργασία, τα χόμπυ, η μεταφυσική, η γυμναστική, όλα κάτι μου έχουν προσφέρει. Ο ερωτικός τομέας είναι ο μοναδικός που μου δίνει μονάχα απογοητεύσεις, χωρίς ούτε μία θετική ανάμνηση!

Λοιπόν, όχι, δεν κάνω λάθος: Κανένας άνδρας δεν αγάπησε ποτέ καμία γυναίκα. Ο έρωτας είναι απάτη. Όταν οι αρσενικοί λένε “σ' αγαπώ” εννοούν “εσένα διάλεξα για να εκμεταλλεύομαι, με όποιον τρόπο μπορώ καλύτερα”. Η γενική υποσυνείδητη καταγραφή που αταβιστικά προσπαθούν πάντα να επιβάλλουν στις γυναίκες, είναι η ακόλουθη: “Είσαι μια ηλίθια, ένα σκουπίδι, ένα τίποτα, αλλά αν μείνεις μαζί μου και μου κάνεις όλα τα γούστα, μόνο τότε ίσως γίνεις κάτι!”. Τα δυο φύλα δεν αλληλοσυμπληρώνονται – αλλιώς δεν θα δημιουργούνταν τόσα προβλήματα στις ερωτικές σχέσεις. Αυτή είναι η αλήθεια. Την προσωπική μου εμπειρία θα εμπιστευθώ και όχι τα ανόητα μπλα-μπλα ορισμένων ζόμπι γυναικαρίων.

Ωστόσο: Καλώς ή κακώς, ζούμε σε μια ανδροκρατική κοινωνία. Ο άνδρας πρέπει να είναι ισχυρός (= να έχει μια καλή δουλειά· να βγάζει αρκετά χρήματα· να αντιμετωπίζει τα προβλήματα με λογική, ψυχραιμία και αποφασιστικότητα). Αν ο άνδρας δεν είναι ισχυρός, ο ίδιος δεν έχει σπουδαίες συνέπειες. Τη νύφη την πληρώνει πάντα η γυναίκα. Αν ο άνδρας είναι αδύναμος, τότε η γυναίκα καλύτερα να γίνεται καλόγρια...

Όσοι άνδρες μου έχουν τύχει, ήταν όλοι τους αδύναμοι: Φτωχοί εργάτες σε εργοστάσια, που είχαν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους αλλά δεν ήταν σε θέση να αντιμετωπίσουν κανένα πρόβλημα, ούτε να στηρίξουν σύζυγο και οικογένεια. Γι' αυτό, καλά έκανα και τους απέφυγα...

Ex Oblivion: Η γυναίκα υπήρξε το πρώτο φύλο για εκατομμύρια χρόνια πριν την πατριαρχική επανάσταση. Η ανώτερη ευφυία και η διαίσθησή της την καθιστούν πιο

αποτελεσματικό από τον άνδρα στην επίλυση οποιουδήποτε προβλήματος. Μπροστά σε μια δυσκολία, ο άνδρας θα αντιδράσει μεν πιο βίαια, θα κάνει φασαρία, θα δείρει και κανέναν, όμως το πρόβλημα δεν θα το λύσει -μπορεί και να το κάνει χειρότερο. Συνήθως, τα προβλήματα τα αντιμετωπίζει η γυναίκα και ο άνδρας παίρνει τη δόξα.

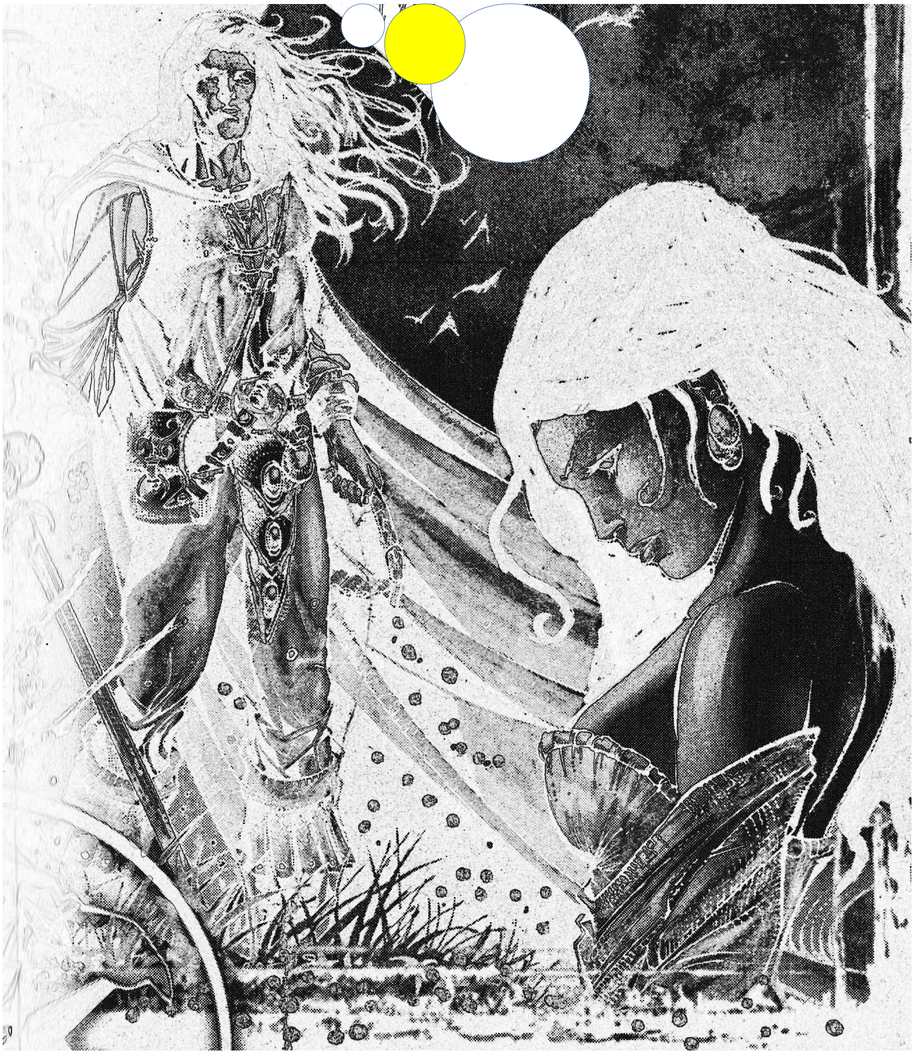
Είναι πραγματικό πολύ δύσκολο να πει κανείς πώς ακριβώς οι άνδρες κατάφεραν να επικρατήσουν. Η υπέρτερη μυική δύναμη είναι μια δικαιολογία, όμως αυτή υπήρχε και κατά τους αιώνες της μητριαρχίας, σωστά; Εκείνο που μπορώ να δω εγώ, είναι ότι οι άνδρες υπερτερούν χάρη στον αρρωστημένο εγωισμό και την εγγενή αγριότητα που διακρίνει το φύλο τους.

Στη σύγχρονη κοινωνία η γυναικεία έκφραση δεν εμφανίζεται πουθενά, καθώς οι γυναίκες έχουν δύο βασικές επιλογές: α. Να γίνουν πουτάνες, β. Να γίνουν ανδρογυναίκες. Όσο για την περίφημη γυναικεία διαίσθηση, έχει καταπνιγεί ουσιαστικά, εφόσον περιορίζεται πια σε κόλπα πουτανιάς. Στον σημερινό κόσμο η γυναίκα είναι πιο καταπιεσμένη παρά ποτέ, έχει όμως περισσότερες διεξόδους. Ωστόσο, αυτές οι διέξοδοι -για όποια τις αναζητήσει- σημαίνουν περιθώριο...

Παρασκευή, 18 Οκτωβρίου 1996

Σεξουαλική έλξη και κουραφέξαλα: Τελικά, πόσο θέλουν οι γυναίκες το σεξ; Γιατί τα θηλυκά ζώα "κάνουν τις δύσκολες;" Μα επειδή δεν θέλουν!

Στη φύση η παρθενογέννεση είναι ένα διαδεδομένο φαινόμενο -και συμβαίνει ακόμη ως αταβιστική επανάληψη του μοναδικού κάποτε τρόπου αναπαραγωγής. Ο αρσενικός δεν χρειάζεται πάντα για τη διαιώνιση του είδους. Το σεξ εξασφαλίζει τον πολλαπλασιασμό των αρσενικών όντων. Τα θηλυκά ζώα, όποτε μπορούν, ξεφεύγουν από το βιασμό (γιατί, τελικά αυτό είναι το σεξ). Όταν δεν μπορούν να το αποφύγουν, δίνονται με απάθεια, σα να μη συμβαίνει τίποτα. Η σεξουαλική επαφή είναι σωματική ανάγκη για τα αρσενικά ζώα. Για τα θηλυκά είναι επίκτητη ανάγκη, αν όχι καταναγκασμός.

Με την εμφάνιση του αρσενικού γένους στον κόσμο, η φύση υποβαθμίστηκε. Αντί για εξέλιξη, υπάρχει πόλεμος των φύλων, στείρα κυριαρχία του αρσενικού λόγω μυικής δύναμης κι ένας "πολιτισμός" που καταστρέφει τον πλανήτη, ενώ οι γυναίκες κοιμούνται τον ύπνο του υπνωτισμένου ανδρείκελου. *Κατά βάθος, όμως, όλες ξέρουμε πως κάτι δεν πάει καλά...*

... ***Τον τελευταίο καιρό*** μ' έχει καταλάβει μια περίεργη ψύχωση: Σχεδόν κάθε μέρα μετά τη δουλειά πηγαίνω στην Εθνική Βιβλιοθήκη και αναζητώ με πάθος πληροφορίες σχετικά με την παρθενογέννεση (φαινόμενο σχετικά διαδεδομένο στη φύση). Έχω ψάξει σ' ένα σωρό βιβλία κι εγκυκλοπαίδειες, δεν

έχω ανακαλύψει τίποτα σημαντικό, ωστόσο έχω την αίσθηση ότι η παρθενογέννεση πρέπει να είναι εφικτή και σε γυναίκες, αρκεί να δράσει ένας απλός φυσιοχημικός παράγοντας -όπως διάβασα κάπου.

Εκείνο που έχω παρατηρήσει, πάντως, είναι ότι όσο πιο εξειδικευμένο είναι ένα βιβλίο (πχ Γενετικής, Μαιευτικής ή Βιολογίας), τόσο λιγότερες -ή καθόλου- πληροφορίες παρέχει για το θέμα. *Λες και αποκρύπτουν εσκεμμένα συγκεκριμένες γνώσεις...*

Λεπτομέρεια: Αυτές τις μέρες έγινε γνωστή από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης η κλωνοποίηση ενός προβάτου, της "Ντόλυ"! Αυτό σημαίνει ότι είναι πια εφικτή η κλωνοποίηση (~ παρθενογέννεση) ενός θηλαστικού με χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας. Βέβαια, οι επιστήμονες ισχυρίζονται ότι η κλωνοποίηση ανθρώπου είναι ακόμη πολύ μακριά. *Αν θέλω το πιστεύω...*

Σάββατο, 19 Οκτωβρίου 1996

Χθες το απόγευμα, πριν πάω στον Ιανό, επισκέφθηκα την φίλη μου την Αφροδίτη. Δεν μου φάνηκε καθόλου ενθουσιασμένη που με είδε. Μόλις καθήσαμε στην κουζίνα, με ρώτησε βαριεστημένα: "Έχεις καθόλου νέα;"

"Νέα; Τι νέα;" απόρησα. Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να καταλάβω ότι εννούσε αν είχα βρει επιτέλους κανένα γκόμενο. Έτσι, το θεώρησα σκόπιμο να της πω ότι μόλις έχω γνωρίσει κάποιον.

"Επιτέλους, κάτι ενδιαφέρον!" αναφώνησε η φιλενάδα μου.

Πραγματικά, ξαφνιάστηκα: Δηλαδή, όλες εκείνες οι ζωηρές και πολύωρες συζητήσεις περί παραψυχολογίας και μεταφυσικών εμπειριών που αναπτύσσουμε συνήθως, δεν της φαίνονται ενδιαφέρουσες; απόρησα. Τέλος πάντων, αυτή τη φορά φάγαμε όλοι την ώρα μιλώντας για τον υποτιθέμενο γκόμενό μου -πράγμα που με έκανε να βαρεθώ αφόρητα...

Σάββατο, 16 Νοεμβρίου 1996

Θαύμα! Έγινε θαύμα! Μετά από παρακάλια πολλών

μηνών, κατάφερα να πείσω μερικά παιδιά από τον Ιανό να βγούμε απόψε! Συναντηθήκαμε επτά άτομα και πήγαμε σε μια όμορφη καφετέρια στα Εξάρχια, ώρα 7:00 το βράδι. Το περιβάλλον ήταν ζεστό και η διακόσμηση θύμιζε χωριάτικο σπίτι. Η κουβέντα κυλούσε ευχάριστα, κι εγώ αισθανόμουν ωραία και άνετα.

Μετά από καμιά ώρα, η συζήτηση άρχισε να περιστρέφεται γύρω από την ανεργία που συνεχώς επιδεινώνεται στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία. Έχοντας στο νου μου την Ελένη Ταντούλου, η οποία βγάζει το ψωμί της κάνοντας ιδιαίτερα μαθήματα, πήρα φόρα και είπα: "Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχουν δουλειές, γι' αυτό και πολλοί άνθρωποι αναγκάζονται να κάνουν δουλειές του ποδαριού, όπως ιδιαίτερα μαθήματα. Να, όπως μια φίλη μου, η οποία διδάσκει αγγλικά κατ' οίκον και είναι η καλύτερη απ' όλες!"

Συμπαγής πάγος! Όλοι στην παρέα πάγωσαν ακίνητοι στις θέσεις τους! Η ατμόσφαιρα ανάμεσά μας έγινε ένα αδιαπέραστο τοίχος πάγου. Αυτόματα ένιωσα έναν βίαιο αποχωρισμό από τους υπόλοιπους, μια έντονη γενικευμένη αποδοκιμασία, μια απόλυτη απόρριψη. Προς έκπληξή μου, συνειδητοποίησα πως όλοι είχαν προσβληθεί ανεπανόρθωτα από την προηγούμενη δήλωσή μου. Αμέσως μετά, άρχισαν τα συνομωτικά ψου-ψου-ψου γύρω στο τραπέζι.

Ο Ντίνος και η Λίτσα (ζευγάρι σαραντάρηδων, άσχετοι με ιδιαίτερα μαθήματα) βιάζονταν ήδη να αποχωρήσουν: "Είναι ώρα να πηγαίνουμε εμείς τα γερόντια!". Ο Γιώργος και η Λένα (σνομπ δασκάλα πιάνου, ολοφάνερα προσβεβλημένη) ήθελαν επίσης να φύγουν αμέσως: "Να πάμε να κάνουμε κανένα ιδιαίτερο να βγάλουμε καμιά δραχμή", πέταξε ο Γιώργος με πικρία. Δίπλα μου, η Μαρία Γληνού έμεινε σιωπηλή. Ο μόνος που δεν φάνηκε καθόλου ενοχλημένος ήταν ο Μάνος, ένας 28χρονος φυσικός, ο οποίος έχει σαν κύρια δουλειά την παράδοση ιδιαιτέρων μαθημάτων...

Σηκωθήκαμε και φύγαμε άρον άρον κατά τις 8:15. Ο Μάνος μου πρότεινε δειλά να πάμε να καθήσουμε οι δυο μας κάπου αλλού, εγώ όμως είχα ξενερώσει από την όλη φάση και

δεν είχα διάθεση. Έτσι, ίσως άφησα να χαθεί μια καλή ευκαιρία...

Αναρωτιέμαι: Τόσο φοβερό ήταν πια αυτό που είπα, ώστε να αντιδράσουν όλοι τόσο εχθρικά; Ή, μήπως, το όλο επεισόδιο ήταν προσχεδιασμένο από τον Αλέξανδρο; Αν είναι έτσι, ακόμη κι αν δεν έκανα λόγο για τα ιδιαίτερα μαθήματα, από κάποια κουβέντα θα πιανόντουσαν αυτοί για να μου τη σπάσουν. Τα κάνουν κάτι τέτοια οι γκουρού, για να σπάει το εγώ των μαθητών τους...

Τετάρτη, 25 Δεκεμβρίου 1996

Χριστούγεννα σήμερα, μ' έχει καλέσει η συνάδελφος Ελένη Ρούσσου για να γιορτάσουμε απόψε στο σπίτι της στα Άνω Πατήσια, όπου θα είναι καλεσμένοι κι άλλοι συνάδελφοι από την Παγγαία.

Είναι πρωί ακόμη, όταν χτυπά το τηλέφωνό μου. Είναι η Μαρία Ψαρρά και με ρωτά αν θέλω να πάω τώρα μαζί της για ψώνια στο σούπερ μάρκετ. Ξαφνιάζομαι, καθώς είναι η πρώτη φορά που με παίρνει αυτή τηλέφωνο. Στη συνέχεια, παθαίνω μια περίεργη σύγχυση, καθώς στο νου μου αρχίζει να στριφογυρνά αυτό που μου είχε πει πριν από μερικές μέρες, ότι δηλαδή θα με καλούσε τα Χριστούγεννα στο σπίτι της. Λαμβάνοντας υπόψη πως θα ήταν παρών και ο νοστιμούλης αδελφός της, σκέφτομαι ότι θα προτιμούσα να πάω στην Ψαρρά παρά στη Ρούσσου. Τέλος πάντων, αρνούμαι να τη συνοδέψω στα ψώνια με την πρόφαση ότι έχω κάποια δουλειά. Όλη την υπόλοιπη μέρα, όμως, αδημονώ κι ελπίζω μήπως μου ξανατηλεφωνήσει η Μαρία για να με καλέσει σε χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν στο σπίτι της!

Κατά τις 5:00 το απόγευμα, αποφασίζω να πάρω τηλέφωνο την Ελένη για να την πληροφορήσω πως δεν θα μπορέσω να έλθω στο σπίτι της απόψε επειδή τάχα θα μας επισκεφθούν τα ξαδέλφια μου. *Πιο ηλίθια δικαιολογία δεν θα μπορούσα να βρω.* Ζητώ συγγνώμη, η Ελένη αντιδρά ευγενικά, με κατανόηση, κι εγώ συνεχίζω βλακωδώς να περιμένω τηλεφώνημα από την Μαρία. Μάταια φυσικά. Εντέλει, μένω

κλεισμένη στο σπίτι και με πιάνει κατάθλιψη.

Απορία 1η: Πως μπερδεύτηκα έτσι; Ήταν εντελώς άτοπο εκ μέρους μου να περιμένω πρόσκληση από τη Μαρία, εφόσον δεν μου ανέφερε τίποτα όταν μου τηλεφώνησε το πρωί. Άλλωστε, ακόμη κι αν με καλούσε, το σωστό θα ήταν να πάω στην Ελένη, εφόσον εκείνη με είχε καλέσει δυο βδομάδες νωρίτερα. Επιπλέον, είναι καλή συνάδελφος, μου δείχνει φιλική διάθεση και δεν κοιτάζει να μου σπάει τα νεύρα, όπως κάνουν ορισμένοι άλλοι στη δουλειά. Πώς την έπαθα έτσι; Γενικά, εγώ τα προσέχω κάτι τέτοια, είμαι συνεπής στις φίλες μου. Ωστόσο, ώρες-ώρες, λες και *κάτι* σκοτίζει την αντίληψή μου, δεν σκέφτομαι σωστά και διαπράττω σοβαρά, αδικαιολόγητα λάθη.

Απορία 2η: Εντάξει, φέρθηκα ηλίθια, μα ειδικά σήμερα έπρεπε να μου τηλεφωνήσει η Ψαρρά για να με καλέσει στο χαζοσούπερ μάρκετ;

Παρασκευή, 27 Δεκεμβρίου 1996

Χθες το βράδι μου τηλεφώνησε η φίλη μου η Αφροδίτη και με προσκάλεσε στο πάρτυ που οργανώνει απόψε μαζί με τη συγκάτοικό της, τη Στεφανία, η οποία γιορτάζει σήμερα. Σήμερα λοιπόν, ώρα 8:00 το βράδι, χτυπώ την πόρτα τους γεμάτη ενθουσιασμό, προετοιμασμένη για μια χαρούμενη βραδιά με πολυμελή παρέα (χαρές σπάνιες για μένα). Απόψε δεν θα πάω στον Ιανό, όπου κανονικά έχω μάθημα στις 9:00. Απόψε έχω σκοπό να διασκεδάσω.

Μόλις μπαίνω μέσα, οι δυο κοπέλες με υποδέχονται εγκάρδια. Απ' ότι βλέπω, είμαι η πρώτη καλεσμένη που έχει εμφανιστεί. Προς το παρόν, εκτός από μας τις τρεις δεν υπάρχει κανένας άλλος. Μετά από λίγη ώρα, παρατηρώ ότι η Στεφανία και η αδελφή της κάθονται μόνες τους στο ευρύχωρο δωμάτιο της φίλης μου, όπου σύντομα θα μαζευτούμε όλοι, και συνομιλούν χαμηλόφωνα. Εγώ και η Αφροδίτη καθόμαστε στην κουζίνα και συζητάμε περί ανέμων και υδάτων. Στο μεταξύ αρχίζουν να καταφθάνουν διάφοροι.

Κάποια στιγμή χτυπά το τηλέφωνο. Είναι από τον Ιανό κι έχουν πάρει για να ευχηθούν στη φίλη μου. Μόλις η Αφροδίτη

κατεβάζει το ακουστικό, σηκώνεται και με πλησιάζει μ' ένα κουτί με γλυκά στα χέρια. Τότε, ως κεραυνός εν τη αιθρία, μου ανακοινώνει: "Υβόννη, τώρα που θα πας στον Ιανό, δώσε τους από μένα αυτά τα γλυκά!". Εγώ δεν το πιάνω αμέσως και μένω να την κοιτάζω αποσβολωμένη. Η Αφροδίτη επαναλαμβάνει αργά. Μου παίρνει λίγα λεπτά για να κατανοήσω τι ακριβώς γίνεται.
"Γιατί τους στέλνεις γλυκά;" ρωτά η εορτάζουσα, που εκείνη τη στιγμή τυχαίνει να μπει στην κουζίνα.
"Πήραν για να πουν χρόνια πολλά", εξηγεί η Αφροδίτη, μάλλον σκεπτική.
"Και λοιπόν; Θα στήσουμε κώλο;" απορεί η άλλη γελαστά.

Λίγα λεπτά αργότερα, έχουμε μαζευτεί όλοι στο δωμάτιο της φίλης μου, όπου θα γίνει το γλέντι. Για κανένα μισάωρο κάθομαι και συνομιλώ χαρωπά με τους άλλους, σα να μη συμβαίνει τίποτα. Όμως, κατά τις 8:55 σηκώνομαι και τους αποχαιρετώ επειδή "πρέπει να φύγω". Τελικά, και αυτό το βράδι Παρασκευής μέλλεται να το βγάλω στον Ιανό. Τουλάχιστον, είναι μόλις δυο στενά πιο κάτω.
"Υβόννη, ελπίζω να μην παρεξηγήθηκες που δεν μιλήσαμε πολύ σήμερα!" μου λέει η φιλενάδα μου, καθώς κατεβαίνω τις σκάλες με τα γλυκά στο χέρι.
"Μα τι λες τώρα! Φυσικά όχι!" τη διαβεβαιώνω κι εξαφανίζομαι για πάντα από τη ζωή της.

Μουδιασμένη, ταπεινωμένη, μπερδεμένη, αρχίζω να περπατώ προς τον Ιανό. Ουσιαστικά, ακόμη δεν έχω συνειδητοποιήσει πλήρως τι ακριβώς έχει συμβεί, ούτε το γιατί. Δεν ξέρω τι να σκεφτώ...

... Από το μάθημα εκείνης της μέρας δεν άκουσα ούτε λέξη. Αισθανόμουν μόνο μια απέραντη θλίψη να γιγαντώνεται μέσα μου και να μετατρέπεται σ' ένα μαύρο ωκεανό απελπισίας και αυτολύπησης. Ένιωθα το πρόσωπό μου να τραβιέται από την στενοχώρια. Ο Αλέξανδρος το παρατήρησε κι έδειξε σχετικό ενδιαφέρον. Φυσικά αρνήθηκα να του εξηγήσω τι και πώς. "Ελπίζω μόνο να μη το προκαλώ εγώ", είπε και στη συνέχεια προσπάθησε ν' αναπτερώσει το ηθικό μου, αποκαλύπτοντας σε

όλη την τάξη πως “η Υβόννη δέχτηκε να μεταφράσει αφιλοκερδώς την “Αυτογνωσία και Μεταφυσική” στα αγγλικά, έβαλε τα δυνατά της και κατάφερε να την τελειώσει μέσα σ' ένα μήνα!”. Εκτίμησα πραγματικά τη διάθεσή του να με χαροποιήσει σ' αυτή τη δύσκολη ώρα -μάταια όμως: Εξακολουθούσα να αισθάνομαι άθλια, όλο τον κόσμο να γκρεμίζεται γύρω μου...

Σάββατο, 28 Δεκεμβρίου 1996

Αλήθειες που πονάνε: Μετά τη χθεσινή γιορτή, απ' όπου έφυγα ουσιαστικά διωγμένη, ήλθα αντιμέτωπη με μια αλήθεια που γνωρίζω από καιρό μα ως τώρα αρνιόμουν να συνειδητοποιήσω: Όλα αυτά τα χρόνια που πασχίζω να γίνω “κοινωνική” και “συμπαθητική”, το μόνο που έχω καταφέρει είναι μια τρύπα στο νερό! Οι άνθρωποι ποτέ δεν με

αποδέχθηκαν και με διάφορους τρόπους πάντα γύρευαν να με εκμηδενίσουν, κολώντας μου το στίγμα της χαζής, της αποτυχημένης, της αντικοινωνικής, της απροσάρμοστης και τρέχα-γύρευε τι άλλο. Όλα αυτά, επειδή *εγώ δεν είμαι άνθρωπος, γεμάτη κακία, πονηρία, πουτανιά. Είμαι διαφορετική από αυτούς – να γιατί με ζηλεύουν, με εχθρεύονται και με φοβούνται!*

Στις συντροφιές που έχω κατορθώσει να εισχωρήσω μέχρι τώρα, ποτέ δεν υπήρξα ισότιμο μέλος. Πάντα ήμουν ο τελευταίος τροχός της αμάξης, υποχρεωμένη να ακολουθώ, να υπακούω, να σωπαίνω, να δείχνω "υπομονή και κατανόηση". Με καλούσαν μόνο όποτε χρειαζόταν "τέταρτος στο καρέ", χωρίς καμία δυνατότητα επιλογής στη διασκέδαση. Με ανέχονταν μόνο εφόσον καθόμουν σούζα. Στην ελάχιστη απαίτηση που έδειχνα με κλωτσούσαν πάντα σαν ψωριάρικο σκυλί. Στην παραμικρή παρακοή ή άστοχη κουβέντα μου, απλά με έδιωχναν από την παρέα χωρίς την παραμικρή εξήγηση.

Εγώ, από τη μεριά μου, συχνά φερόμουν νευρωτικά, ως τυπικό θύμα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Όταν όλοι σου φέρονται σα να είσαι ηλίθιος, τότε μοιραία γίνεσαι ηλίθιος. Έκανα πολλές σπασμωδικές προσπάθειες για να γίνω επιτέλους αποδεκτή, υποχωρούσα σε κάθε απαίτηση της εκάστοτε ομάδας, έκανα το βλάκα στις προσβολές και στις κοροϊδίες τους, ή άλλοτε πάσχιζα να επιδείξω τις γνώσεις μου για να αποδείξω ότι διαθέτω την αξία που μου αμφισβητούσαν. Μάταιος κόπος, φυσικά. Γι' αυτούς, υπέρτατη αξία είναι μονάχα η πουτανιά.

... Κι έρχομαι τελικά αντιμέτωπη με ό,τι πάσχιζα να αγνοήσω τόσα χρόνια: Το μίσος και την περιφρόνηση των άλλων για μένα. Στ' αλήθεια, λοιπόν, τίποτα δεν με τρομάζει πιο πολύ από την ανθρώπινη κακία. Προτιμώ ν' αντιμετωπίζω μια φυσική καταστροφή -μια πλημμύρα, ένα σεισμό, έναν τυφώνα-παρά σατανικούς ανθρώπους. Νιώθω ότι αδυνατώ να προβλέψω τι μου ετοιμάζουν, ότι δεν είμαι σε θέση να τα βγάλω πέρα μαζί τους. Αυτό είναι λογικό, βέβαια: Όταν κάποιος σκοπεύει να σε βλάψει, κατά κανόνα: α) δεν φαντάζεσαι ποιος είναι, συνήθως την παθαίνεις από εκείνον που υποψιάζεσαι λιγότερο, β) δεν ξέρεις τι σκοπεύει να κάνει, γ) ούτε πότε θα το κάνει, δ) ούτε

ποιούς και πόσους συνεργούς θα χρησιμοποιήσει.

Το κακό έχει τη φυσική τάση να οργανώνεται σε κλίκες. Όταν τελικά παίρνεις χαμπάρι τι έχει παιχτεί εναντίον σου, είναι ήδη πολύ αργά.

Πολύ μεταγενέστερη υποψία: Η Αφροδίτη άλλαξε συμπεριφορά απέναντί μου αμέσως μετά από εκείνο το τηλεφώνημα από τον Ιανό. Πιθανότατα, λοιπόν, από εκεί πήρε την εντολή η κυρία να με διώξει με τρόπο, ώστε να παρευρεθώ τελικά στο μάθημα αντί στη γιορτή. Φαίνεται πως ο Αλέξανδρος δεν μπορούσε να ανεχθεί το γεγονός ότι μια μαθήτριά του προτιμά τα πάρτυ από το δικό του μάθημα...

Ακόμη, όσο το σκέφτομαι τόσο πείθομαι: Η Αφροδίτη με πλησίασε εξαρχής (αλήθεια, πότε θέλησε εμένα κάποιος "να με γνωρίσει καλύτερα"; βλ 12 Μάρτη 1991) κατόπιν εντολής του Δασκάλου, ώστε να με ψαρεύει σχετικά με τις προόδους μου στο ονείρεμα και μετά να του τα λέει όλα χαρτί και καλαμάρι. Δεν το αποκλείω καθόλου, μάλιστα, ο Αλέξανδρος να σαμποτάριζε τις εξόδους μου στα αστρικά πεδία, χρησιμοποιώντας ειδικές τεχνικές -εξ ού και οι Κρυφοί Εχθροί με τη μορφή σκύλων, για παράδειγμα.

Άλλωστε, είναι όντως παράξενο, το ότι η Αφροδίτη και η Βανέσα ανέχονταν τόσο υπομονετικά τις αρμένικες επισκέψεις μου, τότε που τις βομβάρδιζα ασταμάτητα με το ονείρεμα και τις ψυχικές εμπειρίες μου...

Η ανθρώπινη φύση είναι κακή: Οι άνθρωποι είναι γενετικά προγραμματισμένοι να λατρεύουν και να υπακούνε αυτόν που διαπράττει πάντα το μεγαλύτερο κακό. Όσο περισσότερο κακό προκαλείς, δηλαδή όσο περισσότερα πρόσωπα και πράγματα καταστρέφεις, τόσο πιο πολύ σ' εκτιμούν. Αυτό είναι αξίωμα. Αν είσαι ήσυχος και καλοπροαίρετος, θεωρείσαι αυτόματα αδύναμος και μπαίνεις στο περιθώριο. Αν, μάλιστα, δείχνεις διάθεση προσέγγισης όπως εγώ, τότε θεωρείσαι σκουπίδι. Ακόμη, σε αντίθεση με τα ζώα, στο ανθρώπινο κοπάδι δεν παίζουν κανένα ρόλο οι φυσικές ικανότητες, η εξυπνάδα, ή έστω η μυική δύναμη για την επιλογή του αρχηγού – μάλλον το αντίθετο! Είναι γνωστό δα πως "οι

φελλοί επιπλέουν”. Συμπέρασμα: *Οι άνθρωποι είναι τέρατα!*

Η δική μου φύση είναι διαφορετική: Σε μένα δεν λειτουργεί το άρχειν αλλά ούτε και το άρχεσθαι, όπως γίνεται με τους υπόλοιπους “φυσιολογικούς” ανθρώπους. Εγώ δεν εκμεταλλεύομαι ποτέ κανέναν αλλά ούτε υπηρετώ τελικά καμία αγέλη -όσο κι αν συχνά προσπαθώ, ανεπιτυχώς πάντα, να καταφέρω το δεύτερο. Συνεπώς, αυθόρμητα βγαίνω εκτός κοινωνίας, εκτός ανθρωπότητας. Εγώ δεν είμαι τέρας. Γι' αυτό τα τέρατα προσπαθούν διαρκώς -είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα- να με εκμηδενίσουν. Βλέπουν, όμως, ότι παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές τους εγώ παραμένω ακμαία, αισιόδοξη, καθαρή. Και σκυλιάζουν...

Μεγάλο σφάλμα εκ μέρους μου: Μέχρι τώρα, αντί να μελετώ τον εαυτό μου και τις πραγματικές δυνατότητές μου, ασχολήθηκα με τα τέρατα: Έχω σπαταλήσει πολλή ενέργεια, χρόνο, φαιά ουσία για να δω πώς λειτουργούν, πώς σκέφτονται, τι γουστάρουν, πώς θα τους γίνω εγώ αρεστή κλπ. Με είχαν πείσει με την υποκρισία τους ότι "για να πάρεις πρέπει πρώτα να δώσεις", όπως λένε συχνά. Πιο ελεεινό ψέμα δεν υπάρχει. Στην κοινωνία τους, *για να πάρεις πρέπει να αρπάξεις*... Παράλληλα, πολύ μεθοδικά με είχαν κάνει να πιστέψω ότι μόνον εγώ φταίω για τη μοναξιά μου, διατυμπανίζοντάς μου με διάφορους τρόπους ότι είμαι αντιπαθητική και δεν μου αξίζει να έχω συντροφιά -ενώ όλοι αυτοί είναι αξιαγάπητοι και φιλάνθρωποι τάχα. Κι όμως, είναι όλοι τους κακοί, μοχθηροί, βρώμικοι. Όσοι φαίνονται “καλοί”, είναι απλά υποκριτές ή ανάπηροι.

Από τότε που γεννήθηκα, οι άλλοι δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να με δολοφονούν αργά: μου προξενούν άγχος, στεναχώρια, αίσθηση απόρριψης, αποθάρρυνση, ενώ σαν κουρδισμένοι σαμποτάρουν κάθε μου απόπειρα για άνοδο σε οποιονδήποτε τομέα. Όλα αυτά αποτελούν ύπουλα πλήγματα που υποσκάπτουν σιγά-σιγά την ψυχική και σωματική μου υγεία, ενώ ανακόπτουν και τη μεταφυσική μου πρόοδο. Αρκετά, όμως, ασχολήθηκα με τα τέρατα. Τώρα ξέρω: Με την χρόνια συντονισμένη απόρριψη και τον συστηματικό υπόγειο πόλεμο

με χτυπούν αδιάκοπα σε ψυχικό κυρίως επίπεδο, προκαλώντας μου βλάβες -λίγο ή πολύ σοβαρές- στην ψυχή και στο σώμα. Η θλίψη μπορεί να σκοτώσει. Όλα τα ψυχολογικά προβλήματα που έχω αναπτύξει κατά καιρούς, πηγάζουν από την κακία των άλλων αλλά και την εμπιστοσύνη μου σε αυτούς.

Ως τώρα πίστευα πως η επικοινωνία με τους άλλους είναι το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο. Μεγάλο λάθος μου. Μόλις αυτοί εξαφανίζονται, εξαφανίζονται και όλα τα ψυχολογικά μου προβλήματα: η νευρικότητα, η κατάθλιψη, η έλλειψη αυτοπεποίθησης, η ηττοπάθεια, η δυστυχία.

Έχουμε μάθει να θεωρούμε τη ζωή αδιανόητη χωρίς κοινωνικές σχέσεις και εργασία, παρόλο που αποδεδειγμένα και τα δυο βλάπτουν σοβαρά το πνεύμα και το σώμα. Εκείνο που πραγματικά προσφέρουν είναι η επιβεβαίωση ("αρέσω") και η απαλλαγή από την ευθύνη του εαυτού μας ("το έκανα για το καλό της ομάδας"). Γι' αυτό συχνά καταλήγουμε να επιζητούμε ό,τι μας σκοτώνει. Τώρα, όμως, εγώ ξέρω ποιοί είναι οι εχθροί μου. Ποτέ δεν είχα φίλους. Είχα πάντα μονάχα εχθρούς.

Η κόλαση είναι οι άλλοι -έλεγε ο Σαρτρ.
Ο παράδεισος είναι η μοναξιά -λέω εγώ.

* * * *

Τετάρτη, 22 Ιανουαρίου 1997

Καινούργια χρονιά, καινούργια (αισιόδοξη;) αρχή: Παρά τη σχετική κινητικότητα που παρουσιάζει η κοινωνική μου ζωή τα τελευταία δυο χρόνια, δεν μπορώ να πω ότι αισθάνομαι ικανοποιημένη. Γιατί όμως; Ίσως επειδή όλες οι φιλενάδες που απέκτησα αυτή την περίοδο είναι άτομα μάλλον προβληματικά και στερημένα. Επιπλέον, όπως κι εγώ, έτσι κι αυτές ανήκουν στο περιθώριο, είναι ουσιαστικά απομονωμένες από τον κορμό του ανθρώπινου γένους, άρα δεν μπορούν να με βοηθήσουν σε τίποτα.

Μη ξέροντας τι άλλο να κάνω για να βελτιώσω την κοινωνική μου θέση, αποφάσισα από φέτος να παρατήσω τα συνηθισμένα γυμναστήρια και να ξεκινήσω τεκβοντό στη σχολή

του Νίκυ, η οποία βρίσκεται μόλις ένα στενό κάτω από το σπίτι μου. Η γυμναστική εδώ είναι σαφώς πιο σκληρή, ενώ απαιτείται και ιδιαίτερη ευλιγυσία, την οποία εγώ -κακά τα ψέματα- ποτέ δεν διέθετα. Συχνά, μάλιστα, νιώθω πως η αδυναμία μου να αποδώσω σε ορισμένες ασκήσεις τραβά την προσοχή των υπόλοιπων μαθητών. Τέλος πάντων, ο χρόνος θα δείξει...

Παράλληλα, έχω αρχίσει να παρακολουθώ το μάθημα της γιόγκα στον Ιανό, ακριβώς πριν από την ώρα του τμήματός μου, κάθε Δευτέρα πια. Δεν ξέρω ακριβώς για ποιό λόγο το κάνω αυτό· η γιόγκα εδώ είναι πολύ βαρετή, άσε που πρέπει να κουβαλάω τα ρούχα της γυμναστικής από το σπίτι μου, μέσα σε μια πλαστική τσάντα.

Σήμερα το βράδι ρώτησα τη Μαίρη αν θα μπορούσα να αφήνω την τσάντα με τα ρούχα μου στη σχολή, σε μια γωνιά, ώστε να μη τα πηγαινοφέρνω συνεχώς από την Τερψιθέα στα Πατήσια. Εκείνη χαμογέλασε και μου είπε: “Υπάρχει μια θέση στην κουζίνα, κάτω από το νεροχύτη!”. Δεν άργησα να διαπιστώσω ότι στη θέση εκείνη υπάρχει μονάχα ένας σκουπιδοντενεκές! Το μήνυμα της Μαίρης είναι σαφές: *Η θέση σου είναι μαζί με τα σκουπίδια, σαν σκουπίδι που είσαι...*

Τι θα κάνω με τη ζωή μου (ξανά-μανά); Όποτε το σκέφτομαι, καταλήξω σε παραδοξολογίες: Να κερδίσω το λόττο, να γίνω διάσημη συγγραφέας, να κάνω παιδί με παρθενογέννεση. Απλά, δεν υπάρχει διέξοδος για μένα στο υλικό πεδίο. Μόνος δρόμος είναι η μεταφυσική -τελεία και παύλα! Κι όλοι αυτοί οι πετυχημένοι που κυκλοφορούν γύρω μου; Πώς τα καταφέρνουν τόσο καλά, όλοι; Ώρα για λίγη ειλικρινή ενδοσκόπηση:

Θα ήθελα να δουλεύω δεκαπέντε ώρες την ημέρα, κάνοντας πράγματα που δεν με ενδιαφέρουν πραγματικά, προκειμένου να έχουν κάποια ηθική ή χρηματική αναγνώριση;

Όχι, δεν θα ήθελα.

Όσο για τον έρωτα: Θα ήθελα να είμαι η άμισθη σκλάβα και πουτάνα του κάθε μαλάκα;

Όχι, δεν θα ήθελα.

Σχετικά με την κοινωνικότητα: Ναι μεν έχω κάποιες φίλες,

όμως αυτές με ανέχονται εφόσον πηγαίνουμε όπου θέλουν αυτές και κάνουμε ό,τι θέλουν αυτές. Θα ήθελα να ανήκω σε κάποιο κύκλωμα και να εκτελώ άκριτα τις εντολές του, ώστε να απολαμβάνω κι εγώ την αμέριστη φιλία κι εκτίμηση που απολαμβάνουν οι πολλοί από τις "παρέες" τους;
Όχι, δεν θα ήθελα...

Παρασκευή, 24 Ιανουαρίου 1997

Περισσότερο όμως, με απασχολεί πλέον μόνιμα το ζήτημα της στρίγγλας της Παρίση: Πρόκειται για μια στριμμένη γεροντοκόρη, που έχει έλθει πρόσφατα στην Παγγαία. Είναι καθηγήτρια Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο, την κουβάλησαν για να ασχοληθεί με ένα νέο βιβλίο, την “Ιστορία του Χριστιανισμού”, θεωρείται πολύ σπουδαίο πρόσωπο και μ' έχει βάλει για τα καλά στο μάτι, άνευ λόγου και αιτίας.

Παρεπιπτόντως: Το κομπιούτερ που χειρίζομαι έχει υποστεί πολλές αναβαθμίσεις, με αποτέλεσμα να μπλοκάρει κάθε τόσο. Πότε δεν τυπώνει σωστά, πότε μαυρίζει η οθόνη, πότε κολλάει το πρόγραμμα κλπ. Φυσικά, εκείνη δεν εννοεί να καταλάβει ότι δεν φταίω εγώ αν το κομπιούτερ είναι σαράβαλο. Γκρινιάζει διαρκώς και διαδίδει σε όλους πως εγώ δεν ξέρω να δουλεύω σωστά το μηχάνημα και γι' αυτό χαλάει. Το ***μυστήριο***, πάντως, είναι ότι όλα τα προβλήματα παρουσιάζονται όταν δακτυλογραφώ κείμενα της Παρίση! Συχνά, μάλιστα, το κομπιούτερ χαλάει μόλις εμφανίζεται αυτή -λες και η γρουσουζιά της επηρεάζει το ευαίσθητο μηχάνημα!

Ειδικά σήμερα το πρωί, μόλις πάτησε η Παρίση στο γραφείο μου για να μου δώσει κάτι έγγραφα για δακτυλογράφηση, η οθόνη μαύρισε ξαφνικά κι έβγαλε system error χωρίς εγώ να πατήσω ούτε ένα πλήκτρο! Φωνάξαμε τεχνικό, όπως συνήθως, μα ώσπου να έλθει αυτός η κυρία έγινε έξω φρενών κι άρχισε να διατυμπανίζει σε όλους την ανικανότητά μου. Ενίοτε, η κυρία Μάγδα Σταυράκη (άλλη σούπερ μορφωμένη που προσλήφθηκε πρόσφατα για να ασχοληθεί και αυτή με την Ιστορία του Χριστιανισμού) προσπαθεί να με υποστηρίξει και της λέει πως είμαι η καλύτερη δακτυλογράφος

που πέρασε ποτέ από την εταιρεία. “Δεν είναι και σπουδαία”, αντιτάσσει η Παρίση, “από τη στιγμή που δεν ξέρει να βάλει ένα αξάν στα γαλλικά κείμενα!”. Της έχω εξηγήσει ότι το πρόγραμμα που έχω στο κομπιούτερ είναι ελαττωματικό και ότι δεν μπορεί να βάλει τόνους, εκείνη όμως δεν το καταλαβαίνει.

Υποψιάζομαι, πάντως, ότι πολλοί εκεί μέσα στην πιστεύουν. Το θέμα είναι ότι μέρα με τη μέρα, ότι το κλίμα μέσα στην εταιρεία βαραίνει διαρκώς εναντίον μου, πράγμα που μου δημιουργεί ένα αυξανόμενο άγχος...

Δευτέρα, 27 Ιανουαρίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στην οδό Τεμπών μαζί με φίλες. Είναι παραμονή πρωτοχρονιάς και γυρίζουμε από γλέντι. Στον ουρανό υπάρχουν λευκά σύννεφα. Ξεχωρίζει ένα που θυμίζει ιπτάμενο δίσκο κι έχει σχήμα σβούρας με φασματικούς, ρόδινους “φραμπαλάδες”. Περιστρέφεται συνεχώς, φεύγει μακριά, ξανάρχεται πίσω μας, πετά από πάνω μας, κάποτε το αγγίζω. Τρέχουμε και κρυβόμαστε μέσα σ' ένα γιαπί, ανεβαίνουμε δυο σκάλες και καταλήγουμε στο δωμάτιο ενός νεαρού. Είναι σγουρομάλλης, κούκλος, του εξηγούμε τι συμβαίνει αλλά δεν μας πιστεύει. Αργότερα, βλέπω νεκροζώντανους να μπαινοβγαίνουν στη θάλασσα. Έρχονται τη νύχτα, φεύγουν την ημέρα. Μια γυναίκα περιμένει τον άνδρα της ανάμεσά τους...

Το έχω παρατηρήσει εδώ και χρόνια, δηλαδή από τότε που ήμουν μικρή· όμως, μόλις πρόσφατα αρχίζω να αναρωτιέμαι: Ο κυρ Χάρης, σύζυγος της θεούσας Λεμονιάς από δίπλα, όποτε με βλέπει να περπατάω στο δρόμο ενώ αυτός κάθεται στην αυλή του, πάντα καθαρίζει ηχηρά το λαιμό του και φτύνει κάτω επιδεικτικά, πολλές φορές. Δε νομίζω να είναι τυχαίο. Αποφασίζω, λοιπόν, να αντιδράσω -επειδή έχει αρχίσει να μου τη δίνει άσχημα ο τύπος: Στο εξής, όποτε κάνει έτσι, κάνω κι εγώ το ίδιο: Καθαρίζω το λαιμό μου και φτύνω κάτω στο δρόμο επιδεικτικά. Σύντομα ο λεγάμενος το κόβει δια παντός...

Πέμπτη, 30 Ιανουαρίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα κόμικ με τίτλο "Ο Πήτερ και το Σκήπτρο του Βασιλιά"ζωντανεύει: Ο Πήτερ είναι ένας γοητευτικός επαναστάτης με κόκκινα μαλλιά, που ληστεύει τις αποστολές του βασιλιά, άμαξες και τρένα. Συχνά πολεμά μόνος του ενάντια σε πολλούς. Στο τέλος καταφέρνει να κλέψει το σκήπτρο του βασιλιά μέσα από ένα τρένο. Παλεύει με πολλούς εχθρούς μα πληγώνεται. Τελικά τον χτυπούν πισώπλατα μ' ένα σπαθί. Συλλαμβάνεται και αποκεφαλίζεται. *Επαλήθευση: Το βράδι είχα μια απροσδόκητη πρόσκληση από την Αλίκη και παρακολουθήσαμε στο βίντεο την ταινία Braveheart, μαζί με τον Μπομπ (το νέο γκόμενό της) και τα παιδιά. Η πλοκή της ταινίας έμοιαζε αρκετά με αυτήν του ονείρου.*

Κυριακή, 2 Φεβρουαρίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι έχουν φθάσει στη γη και αθέατοι καταλαμβάνουν τον πλανήτη. Κάποιος ανακαλύπτει την ύπαρξή τους αλλά, πριν προφτάσει να κάνει οτιδήποτε, μια εξωγήινη θηλυκιά τον απορροφά. Το σώμα της διαλύεται και χωρίζεται σε λωρίδες οι οποίες όταν επανενώνονται σχηματίζουν ένα ον που έχει τη μορφή του θύματος.

Το υβρίδιο φθάνει σε μια παραλία. Κανένας από τους λουόμενους δεν αναγνωρίζει την εξωγήινη φύση του. Βρίσκομαι κι εγώ εκεί. Ανακαλύπτω ότι το νερό χαλά τη μορφή του υβριδίου, καθώς και άλλων μολυσμένων ανθρώπων. Τώρα, όλοι αυτοί μοιάζουν με σκελετωμένα ζόμπι, τα οποία αρχίζουν να με κυνηγούν πάνω στα βουνά, μέσα από κρυφά μονοπάτια.

Κάποτε το σκάω από μια φυλακή μα στέλνω κατά λάθος ένα σήμα στο διάστημα, με αποτέλεσμα να έλθουν κι άλλοι εξωγήινοι στην πόλη. Έτσι, όντα από τον Κρόνο κάνουν συστηματικά πειράματα πάνω στους ανθρώπους.

Φθάνω στο αεροδρόμιο με σκοπό να πάρω το αεροπλάνο για τη Βοστώνη. Ωστόσο, γρήγορα ανακαλύπτω πως οι εχθροί με περιμένουν. "Σου την έχουμε στημένη!" μου λέει ένας με προκλητικό ύφος. Ύστερα, αρχίζουν να μου εκτοξεύουν "εκρηκτικούς κώνους". Εγώ τους πιάνω στον αέρα με τα χέρια και καταφέρνω να εκσφενδονίσω έναν πάνω στον εχθρό. Όμως, όλο και περισσότεροι επικίνδυνοι κώνοι εκτινάσσονται εναντίον μου -μου είναι πια πολύ δύσκολο να τους αποφεύγω όλους...

Σάββατο, 22 Φεβρουαρίου 1997

Κάθε δεύτερο Σάββατο πηγαίνω στη φίλη μου τη Λένα (παντρεμένη, βολεμένη, βαρετή, με δυο μικρά παιδιά που κλωθογυρίζουν διαρκώς στα πόδια μας), από τις 4:00 ως τις 6:00 το απόγευμα ακριβώς -σα να έχω ραντεβού με γιατρό. Σήμερα επιχειρώ να ξεκινήσω κουβέντα σχετικά με την αναγκαιότητα της ανθρώπινης επικοινωνίας, εκείνη όμως μου το κόβει μάλλον απότομα: "Όσοι τη βρίσκουν με παρέες και μπλα-μπλα είναι άτομα αποτυχημένα, χωρίς σκοπό στη ζωή, που δεν έχουν τίποτα να κάνουν!". Κάνω πως δεν καταλαβαίνω.

Λίγο αργότερα, το φέρνει η κουβέντα και αναφέρω τη Στέφη, μια σοβαρή και μετρημένη σαραντάχρονη μεγαλοκοπέλα που συναντάμε πότε-πότε στο λεωφορείο. Εξηγώ στη φίλη μου ότι τελευταία η Στέφη μαθαίνει αρμόνιο και συμμετέχει στις χοροεσπερίδες που διοργανώνει μια γνωστή σχολή χορού. "Δεν καταλαβαίνω τι νόημα έχουν όλα αυτά!", αναφωνεί τότε η Λένα. "Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω γιατί ζει αυτή η γυναίκα:

Πάει από δω! Πάει από κει! Και τι γίνεται με όλα αυτά; Σαχλαμάρες για ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα σοβαρό να ασχοληθούν, που δεν έχουν καν λόγο ύπαρξης!" καταλήγει, σε μια έκρηξη περιφρόνησης για τη γεροντοκόρη Στέφη.

Βεβαίως, τα ανωτέρω αποτελούν σαφή υπαινιγμό και για μένα. Κι εγώ, ως συνήθως, εξακολουθώ να κάνω το κορόιδο μην τυχόν και χάσω τη σπουδαία φιλενάδα.

Ωστόσο, το ερώτημα εξακολουθεί να παραμένει αναπάντητο: *Τι γυρεύω εγώ εδώ, σ' αυτό τον ζοφερό και εχθρικό κόσμο; Είμαι ουσιαστικά μόνη, μέσα σε μια κοινωνία τεράτων και -για κάποιο περίεργο λόγο-* έχω χρέος να επιβιώσω...

Πέμπτη, 27 Φεβρουαρίου 1997

Μετά το χθεσινό δείπνο στον Ιανό, το οποίο τελείωσε μέσα σε μια ώρα χωρίς καμιά επικοινωνία ανάμεσα στα άτομα, με το δάσκαλο να παραπονιέται ότι δεν τον είχαν ειδοποιήσει και ότι μας έκανε χάρη που μαζευτήκαμε, χώρια εκείνη η τεράστια τάβλα που χρησιμοποιούμε για τραπέζι, η οποία φαίνεται ειδικά φτιαγμένη για να μας απομονώνει, πήρα την απόφασή μου: Τέρμα ο Ιανός. Οριστικά.

Τελικά, η μητέρα μου έχει δίκιο: Πηγαίνω εκεί περισσότερο από αγγαρεία, επειδή μου έχει δημιουργηθεί η αίσθηση ότι είμαι χαμένη χωρίς αυτό. Κάθε φορά αναχωρώ για το μάθημα βαριεστημένη, μαραμένη, χωρίς όρεξη, με το ζόρι, λες και πηγαίνω στη δουλειά. Επιπλέον, με ταλαιπωρεί φοβερά η τεράστια απόσταση Άνω Γλυφάδα-Πατήσια, σπάνια με ικανοποιεί το μάθημα, χώρια που χάνω το τεκβοντό κάθε Δευτέρα.

Εδώ και αρκετό καιρό δεν μαθαίνουμε τίποτα πια, ίσως επειδή ο Αλέξανδρος δείχνει να απορρίπτει πλέον τα πάντα: "Πνεύματα δεν υπάρχουν· ο πνευματισμός είναι απάτη" ... "Ο υπνωτισμός είναι κακό πράγμα" ... "Μαγεία δεν υπάρχει" ... "Ουράνιοι κόσμοι δεν υπάρχουν" ... "Η τηλεπάθεια απαιτεί ολοκάθαρο υποσυνείδητο, άρα είναι ανέφικτη". Ανέκαθεν ο Αλέξανδρος θεοποιούσε το υποσυνείδητο, μα τώρα πια δεν μιλάμε ούτε γι' αυτό.

Μόνο μια φορά, σε μια σπάνια κρίση ειλικρίνειας, ο

δάσκαλος ομολόγησε ότι το υποσυνείδητο και οι καταγραφές του επηρεάζουν την ανθρώπινη συμπεριφορά μονάχα κατά 2% περίπου. Το υπόλοιπο 98% επηρεάζεται από το ασυνείδητο, δηλαδή από τα γονίδια καθώς και από άλλους αστάθμητους εξωτερικούς παράγοντες, οι οποίοι μας παροδηγούν χωρίς να το παίρνουμε καν χαμπάρι. Αυτή, όμως, είναι μια αλήθεια που αποκαλύπτεται μόνο στους πιο προχωρημένους μαθητές. Οι υπόλοιποι βαυκαλιζόμαστε επί χρόνια με την απατηλή μάχη της αυτοβελτίωσης – και δεν φτάνουμε ποτέ πουθενά.

Κατά τ' άλλα, μόνιμα θέματα συζήτησης στην τάξη είναι οι καθυστερημένες συνδρομές, οι έκτακτες εισφορές που οφείλουμε να δίνουμε κάθε λίγο και λιγάκι, ή, ακόμη, το πόσο πίσω έχουμε μείνει -πάντα με δική μας υπαιτιότητα. Απλά, δεν ανέχομαι άλλο ν' ακούω σαχλαμάρες και να χάνω το χρόνο μου. Όχι ότι απορρίπτω ολοσχερώς τον Ιανό· ωστόσο, έχει εξαντληθεί για μένα, δεν βρίσκω πια το λόγο να πηγαίνω εκεί...

Σάββατο, 8 Μαρτίου 1997

Ημέρα της γυναίκας σήμερα, έχουμε κανονίσει να πάμε σε ταβέρνα μαζί με την αδελφή μου, τη Θεώνη και άλλες γειτόνισσες. Όταν φθάνουμε, διαπιστώνω ότι το μαγαζί είναι γεμάτο με γυναίκες που γελάνε, διασκεδάζουν και χορεύουν πιο ελεύθερα παρά ποτέ -χωρίς την παρουσία αρσενικών. Οι μόνοι άνδρες είναι τα γκαρσόνια και οι οργανοπαίχτες, οι οποίοι φαίνονται ν' απολαμβάνουν την όλη φάση.

Μετά από λίγη ώρα συνειδητοποιώ ότι κι εγώ νιώθω πιο άνετη απ' ότι στα συνηθισμένα γλέντια, ενώ οι υπόλοιπες γυναίκες απολαμβάνουν μια σπάνια αθυροστομία, που τους επιτρέπεται μονάχα τη συγκεκριμένη μέρα. Μια εξηντάρα κυρία μας μοιράζει κέηκ που έχει φτιάξει η ίδια: “Σας αρέσει κορίτσια; Ωραίο; Να 'τανε ψολή, ε;”, μας ρωτάει αστεία και οι υπόλοιπες σκάμε στα γέλια. Λίγο αργότερα έρχεται ένας νεαρός σερβιτόρος στο τραπέζι μας και μια μεσήλιξ κυρία του πετάει σκωπτικά: “Εμείς φταίμε που σας καθόμαστε! Θα πρεπε να μη σας καθόμαστε, να πιάνει τόπο το χέρι σας!” Νέα γέλια απ' όλες μας. Το γκαρσόνι χαμογελά με κατανόηση...

Τετάρτη, 19 Μαρτίου 1997

Σήμερα το πρωί, ο συνάδελφος Χρήστος πήγε να ανοίξει ένα λήμμα στον υπολογιστή του μα δεν το έβρισκε πουθενά, ούτε και όλα τα υπόλοιπα που έχει γράψει! Λες και είχαν σβηστεί όλα! “Πως είναι δυνατόν; Αυτό είναι σαμποτάζ!” φώναξε, κοιτάζοντάς με λοξά. Αν χάνονταν τα αρχεία, εγώ θα ήμουν η κύρια ύποπτη -ως βασική χειρίστρια κομπιούτερ στην Παγγαία- και θα έμπλεκα πολύ άσχημα. Ευτυχώς, όμως, τα αρχεία βρέθηκαν μετά από λίγο, μέσα σε άλλο directory. *Πώς μετακόμισαν εκεί, άραγε;* ***Μυστήρια πράγματα...***

Αργά το απόγευμα κατέφθασε η καλή μου ξαδέλφη, η Χρύσα, μαζί με το σύζυγό της το Γιώργο, ο οποίος εργάζεται σε μεγάλο τηλεοπτικό κανάλι και είναι καλό, μυαλωμένο κι εμφανίσιμο παιδί. Τώρα έχουν κι ένα αγόρι τριών ετών περίπου. Είμαι πραγματικά χαρούμενη για τη Χρύσα -στ' αλήθεια, πόσο έχει αλλάξει η ζωή της τα τελευταία χρόνια: Μέχρι πριν από τέσσερα χρόνια, δηλαδή πριν γνωρίσει το Γιώργο, έμενε σ' ένα μικρό διαμέρισμα στα Κάτω Πατήσια κι εργαζόταν για πολλά χρόνια σ' ένα σκοτεινό, πνιγηρό, μικροσκοπικό τυπογραφείο στην Αθήνα, γεμάτο σάπια χαρτιά και τεράστια ποντίκια. Είχε φτάσει ήδη 34 ετών αλλά ως τότε δεν είχε συνάψει κάποιο σταθερό ερωτικό δεσμό. Επιπλέον, κάποια στιγμή ανακάλυψε ότι έπασχε από συστηματικό ερυθηματώδη λύκο, μια πολύ σοβαρή ασθένεια του αίματος.

Εκείνη την εποχή η Χρύσα επισκέφθηκε την εκκλησία της Παναγίας της Μαλεβή, ελπίζοντας σ' ένα θαύμα. Όντως, έκτοτε η αρρώστια έχει τεθεί υπό έλεγχο (με φάρμακα, βέβαια) και δεν την απασχολεί ιδιαίτερα. Λίγο αργότερα γνώρισε το Γιώργο, ο οποίος την ερωτεύτηκε αμέσως, δεν υπολόγισε καθόλου την αρρώστιά της και μέσα σ' έξι μήνες την παντρεύτηκε, ενώ η Χρύσα ήταν ήδη έγγυος. Τώρα η ξαδέρφη μου δεν εργάζεται πλέον, καθώς ο σύζυγός της κερδίζει αρκετά ώστε να συντηρεί την ίδια και το παιδί τους. Έχει νοικιάσμένο το μίζερο διαμέρισμά της στα Κάτω Πατήσια, ενώ η ίδια κατοικεί με το σύζυγο και το γιο της σ' ένα ευρύχωρο, φωτεινό

σπίτι στην Κηφισιά. Σαφώς, χαίρομαι που η ζωή της ξαδέλφης μου έχει βελτιωθεί τόσο θεαματικά μέσα σε λίγα μόνο χρόνια. Ωστόσο, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι *όλοι* οι άνθρωποι, ακόμη και οι πιο δυστυχισμένοι, στο τέλος βολεύονται μια χαρά -αργά ή γρήγορα. Όλοι εκτός από μένα. Δεν καταλαβαίνω το γιατί: Κι εγώ πιστεύω στο Θεό κι έχω επισκεφθεί ουκ ολίγες θαυματουργές εκκλησίες...

Η ζωή (;) συνεχίζεται...

Κυριακή, 23 Μαρτίου 1997

Η ξανθιά Μαρία, το 17χρονο πουτανί στο τεκβοντό, έχει τον τρόπο να κάνει τους άντρες ν' ασχολούνται μαζί της: "Δεν ξέρω τίποτα, δείξτε μου!" νιαουρίζει κάθε τόσο κι όλο και κάποιος χάχας θα τρέξει "να της δείξει".

Εγώ, αντίθετα, μπαίνω σχεδόν τρεις μήνες εκεί μέσα μα όλοι κάνουν σα να μην υπάρχω. Για κάποιο περίεργο λόγο, κανένας από τους συμμαθητές δεν με πλησιάζει εκτός από τη Μαίρη, μια 16χρονη μελαχροινή κοπέλα, με την οποία μιλάμε πριν αρχίσει το μάθημα. Πολλές φορές έχω αποπειραθεί να πιάσω κουβέντα με διάφορους αλλά η έντονη ψυχρότητά τους με τρέπει σε άτακτη φυγή. Βέβαια, κανείς δεν εκφράζει αυτή την εχθρότητα ανοιχτά, μα η ατμόσφαιρα παραείναι βαριά για να την αγνοήσω. Ακόμη, νιώθω ότι με υποτιμούν και με κουτσομπολεύουν επειδή δεν τα καταφέρνω σε ορισμένες ασκήσεις, πχ να πηδήξω πάνω από την πλάτη μιας καρέκλας, ή να κάνω 200 αναπηδήσεις με σχοινάκι μέσα σ' ένα λεπτό. Ιδίως το "ντόλιο τσάκι" μου (πλάγια κλωτσιά), που είναι αρκετά χαμηλό, προκαλεί συνεχώς ειρωνικά βλέμματα και σχόλια. Δεν καταλαβαίνω, πάντως, γιατί ασχολούνται τόσο πολύ μαζί μου· στο κάτω-κάτω, εγώ δεν πηγαίνω εκεί για να διαπρέψω στο πρωτάθλημα, πηγαίνω για να γυμνάζομαι.

Ιδιαίτερα μ' εκνευρίζει μια 40άρα ξανθιά ντίβα, η Έλλη, η οποία φαίνεται να έχει το γενικό πρόσταγμα εκεί μέσα. Υπόγεια μα ξεκάθαρα παρατηρεί και ελέγχει τα πάντα, ενώ όλοι συνωστίζονται γύρω της "σαν μια μεγάλη χαρούμενη οικογένεια". Όλοι εκτός από μένα. Συχνά κανονίζει εξόδους με όλα τα παιδιά της τάξης κι εγώ είμαι η μόνη που μένει απέξω· φροντίζουν, όμως, να μαθαίνω πάντα ότι βγήκαν όλοι μαζί και πόσο ωραία πέρασαν.

Έτσι γίνεται πάντα: Σε όποιο χώρο κι αν βρεθώ, με σταμπάρουν οι αρχιπουτάνες κι αυτό είναι, τέρμα. Μένω

διαρκώς στον πάτο, όπου όλοι με υποτιμούν και με πολεμούν μέχρι να με αποβάλλουν ως ξένο σώμα. Ωστόσο, κι εδώ που έχω φτάσει (έχω μια μόνιμη δουλειά, μερικές φίλες, γυμνάζομαι τακτικά, ασχολούμαι ενεργά με τη μεταφυσική) είναι από υπεράνθρωπη θέληση και δύναμη. Αλήθεια, ποιός "φυσιολογικός" άνθρωπος συνεχίζει να ασχολείται με οτιδήποτε όταν βλέπει παντού γυρισμένες πλάτες και κλειστές πόρτες; Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση μου θα είχε καταλήξει προ πολλού στο τρελοκομείο ή στο νεκροταφείο. Εγώ, όμως, είμαι ακόμη εδώ και συνεχίζω...

Ανθρώπινη Φύση και Μοίρα: Τα τρία βασικά συστατικά του ανθρώπινου ψυχισμού είναι η Κακία, η Πονηρία και η Λαγνεία. Αυτά αποτελούν το κύριο υπόστρωμα κάθε ανθρώπινης ιδέας, σκέψης, έμπνευσης, δράσης. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν διαθέτει αυτά τα τρία χαρακτηριστικά, έστω σε μικρό βαθμό. Χωρίς αυτά, κανείς δεν ξεπερνά τη βρεφική ηλικία...

Η Λαγνεία είναι η διαφθορά του σώματος. Είναι η αυθόρμητη τάση του ανθρώπου ν' απολαμβάνει το ανώμαλο σεξ και να το χρησιμοποιεί ως σκαλοπάτι για άνοδο στην κοινωνική ιεραρχία. Τι εννοούμε όταν λέμε ότι μια γυναίκα είναι "έξυπνη"; Εννοούμε ότι εθίζει τον άνδρα σε ανωμαλίες (σοδομισμός, σαδομαζοχισμός, κλπ) για να τον κρατάει. Η λαγνεία (= πουτανιά) κυβερνά την ανθρωπότητα δρώντας υπόγεια, σαν ένα κρυφό γλοιώδες ρεύμα που διαποτίζει τα πάντα μέσα στην κοινωνία.

Η Πονηρία είναι η διαφθορά του πνεύματος. Είναι η αυθόρμητη τάση του νου για σατανικές εμπνεύσεις, δολοπλοκίες, ίντριγκες και υπόγειους χειρισμούς. Δεν έχει καμία σχέση με τη νοημοσύνη, το αντίθετο μάλιστα: Η πονηρία είναι πολύ πιο έκδηλη και αποτελεσματική σε άτομα μέτριας ή χαμηλής νοημοσύνης και χάρη σε αυτήν οι ηλίθιοι υπερσκελίζουν τελικά τους άριστους.

Η Κακία είναι η διαφθορά της ψυχής. Αυτό το στοιχείο κυριαρχεί των δύο προηγούμενων και είναι η αυθόρμητη τάση

του ατόμου να επιφέρει πάντα το μεγαλύτερο δυνατό κακό στο περιβάλλον του, συνειδητά ή όχι.

Αν τα τρία παραπάνω στοιχεία δεν εμφανίζονται αρκετά ισχυρά σ' έναν άνθρωπο, τότε αυτός αργά ή γρήγορα αποβάλλεται από την κοινωνία, ως ξένο σώμα. Όπως λέει και η λαϊκή σοφία, "Ο καλός καλό δεν έχει κι ο κακός κακό δεν έχει", και "Μια καλή πράξη δεν μένει ποτέ ατιμώρητη". Αυτός είναι ο αληθινός λόγος που οι ενάρετοι άνθρωποι υποφέρουν στη ζωή τους και πλήττονται από κάθε είδους κακοτυχίες. Όσο πιο κακός, πονηρός, λάγνος είσαι, τόσο πιο πλούσιος, πετυχημένος, τυχερός αλλά και αγαπητός γίνεσαι.

Ο καλός, ο αθώος, ο ηθικός, σύντομα θα δεχθεί τα χτυπήματα της μοίρας και της κοινωνίας. Αν δεν συνειδητοποιηθεί έγκαιρα, φρικτά δεινά τον περιμένουν. Αν δεν καταφέρει να κατανοήσει τι πραγματικά φταίει για τις απανωτές αποτυχίες του, αν δεν μπορέσει να αποκρούσει τα αρνητικά συναισθήματα ενοχής, αυτολύπησης, απογοήτευσης, ηττοπάθειας που του επιβάλλουν οι καταστάσεις και οι "συνάνθρωποι", μπορεί κάλλιστα να καταλήξει σε ψυχοπάθειες, ανίατες ασθένειες, ή αυτοκτονία.

Υποτίθεται ότι οι άνθρωποι γίνονται κακοί στην προσπάθεια ν' αποκτήσουν περισσότερο πλούτο ή ανώτερη κοινωνική θέση. Ψέμα. Οι άνθρωποι είναι εκ φύσεως κακοί και αρέσκονται να προξενούν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κακό στους ασθενέστερους. Απλά, εφευρίσκουν διάφορες δικαιολογίες (ή ανταμοιβές) για τον πόνο που επιφέρουν: επαγγελματική άνοδος, απόκτηση πλούτου, θρησκευτικές, φυλετικές, πολιτικές διαφορές κλπ.

Η Κακία προϋπάρχει του συμφέροντος και όχι αντίστροφα. Το συμφέρον χρησιμοποιείται συχνά σαν πρόφαση, προκειμένου να εκφράσει ένας άνθρωπος την κακία του. Οι ισχυρότεροι προκαλούν πόνο στους αδύναμους όχι τόσο επειδή τους συμφέρει αλλά επειδή τους ευχαριστεί.

Να γιατί, ιδίως όταν ήμουν νεότερη, αντιμετώπιζα όλον εκείνο τον πολυμέτωπο λυσσαλέο πόλεμο εναντίον μου όπου κι αν βρισκόμουν: Επειδή εγώ, εκ φύσεως, δεν διαθέτω αρκετά

ανεπτυγμένα τα τρία ανωτέρω ψυχικά χαρακτηριστικά, οι άνθρωποι ανέκαθεν συσπειρώνονταν αυθόρμητα εναντίον μου και μου εξαπέλυαν συνεχείς ψυχικές επιθέσεις (κοροϊδίες, απόρριψη, αποκλεισμός, στημένες αποτυχίες) προκειμένου να με οδηγήσουν σιγά-σιγά, ύπουλα, στην τρέλλα. Ωστόσο, ακόμη δεν τα έχουν καταφέρει επειδή εδώ και πολλά χρόνια έχω πάψει να τους δίνω πολλή σημασία κι έχω στραφεί στην εσωτερική αναζήτηση.

Τελευταία, ο πόλεμος εναντίον μου έχει γίνει πιο αδιόρατος, πιο υπόγειος: Δεν με χλευάζουν πια στο δρόμο, ούτε μπορούν να με απομονώσουν, με πολεμούν όμως με άλλους, πιο περίπλοκους τρόπους: Όλες μου οι φίλες αποδεικνύονται άσπονδες ή προβληματικές· στη δουλειά βρίσκομαι πάντοτε στην πιο χαμηλή θέση, με τον πιο χαμηλό μισθό· γενικότερα, ό,τι κι αν επιχειρήσω, αργά ή γρήγορα καταλήγει σε αποτυχία. Παρόλα αυτά, αισθάνομαι καλύτερα από ποτέ, καθώς αποστασιοποιούμαι διαρκώς από την πλαστή ζωή που μου επιβάλλουν. Ακόμη, όπως παραδέχεται η νέα μου φίλη, η Μαρία Σχοινά, έχω καταφέρει να μη γίνω “μια κότα με λεφτά”, σαν όλες αυτές που ζουν στη χλιδάτη ανία τους υποκρινόμενες ότι τάχα δεν ξέρουν σε τι παλιοδουλειές είναι μπλεγμένοι οι άνδρες τους...

Παρασκευή, 28 Μαρτίου 1997

Επιτέλους! Από τις αμέτρητες (και συνήθως αδιέξοδες) ιδέες που κατεβάζω κάθε τόσο για να βελτιώσω τη ζωή μου, μία έμελλε να φέρει αποτέλεσμα! Σκέφτηκα, λοιπόν, να στέλνω ιστορίες φαντασίας γραμμένες από μένα, για να δημοσιεύονται στο μηνιαίο περιοδικό φανζίν “Φανταστικοί Κόσμοι”, το οποίο ανακάλυψα πρόσφατα ότι δέχεται διηγήματα νέων συγγραφέων. Δεν έχει σπουδαίο τιράζ, ούτε πληρώνει τίποτα, αλλά αυτό δεν με ενδιαφέρει. Σαν πρώτη απόπειρα, έγραψα μια μικρή ιστορία φαντασίας με τίτλο “Απόδραση από τον Πύργο των Αιώνων” και τους το έστειλα. Το απόσπασμα δημοσιεύτηκε τελικά στο τεύχος Μαρτίου! Σαφώς, δεν πρόκειται για καμιά τρομερή συγγραφική επιτυχία, ωστόσο, αυτή είναι μια πρωτοφανής νίκη

για μένα! Η χαρά μου δεν περιγράφεται!

Όμως, ο μικρός ανηψιός μου ο Θανάσης δεν φαίνεται χαρούμενος με αυτή την επιτυχία μου. Αντίθετα, δείχνει θυμωμένος κι ενοχλημένος, σα να ζηλεύει! Αν και μόλις επτά ετών, επιδεικνύει συχνά μια κακία και αλαζονία σπάνια ακόμη και σε ενήλικες. Κάποια στιγμή, λοιπόν, βρήκε την ευκαιρία και μουντζούρωσε με μαύρο στυλό τις δυο από τις τρεις σελίδες του δημοσιευμένου διηγήματός μου! Όταν το αντιλήφθηκα έγινα έξω φρενών! Το μικρό τέρας κατάφερε να αμαυρώσει τη μοναδική επιτυχία που έχω καταφέρει ως τώρα στη ζωή μου! Εξοργισμένη και απογοητευμένη, τον πέτυχα στην αυλή να μου γελά περιπαιχτικά και του είπα: “Δεν θα σε συγχωρήσω ποτέ γι' αυτό που έκανες! Από σήμερα δεν σε θεωρώ ανηψιό μου!” Και το εννοούσα. Λεπτομέρεια: Έφαγα τον κόσμο να βρω ένα άλλο τεύχος του περιοδικού στα περίπτερα, όμως στάθηκε αδύνατον.

Απρίλιος 1997

Τεχνική Διαλογισμού για Προγραμματισμό Ονείρων: Αργά τη νύχτα, ενώ έχω πέσει στο κρεβάτι, πριν αποκοιμηθώ κάνω άσκηση διαλογισμού και υποβάλλω στον εαυτό μου την εξής νοερή εντολή: “Ζητώ τη συμβουλή και την καθοδήγηση του εσώτερου εαυτού μου”. Αμέσως μετά, ρωτώ να μάθω διάφορα, όπως:

α) Τι ήμουν στην προηγούμενη ζωή μου;

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου η Αλίκη είναι Κινέζα βασίλισσα. Εγώ και οι γονείς μου κατοικούμε στο παλάτι της και την υπηρετούμε. Κάποιος με πολεμά, ενώ ψάχνω να βρω κάτι κλειδιά. Η Αλίκη διευθετεί το θέμα, χρησιμοποιώντας την πολιτική της δύναμη. *Ερμηνεία: Ακόμη και σήμερα την υπηρετούμε.*

β) Τι συμβαίνει μετά το θάνατο;

Όνειρο: Βρίσκομαι κάτω, στο ισόγειο, μένω πια μόνιμα εκεί. Αισθάνομαι ήρεμη κι ευτυχισμένη επειδή είμαι επιτέλους πίσω, στο σπίτι μου. *Ερμηνεία: Μετά το θάνατο, η ψυχή επιστρέψει “πίσω στο σπίτι της”, εκεί όπου πραγματικά ανήκει.*

γ) Γιατί δεν βρίσκω άνδρα;

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι παίρνουν τη μορφή των ανθρώπων, αφού πρώτα τους αφαιρούν τα κεφάλια και τους βάζουν ψεύτικα βιονικά πόδια. Τρέχω σαν τρελή να ειδοποιήσω τους γήινους για τον κίνδυνο. *Πιθανή ερμηνεία: Οι άνθρωποι αποτελούν ελεγχόμενα ανδρείκελα μιας εξωγήινης φυλής. Εγώ διαφέρω από αυτούς και δεν επηρεάζομαι ιδιαίτερα από τους κατακτητές. Επιπλέον, διαισθάνομαι τι περίπου συμβαίνει και, σε κάθε ευκαιρία, προσπαθώ να ειδοποιήσω τους ανθρώπους για την κατάσταση – συνήθως, όμως, δεν βρίσκω κανέναν να με ακούσει. Άρα, δεν βρίσκω άνδρα επειδή i) διαφέρω από τους άλλους και ii) οι αθέατοι εξωγήινοι αφέντες με σαμποτάρουν κάθε ώρα και στιγμή, σε ό,τι κι αν επιχειρήσω να κάνω.*

δ) Πώς να αντιμετωπίσω την εχθρότητα στο γυμναστήριο του Νίκυ;

Όνειρο: Περπατώ στην οδό Δαρδανελίων, κρατώ στα χέρια λευκό όπλο, πυροβολώ ενάντια σε εχθρούς μα τα βόλια γυρίζουν και τινάζονται πίσω, προς το μέρος μου. *Ερμηνεία: Να μη δείχνω επιθετικότητα, γιατί αυτή επιστρέφει σε μένα.*

Κυριακή, 4 Μαΐου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η Χώρα είναι πανέμορφη, παραμυθένια. Τη διασχίζει ένα γραφικό ποτάμι με σκαλιστές όχθες. Όμως, το κακό εισβάλλει σιγά-σιγά. “Πως θα το σταματήσουμε;” αναρωτιέται η πριγκήπισσα.

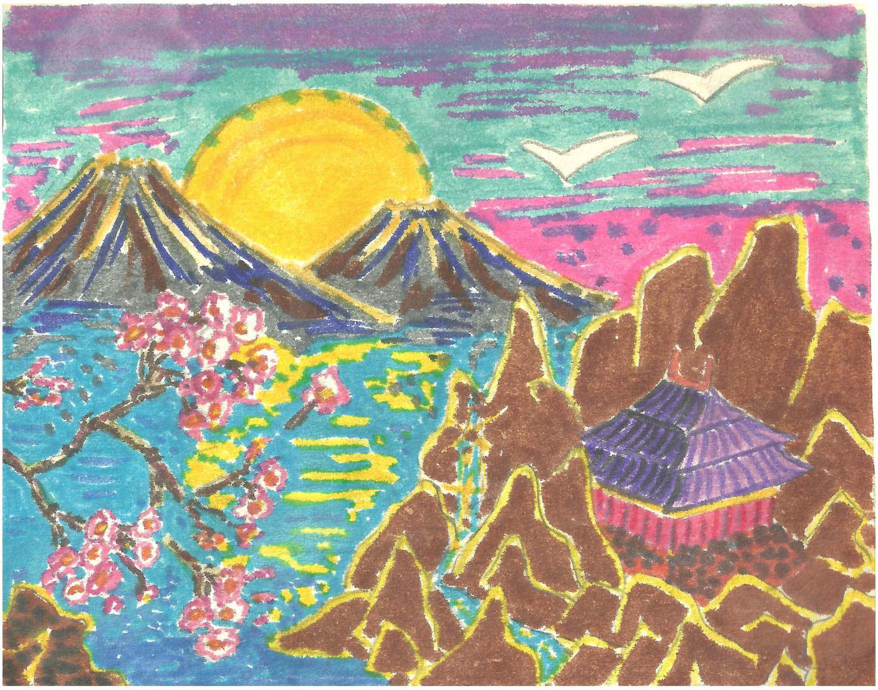
Τώρα εγώ εξερευνώ μια υποβρύχια μυστική κοιλότητα, τη Σπηλιά της Αμφιτρίτης, η οποία έχει μείνει κρυφή για αιώνες. Παρατηρώ τις ανάγλυφες μαρμάρινες τοιχογραφίες, το σκαλισμένο ταβάνι, τους παράξενους σταλαγμίτες που είναι τυλιγμένοι σε φιλντισένια φίδια. Σκέφτομαι ότι ίσως εδώ βρώ κάτι που να με βοηθήσει.

Προφητικό Όνειρο: Βλέπω ξερή, άγονη γη, κάπου στη Σομαλία. Οι πεινασμένοι ξεθάβουν τους νεκρούς για να τους φάνε. Φρίκη... *Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί παίρνω ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από τον Θύμιο. Μου λέει ότι έχει σκεφθεί πολύ αυτούς τους μήνες, ότι έχει αλλάξει τρόπο ζωής και*

ζητά να ξαναβρεθούμε. Εγώ αρνούμαι αυθόρμητα και του λέω ότι θα του τηλεφωνήσω εγώ κάποια στιγμή. Δεν σκοπεύω να κάνω κάτι τέτοιο, άλλωστε ο τύπος δεν με πείθει. Ερμηνεία: Αυτός πεινά για σεξ, εγώ είμαι νεκρή για σεξ...

Τετάρτη, 7 Μαΐου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάτω από τη σχολή του ο Νίκυ έχει φτιάξει ένα υπόγειο υπόστεγο γεμάτο αεροπλάνα. Κατεβαίνω εκεί γλυστρώντας μέσα από ένα κρυφό πέρασμα, σαν τσουλήθρα. Σύντομα φθάνουμε όλοι οι μαθητές στο άσραμ που έχει ο Νίκυ πάνω στα κινέζικα βουνά. Το μέρος είναι μαγευτικά όμορφο.

Ο δάσκαλος διατηρεί εκεί μια πολύ μεγάλη, εντυπωσιακή σχολή τεκβοντό, χτισμένη με γυάλινες πλάκες που αντανακλούν το φως του ήλιου. Η πολυτέλεια του κτίσματος με αφήνει άναυδη. Μπαίνουμε μέσα, όπου ο Νίκυ μας δείχνει παλιές μαύρες ζώνες και άλλα σημαντικά αντικείμενα. Στην κορφή ενός λόφου υπάρχει μια μαύρη λίμνη. Μια μεγάλη χελώνα βγαίνει από κει, σιγά σιγά. Αναχωρούμε προβληματισμένοι...

Δευτέρα, 12 Μαΐου 1997

Νωρίς το πρωί, μόλις φτάνω στη δουλειά, η κυρία Μάγδα Σταυράκη με στέλνει αμέσως ν' αγοράσω ένα γκαζάκι για το μάτι του καφέ. Μου φαίνεται αρκετά περίεργο αυτό, δεδομένου ότι η εν λόγω κυρία φαίνεται να με συμπαθεί και μέχρι τώρα δεν μ' έχει στείλει ποτέ για θέλημα -σε αντίθεση με μερικούς άλλους.

Μόλις επιστρέφω, καταφθάνει η Παρίση και μου ζητά κάποια γράμματα που μου έχει δώσει να δακτυλογραφήσω από χθες. Τα έχω ήδη γράψει αλλά τα τυπώνω αυτή τη στιγμή. “Σε δυο λεπτά θα είναι έτοιμα”, τη διαβεβαιώνω, αυτή όμως αρνείται να περιμένει κι εξαφανίζεται. Σε λιγότερο από δυο λεπτά, μου τηλεφωνεί ο διευθυντής, ο κύριος Γρυπάρης.

“Έχεις τίποτα για την κυρία Παρίση;” με ρωτά ήρεμα.

“Όχι, τίποτα, μερικές επιστολές που μου είχε δώσει, είναι έτοιμες”, του εξηγώ.

Την ίδια στιγμή ορμά φουριόζα στο γραφείο μου η Σταυράκη.

“Υβόννη, τι ώρα ήλθες σήμερα στο γραφείο σου;”

“Εννέα και είκοσι”, απαντώ θαρρετά. Στην Παγγαία κανένας υπάλληλος δεν έρχεται πριν τις 9:30.

Αργότερα, η Σταυράκη με ενημερώνει ότι η στρίγγλα η Παρίση πήγε και είπε στο διευθυντή ότι “ Σήμερα το πρωί η Υβόννη έλειψε μισή ώρα από το γραφείο της!” Σαφώς ήταν η ώρα που είχα βγει για το θέλημα της Σταυράκη, η οποία πάντως με καθησύχασε ότι με υποστήριξε στον Γρυπάρη, εξηγώντας του το λόγο της απουσίας μου.

“Όμως, το γεγονός ότι έκανες χθες υπερωρία ως τις 8:00 το βράδι (εξαιτίας των απαιτήσεων της Παρίση), δεν δικαιολογεί την αργοπορία στη δουλειά σου!” σπεύδει να προσθέσει αυστηρά.

“Μα δεν άργησα περισσότερο από τους άλλους!” απαντώ προβληματισμένη.

Κάποια άλλη στιγμή, η κυρία Σταυράκη με ενημερώνει ότι “Όλο για σένα μιλάει η Παρίση! Είσαι μέσα στη μήνυ της! Σε κατηγορεί συνεχώς για το κάθε τι! Υποστηρίζει, μάλιστα, ότι

αρνήθηκες να της γράψεις κάποια λήμματα για την Ιστορία του Χριστιανισμού!”

“Μα... δεν μου έχει δώσει τέτοια λήμματα!”

“Τα έχει στα χέρια της και λέει ότι σου τα έδωσε αλλά εσύ τα έφερες και τα άφησες πίσω στο γραφείο της χωρίς να πεις τίποτα!”

“Αυτό είναι ψέμα!” διαμαρτύρομαι.

Στο μεταξύ, η περιπέτειά μου έχει γίνει βούκινο σε όλη την Παγγαία. Οι περισσότεροι μου δείχνουν κατανόηση, αν και ορισμένες φορές μου φαίνονται αινιγματικοί: “Η Παρίση δεν είναι κακιά! Απλά χρειάζεται λίγη ευγένεια!” μου λέει η Ρίτα, μια σοβαρή κι ευγενική συνάδελφος, με την οποία έχουμε καλές σχέσεις. *Δεν ξέρω αλλά... έχει αρχίσει να πλέκεται κάτι περίεργο γύρω μου μέσα στο χώρο της δουλειάς, ή είναι ιδέα μου;*

Τετάρτη, 14 Μαΐου 1997

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι σε ένα λούνα παρκ που τα κτίριά του θυμίζουν ναούς ή γνωστές εκκλησίες όπως του Σαν Μάρκο της Βενετίας, τον Άγιο Βασίλειο της Μόσχας κλπ. Μπαίνω πετώντας μέσα σε μια εκκλησία γοτθικού τύπου. Είναι όμορφη, με εντυπωσιακές εικόνες, σκαλιστά στασίδια, στολισμένη με λευκά τριαντάφυλλα. Κάνω το σταυρό μου. Βγαίνω έξω, κοιτάζω πίσω, αισθάνομαι ωραία. Κλείνω τα μάτια, μετατρέπω το διαυγές όνειρο σε άσκηση διαλογισμού και ζητώ νοερά τη μία και μόνη αλήθεια. Νιώθω ότι φεύγω και χάνομαι· φόβος με σταματά, γρήγορα όμως ακολουθεί...

Ψυχική Εμπειρία: Βγαίνω αυθόρμητα από το σώμα μου. Αισθάνομαι σα να εισχωρεί αέρας μέσα μου· αρχικά με γεμίζει, ύστερα είναι σα να με διαλύει. Ηδονική αίσθηση. Αργότερα, πέφτω πολύ βαθιά σε άσκηση, “σβήνω” χωρίς να το καταλάβω, σα να σταματά η καρδιά μου. Προκαλώ βιαστική αφύπνιση...

Παρασκευή, 23 Μαΐου 1997

Ένα από τα ελάχιστα πάρτυ της ζωής μου: Η Ελένη Ταντούλου με έχει καλέσει να πάμε μαζί απόψε στη γιορτή γενεθλίων μιας γνωστής της, η οποία κατοικεί στο Καλαμάκι.

Έτσι, την καθορισμένη ώρα καταφθάνουμε οι τρεις μας -η Ελένη, ο αδελφός της κι εγώ- στο διώροφο σπίτι της εορτάζουσας. Η φιλενάδα μου κρατά στα χέρια της τρία (μετρημένα!) τριαντάφυλλα για δώρο, δηλαδή ένα από τον καθένα μας. “Μη σε νοιάζει για δώρο. Θα το φροντίσω εγώ”, με είχε καθησυχάσει πρωτύτερα.

Κατ' αρχήν, εκείνο που με εντυπωσιάζει είναι η αριστοκρατικότητα του χώρου: Το κτήριο είναι ένα καλοδιατηρημένο νεοκλασσικό, με μικρό αλλά ωραίο κήπο. Η ατμόσφαιρα μέσα είναι θερμή, φιλική, αξιοπρεπής – όχι όπως τα άλλα χαζοχαρούμενα πάρτυ όπου έχω βρεθεί ως τώρα και όλοι με κοίταζαν με μισό μάτι. Σχεδόν αμέσως πιάνουμε κουβέντα με δυο κοπέλες και ύστερα γνωριζόμαστε με άλλα άτομα.

Ακολουθούν εμπειρίες πρωτοφανείς για μένα: Συνομιλώ άνετα κι ευχάριστα με ένα σωρό ενδιαφέροντα πρόσωπα, χωρίς να διακρίνω σ' αυτούς την καχυποψία και την περιφρόνηση που βιώνω στους συνηθισμένους κύκλους. Μέχρι και ο χαζο-Βλάσσης δεν φαίνεται τόσο απροσάρμοστος εδώ: κουβεντιάζει ζωηρά και με θάρρος, ίσως επειδή εδώ, μέσα σε μια πολυμελή και καλοπροαίρετη παρέα, η παρουσία της δεσποτικής αδελφής του δεν μπορεί να τον επισκιάσει.

Δεν αργώ να ξεχωρίσω το Γιώργο, το γοητευτικό αδελφό της εορτάζουσας: Είναι 31 ετών, ψηλός, με γυμνασμένο σώμα, συμπαθητικό πρόσωπο, ξανθοκάστανα μαλλιά. Διακριτικά ηγετικός, ισορροπημένος, ήρεμος, διανοητικός τύπος, τελείως διαφορετικός απ' όσους άνδρες έχω γνωρίσει μέχρι τώρα. Τελειόφοιτος ιατρικής, εύπορος, σίγουρος για τον εαυτό του. Επιπλέον, δείχνει ξεκάθαρο ενδιαφέρον για μένα, μου κάνει κι ένα ευγενικό κομπλιμέντο για την εμφάνισή μου, χωρίς να γίνεται πιεστικός, γελοίος ή χυδαίος. “Εκείνο που μετράει περισσότερο σε μια σχέση είναι να εμπνέει ο ένας τον άλλο”, λέει σε μια στιγμή. Ανταποκρίνομαι αυθόρμητα στην αμοιβαία ερωτική έλξη -φαινόμενο πρωτόγνωρο για μένα.

Μαζί με όλη την παρέα, συνεχίζουμε την ευχάριστη κουβέντα μέχρι τις 2:00 τη νύχτα και τελικά συμφωνάμε να ξαναβρεθούμε την επόμενη μέρα. Τους προτείνω να κανο-

νίσουμε αμέσως τόπο και χρόνο συνάντησης, μα οι άλλοι προτιμούν να τηλεφωνηθούμε το επόμενο πρωί. Δεν επιμένω, ούτε ο Γιώργος κάνει κάτι για να πιέσει τα πράγματα -μάλλον δεν θέλει να φανεί ανυπόμονος.

Γύρω στις 2:00 τα ξημερώματα η Ελένη και ο Βλάσσης δηλώνουν ότι είναι ώρα να φύγουμε, όμως εγώ δεν έχω ακόμη ανταλλάξει τηλέφωνα με το Γιώργο. Με δύο λόγια, βασίζομαι στη φιλενάδα μου να δράσει ως μεσάζων και να κανονίσει την αυριανή συνάντηση με την καινούργια μας παρέα. Αποχαιρετώ το Γιώργο με μια θερμή χειραψία, υπενθυμίζοντάς του ότι "Θα τα πούμε αύριο". Αποχωρώ αναστατωμένη αλλά χαρούμενη. *Αυτή είναι η νύχτα που μπορεί να αλλάξει η ζωή μου*, συλλογίζομαι.

Σάββατο, 24 Μαΐου 1997

Όλο το πρωί κάθομαι και περιμένω εναγωνίως τηλεφώνημα από την Ελένη. Όντως μου τηλεφωνεί λίγο μετά το μεσημέρι και ύστερα από έναν ανούσιο πρόλογο είκοσι λεπτών, μου προτείνει χαρωπά να βγούμε βόλτα μεσημεριάτικα στο Κολωνάκι. Δηλαδή, να βγούμε οι δυο μας, χωρίς το Γιώργο ούτε κανέναν άλλο! Όπως μου εξηγεί αμέσως μετά, δεν έχει βρει στο τηλέφωνο ούτε αυτόν, ούτε την αδελφή του. Σύμφωνα με τα λεγόμενά της, κανείς από τη χθεσινή παρέα δεν έχει δώσει σημεία ζωής μέχρι την ώρα που μιλάμε.

"Αυτός πρέπει να έχει μια γκόμενα εκεί στην Πάτρα, όπου σπουδάζει", δηλώνει η Ελένη χαρωπά, καθώς ανηφορίζουμε στην Πλατεία Κολωνακίου. "Κι ύστερα, τι να τον κάνεις το γιατρό; Θα έπρεπε να τον περιμένεις να τελειώσει τις σπουδές του, τρέχα γύρευε! Όπως μια φίλη μου, που τα είχε κάποτε μ' ένα φοιτητή ιατρικής, τον περίμενε πολλά χρόνια να πάρει δίπλωμα, του άνοιξε και ιατρείο με έξοδα του πατέρα της και στο τέλος αυτός την παράτησε! Λοιπόν, τι τα θέλεις; Καλύτερα που δεν πήρε τηλέφωνο!" καταλήγει με στριγγή φωνή και το συνηθισμένο προπέτικο στυλάκι.

Μου περνάει από το μυαλό ότι ίσως η Ελένη λέει ψέματα και ότι ίσως η ίδια σαμποτάρισε τη συνάντησή μου με το

Γιώργο, ωστόσο, προτιμώ να καταπνίξω γρήγορα αυτή την υποψία. Άλλωστε, δεν έχω καμία απόδειξη, ούτε μπορώ να τη φανταστώ τόσο κακιά. "Εγώ δεν έχω λόγους να σου πω ψέματα", με διαβεβαιώνει, σα να έχει διαβάσει τη σκέψη μου. "Άλλωστε, ο τύπος δεν μ' ενδιαφέρει!".

Αυτό το τελευταίο είναι αλήθεια, γιατί απλούστατα η Ελένη δεν εκφράζει ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον για άνδρες, ούτε καν πλατωνικό. Όποτε της λέω εγώ πως μου αρέσει ένας άγνωστος στο δρόμο, παίρνει απαξιωτικό ύφος και μου πετάει: "Μόνο σε κάτι χαζές αρέσουν τέτοιοι τύποι!".

Δεν γίνεται τίποτα, λοιπόν. Το μόνο που μου μένει τώρα να κάνω, είναι να αποδεχθώ την κατάσταση παθητικά, σαν κάτι που κατά βάθος περίμενα. "Ήταν πολύ καλό για να είναι αληθινό", όπως παραδέχθηκε αργότερα και η μητέρα μου όταν της εξήγησα την περίπτωση. Τέλος. Η ζωή (;) συνεχίζεται...

Συγχρονισμοί του βιβλίου: *Στο σημείο ακριβώς "Τέλος. Η ζωή" τελείωσε η μπαταρία του λάπτοπ και μου έσβησε αμέσως. Το περίεργο είναι ότι δεν είδα πριν κάποιο "παραθυράκι" που να με προειδοποιεί ότι πχ σε 20′ η μπαταρία θα αδειάσει, όπως γίνεται συνήθως. Το γεγονός ότι το κομπιούτερ έσβησε ακριβώς σε αυτό το σημείο, παρέχει ένα σαφές μήνυμα: την ημέρα που έχασα την ευκαιρία με το Γιώργο, τέλος η ζωή...*

Πριν και μετά: Πριν, στην αρχή της ζωής, όλα μοιάζουν μαγικά, είναι ποίηση. Τα μέρη που αποτελούν το σύμπαν φαίνονται να συνυπάρχουν αρμονικά, σαν μια κοσμική χωρωδία. Κι εγώ ήμουν έτοιμη να γνωρίσω το καθένα από αυτά τα μέρη, που τόση γαλήνη και χαρά ακτινοβολούσαν τότε – τότε που κάθε στιγμή διαρκούσε, κάθε στιγμή ήταν μια αποκάλυψη που βίωνα με ευτυχία. Ο πρώτος έρωτας, ο Γιώργος Φραντζής, θα μείνει για πάντα στη μνήμη μου σαν η τελευταία ευτυχισμένη εμπειρία της ζωής μου.

Ύστερα η αρμονία αρχίζει να διαταράσσεται. Κάθε μία από τις μορφές του κόσμου αρχίζει να φανερώνει πια το αληθινό της πρόσωπο. Τα μέρη που αποτελούν το σύμπαν δεν συνυπάρχουν πλέον αρμονικά· μάχονται διαρκώς μεταξύ τους

για την επικράτηση, ενώ υπάρχει πάντα κάτι το αποτρόπαιο πίσω από κάθε τι ωραίο. Στο μεταξύ, ο χρόνος μοιάζει να ρέει όλο και πιο ορμητικά, σαν αδυσώπητος χείμαρρος, η ζωή περνά γοργά χωρίς να βιώνεται στ' αλήθεια. Αποκαλύψεις ωραίες δεν υπάρχουν πια. Ούτε και μεγάλοι έρωτες.

Συχνά κοιτώ πίσω, αναπωλώ τον χαμένο παράδεισο των παιδικών μου χρόνων. Ξέρω, όμως, ότι δεν υπάρχει τρόπος να επιστρέψω εκεί, το παιδί δεν υπάρχει πια. Κάποτε νοσταλγώ δυνατά τον Γιώργο Φραντζή, θα ήθελα να γύριζα πίσω στο χρόνο, να είχα την ευκαιρία να τον γνώριζα καλύτερα. Αλλά όχι. Ό,τι καλύτερο ήταν να μου δώσει τότε, μου το έδωσε: Λίγες φιλικές κουβέντες, ένα χαμόγελο στο αγγελικό του πρόσωπο, μια γλυκιά ελπίδα, μια χρυσή ανάμνηση, έναν αγνό πόθο. Όλα όσα μου πρόσφερε εκείνος τότε, δεν θα μπορούσε να μου τα προσφέρει τώρα...

Το παρελθόν είναι ένας αμύθητος θησαυρός,
καλά κρυμμένος στις πτυχές του χρόνου.
Ένας θησαυρός που η λάμψη του
τρεμοσβήνει όλο και πιο αδύναμη,
καθώς περνά ο καιρός κι εγώ
βυθίζομαι γοργά μέσα στη νύχτα,
όλο και πιο βαθιά μέσα στη νύχτα...

Σημαδιακό καλοκαίρι

Πέμπτη, 5 Ιουνίου 1997

Όταν είσαι φτωχός, πρέπει να κάθεσαι στ' αυγά σου. Όποια επένδυση κι αν κάνεις δεν θα είναι σωστή επειδή οι σωστές επενδύσεις στοιχίζουν. Άλλωστε, επειδή είσαι φτωχός, άρα μακριά από τα κατάλληλα κυκλώματα, σου λείπουν και οι γνώσεις για μια πραγματικά κερδοφόρα επιχείρηση. "Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς", λένε. Ψέματα. Η τύχη βοηθάει τους τυχερούς και τους πλούσιους. Οι τολμηροί φτωχοί κατά κανόνα κάνουν κακές επενδύσεις και χάνουν τα χρήματά τους.

Για παράδειγμα, τα φθηνά εκτός σχεδίου οικόπεδα δεν μπαίνουν σχεδόν ποτέ στο σχέδιο πόλεως. Αν χτίσεις κάτι εκεί, θα είναι μικρό, μίζερο και παράνομο. Επιπλέον, θα σου απορροφά διαρκώς λεφτά. Όπως, για παράδειγμα, εκείνο το οικόπεδο 360 μ2 που αγόρασα το 1992 στην Κυψέλη της Αίγινας. Τότε μου είχε φανεί καλή ευκαιρία: Κόστισε μόλις 800.000 δρχ και ήταν εντός σχεδίου. Πρόσφατα όμως, μόλις μια μέρα πριν βγάλω άδεια οικοδομής, το οικόπεδό μου κηρύχτηκε εκτός σχεδίου – μονάχα αυτό και τα δύο διπλανά απ' όλη την περιοχή, επειδή αποτελούν, λέει, αρχαιολογικό χώρο!

Παρ' όλα αυτά, ο πατέρας μου δεν παίρνει χαμπάρι τι γίνεται και το έχει βάλει σκοπό να χτίσει εκεί ένα δωμάτιο, έστω χωρίς άδεια! Πηγαίνει μόνος του στην Αίγινα κάθε Σαββατοκύριακο και δουλεύει συνεχώς, ενώ μου ζητάει κάθε τόσο διάφορα ποσά (10.000-30.000 δρχ) για έξοδα του εξοχικού. Τώρα θέλει να περάσει σωλήνες για νερό και μου ζητάει 100.000 δρχ, δηλαδή όσα χρήματα έβγαλα παραπάνω τον περασμένο μήνα από μια έξτρα δουλειά που μου ανέθεσε η Μάγδα Σταυράκη!

Λοιπόν, το έχω διαπιστώσει πολλές φορές στο παρελθόν: Είναι σαν μια αόρατη δύναμη να μου απαγορεύει να κερδίσω έστω μια δεκάρα παραπάνω από τον "επιτρεπόμενο" σε μένα βασικό μισθό των 160.000 δρχ το μήνα. Θα έλεγα ότι υπάρχει

ένας αόρατος παράγοντας, ο οποίος καθορίζει το ακριβές ποσό των χρημάτων που αντιστοιχεί σε κάθε άνθρωπο, με μαθηματική ακρίβεια και αυστηρότητα. Ό,τι κι αν κάνεις, είναι αδύνατο να συγκεντρώσεις περισσότερο χρήμα απ' όσο σου επιτρέπεται. Δηλαδή: Αν το προκαθορισμένο ποσό για σένα είναι, ας πούμε, 160.000 δρχ το μήνα, κι εσύ με κάποιο τρόπο βγάλεις 200.000 δρχ μια φορά, τότε το σίγουρο είναι πως δεν θα χαρείς το παραπάνω ποσό των 40.000 δρχ αγοράζοντας κάτι που σου αρέσει· αντίθετα, θα το χαραμίσεις σε γιατρούς, υδραυλικούς, ηλεκτρολόγους, ή ακόμη και σε κλέφτες!

Εννοείται ότι για κάθε άνθρωπο το προκαθορισμένο ποσό είναι διαφορετικό. Για κάποιους είναι 160.000 δρχ, για άλλους είναι 500.000 δρχ, για άλλους φτάνει τα 2.000.000 δρχ κάθε μήνα. Ή, όπως λέει ο λαός: "Όσο θέλεις δούλευε και όσα θέλει ο Θεός θα σου δώσει".

Παρασκευή, 13 Ιουνίου 1997

Βραδινή έξοδος με την Ελένη Τανάγρα σε καφετέρια της Άνω Γλυφάδας: Η ώρα πέρασε μάλλον βαρετά και ανούσια, όπως κάθε φορά που βγαίνω με την Ελένη. Δεδομένου ότι αύριο το μεσημέρι αναχωρούμε για τριήμερη εκδρομή στην Πελοπόννησο η Ελένη, η Ξανθή κι εγώ, ήλπιζα ότι απόψε θα διευθετούσαμε ορισμένες εκκρεμότητες. Εξήγησα στην Ελένη ότι σήμερα το πρωί πήγα στο πρακτορείο ταξιδίων κι εξόφλησα τις θέσεις και των τριών μας. Περίμενα ότι θα μου έφερνε το χρηματικό μερίδιό της -αλλά τίποτα. Φαντάζομαι ότι θα μου δώσει τα λεφτά αύριο, μαζί με την Ξανθή. Απορώ, πάντως, πώς οι αυστηροί γονείς της επέτρεψαν τελικά στην Ελένη να λείψει από το σπίτι για τρεις ολόκληρες μέρες. Αυτοί συνήθως δεν της επιτρέπουν να μένει έξω μετά τα μεσάνυχτα...

Σάββατο, 14 Ιουνίου 1997

Η ώρα είναι 1:30 το μεσημέρι κι ετοιμάζομαι να φύγω για τριήμερη εκδρομή στη Νότια Πελοπόννησο μαζί με την Ελένη και την Ξανθή. Το πούλμαν αναχωρεί στις 3:00 από την Αθήνα. Ξαφνικά, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η Ελένη, η οποία με

σοβαρή φωνή μου αναγγέλλει ότι δεν θα μπορέσει να έλθει μαζί μας στην εκδρομή επειδή μόλις την κάλεσαν να δουλέψει σε μικροβιολογικό εργαστήριο (!) κι έχει συνέντευξη με το αφεντικό σήμερα ειδικά, σαββατιάτικα, στις 2:30, λέει.

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Της εξηγώ ότι αν δεν έλθει θα επωμιστώ εγώ τις 24.000 δρχ που στοιχίζει η δική της θέση. "Αποκλείεται! Θα σου δώσουν πίσω τα χρήματα!" αναφωνεί εκείνη, παρόλο που και οι δυο ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να μου επιστρέψουν χρήματα για ακύρωση του τελευταίου λεπτού. Της εξηγώ τους κανονισμούς του γραφείου, όμως η Ελένη αρνείται έντονα να πληρώσει για μια εκδρομή που δεν πρόκειται να κάνει – πράγμα που σημαίνει ότι εγώ θα πληρώσω διπλά τη δική μου θέση! Επιπλέον, η φιλενάδα μου με πειθαναγκάζει να τη διαβεβαιώσω ότι θα πάρω πίσω τα λεφτά οπωσδήποτε.

"Το ελπίζω, γιατί στενοχωρήθηκα", μου κάνει παραπονιάρικα. "Για πες μου όμως, Υβόννη, σου τα κάνουν συχνά αυτά, δηλαδή να σου ακυρώνουν οι φίλες σου μια εκδρομή την τελευταία στιγμή;" με ρωτά στο τέλος.

"Πάντα έτσι γίνεται! Όλο κάτι τέτοια μου συμβαίνουν!" της απαντώ πικρόχολα.

"Που τις βρίσκεις, μία-μία;" απορεί η μητέρα μου, μόλις της διηγούμαι τα καθέκαστα.

Κυριακή, 15 Ιουνίου 1997

Η πρωινή επίσκεψη στα Σπήλαια του Δηρού αποδείχθηκε πολύ ενδιαφέρουσα: Βαρκάδα 30 λεπτών και περιήγηση με τα πόδια για 15 λεπτά μέχρι την έξοδο. Αληθινά ξεχωριστή εμπειρία, οι τεράστιες υπόγειες κοιλότητες γεμάτες με εντυπωσιακούς σταλαγμίτες και σταλακτίτες, που λαμπυρίζουν σε απαλές αποχρώσεις και συχνά σχηματίζουν αλλόκοτες μορφές. Καθώς ο κωπηλάτης μας οδηγούσε αργά μέσα από τις ευρύχωρες αίθουσες του σπηλαίου, όπως το Ροζ Δωμάτιο ή το Πέρασμα των Ονείρων, η σπάνια ομορφιά του χώρου έκοβε την ανάσα. Θα ήταν όλα τέλεια αν...

Η Ξανθή κι εγώ καταφέραμε να καθήσουμε στις δυο πρώτες θέσεις της βάρκας και είχαμε πανοραμική θέα. Όμως,

ακριβώς πίσω μου καθόταν ένας γεροπαραλυμένος που κινηματογραφούσε διαρκώς με μια κάμερα (παρόλο που απαγορεύεται) και μωρολογούσε ασταμάτητα καθ' όλη τη διάρκεια της βαρκάδας, με την διαπεραστική, εκνευριστική φωνή του. Ήταν ένας από εκείνους τους αρρωστημένους αλαζόνες που εννοούν να τραβούν πάντοτε τη γενική προσοχή, όπου κι αν βρίσκονται. Κάποια στιγμή η Ξανθή του υπέδειξε ευγενικά να μη μιλά δυνατά επειδή υπάρχει κίνδυνος κατολίσθησης -το γράφουν και οι πινακίδες. Ο κωπηλάτης συμφώνησε και ο γεροξεκούτης το βούλωσε μόνο για λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα ξανάρχισε την ακατάσχετη λογοδιάρροια, χειρότερα από πριν!

Υπήρχαν καμιά δεκαριά βάρκες που έπλεαν κοντά μας, με 8-10 άτομα η κάθε μία. Από πουθενά δεν ακουγόταν κιχ. Όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι είχαν μείνει άφωνοι από τη μαγευτική ομορφιά του σπηλαίου. Όλοι εκτός από τον τρελόγερο πίσω μου, ο οποίος έκανε διαρκώς τον έξυπνο με μια μάλλον γελοία επίδειξη γνώσεων. Χρειάστηκε να εξασκήσω μεγάλο αυτοέλεγχο για να αγνοήσω τον βλαμμένο πίσω μου, να καταπολεμήσω τον εκνευρισμό μου και να απολαύσω το υπέροχο τοπίο. Ήμουν αποφασισμένη να μην αφήσω έναν υπάνθρωπο να μου χαλάσει τη μοναδική αυτή εμπειρία -και τα κατάφερα.

Το ίδιο απόγευμα πήγαμε στη Μονεμβασιά: Γραφική μεσαιωνική πόλη κτισμένη στα ριζά μιας βραχώδους χερσονήσου. Παλιά πέτρινα σπίτια, στενά σοκάκια, υποβλητική ατμόσφαιρα. Δεν ευχαριστήθηκα όμως, επειδή η Ξανθή δεν είχε καμία όρεξη για βόλτα. Έτσι, σπαταλήσαμε όλη την ώρα σ' ένα υπαίθριο μπαράκι που δεν είχε καν σπουδαία θέα...

Δευτέρα, 16 Ιουνίου 1997

Πρωινή επίσκεψη στο Μυστρά, τη μεσαιωνική πολιτεία των Παλαιολόγων. Η Ξανθή δεν ανέβηκε καθόλου γιατί "θα είναι κουραστικό". Εξαιτίας του κακοτράχαλου δρόμου δυσκολεύτηκα αρκετά στην ανάβαση, οπότε φαντάστηκα ότι η κατάβαση θα ήταν μάλλον αδύνατη για μένα. Ζήτησα από μια

άλλη κοπέλα του γκρουπ να με βοηθήσει να κατεβούμε μαζί, εκείνη όμως με παράτησε αμέσως και το 'βαλε στα πόδια, μαζί με τους υπόλοιπους. *Επειδή ακριβώς ήμουν μόνη μου*, αναγκάστηκα ν' αναζητήσω διαφορετικό δρόμο από τους υπόλοιπους και γρήγορα ανακάλυψα ένα άλλο μονοπάτι, πέτρινο, γραφικό και καλοφτιαγμένο, το οποίο με οδήγησε άνετα σε όλα τα ενδιαφέροντα κτίσματα και τις παλιές εκκλησίες.

Στο Τολό έκανα ένα ωραίο μπάνιο, πάλι μόνη μου. Η Ξανθή δεν μπήκε στο νερό επειδή "Είναι γεμάτο φυσαλλίδες. Δεν κολυμπάω εγώ σ' αυτή τη θάλασσα!"

Νωρίς το απόγευμα φτάσαμε στο Ναύπλιο, όπου κάναμε βόλτα. Η πόλη είναι όμορφη, γεμάτη νεοκλασσικά κτίρια. Η Ξανθή σερνόταν δίπλα μου βρέχοντας διαρκώς το κεφάλι της μ' ένα μπουκάλι νερό, ενώ παραπονιόταν συνέχεια ότι θα πάθαινε ηλίαση! Μου έσπασε τα νεύρα! Τη συμβούλεψα να επιστρέψει στο πούλμαν, τόσο λεπτεπίλεπτη που είναι, εκείνη όμως δεν ξεκολλούσε από δίπλα μου, πάντα γκρινιάζοντας.

Προτελευταία στάση στην Επίδαυρο, έπειτα στον Ισθμό της Κορίνθου. Όλος ο κόσμος στο γκρουπ είχε κουραστεί και παραπονιόταν. Δεν είχαν κι άδικο, το πρόγραμμα ήταν όντως παραφορτωμένο, εγώ όμως δεν το θεώρησα άσχημο. Φτάσαμε στην Αθήνα κατά τις 8:30 το βράδι.

Βαθιά μέσα μου υπάρχει ένα μόνιμο άγχος που με διακατέχει εδώ και πολλά χρόνια: Όλες μου οι προσπάθειες, σε όλους τους τομείς, αργά ή γρήγορα καταλήγουν στο μηδέν. Φοβάμαι ότι δεν πρόκειται να καταφέρω τίποτα στη ζωή μου.

... Και λοιπόν; Μπορεί κάλλιστα να μην πετύχω απολύτως τίποτα στη ζωή μου. Γιατί θα 'πρεπε; Δεν είναι δα και το τέλος του κόσμου! Δεν θα χαθεί το ανθρώπινο γένος αν δεν κάνω εγώ παιδιά! Ούτε θα σταματήσει να γυρίζει η γη αν δεν γίνω εγώ πετυχημένη και πλούσια. Το σύμπαν θα εξακολουθήσει να υπάρχει ακόμη κι αν εγώ δεν γίνω διάσημη συγγραφέας.

Προς τι, λοιπόν, τόση στεναχώρια; Γιατί να μου έχει γίνει ψύχωση ότι πρέπει να πετύχω ένα σωρό πράγματα γρήγορα,

αλλιώς πάει, χαθήκαμε; Γιατί να αγωνιώ διαρκώς τι άλλο θα 'πρεπε να κάνω; Στο κάτω-κάτω, ας κάνει κάτι και η τύχη για μένα!

Τετάρτη, 18 Ιουνίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μάγισσα κι έχω ένα γιό που τον λένε Ελάν. Μια άλλη μάγισσα μας καταδιώκει. Της εξηγώ ότι "Ένα από τα τρία πετράδια που κρατώ περιέχει έναν κόκκο *εβάν,* την ουσία του κόσμου. Μόνον κάποιος από τη φυλή του Ελάν μπορεί να τη νιώσει". Η μάγισσα μας οδηγεί σ' ένα χωριό, για να διαπιστώσει αν λέω την αλήθεια. Εκεί οι κάτοικοι είναι ευαίσθητοι στο ψέμα. Μια γριά αποστρέφει το πρόσωπό της, άρα θεωρεί πως λέω ψέματα.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σε μια μεγάλη εκκλησία, όπου υπάρχουν διάφορες εκκλησιαστικές εικόνες. Με απορία και φρίκη παρατηρώ ότι οι μορφές των αγίων βαθμιαία αντικαθίστανται από μορφές δαιμόνων. "Που είσαι Χριστέ; Χριστέ;" φωνάζω. Καμία απάντηση. Ξυπνώ ανήσυχη και προβληματισμένη...

Τι Συμβαίνει; Απλά, δεν αντέχω άλλο! Για κάποιο περίεργο λόγο, φαίνεται να με κυκλώνει ο ***Ηχητικός Πόλεμος:*** Κάθε πρωί, ώρα 7:30, ο πατέρας μου σηκώνεται, κατεβαίνει στην αυλή και αρχίζει ηλίθια νευρωτικά μαστορέματα, κοπανώντας ξύλα ή μέταλλα μ' ένα σφυρί! Όταν επιστρέφω από τη δουλειά στις 4:00 το απόγευμα και πέφτω να ξαπλώσω λιγάκι, ο μπαμπάς αμέσως ανεβαίνει επάνω, στη μισοχτισμένη μεζονέτα της Αλίκης, και αρχίζει πάλι να κοπανάει μέχρι τις 5:30 που φεύγω για το γυμναστήριο! Δεν επιδιορθώνει στ' αλήθεια κάτι, απλά απολαμβάνει τη φασαρία! Τόσο η αυλή όσο και η μεζονέτα είναι γεμάτα παλιατσαρίες, σκουριασμένα εργαλεία, παλιά ξεχαρβαλωμένα έπιπλα που ο μπαμπάς βρίσκει στο δρόμο και κουβαλάει στο σπίτι! Το απόλυτο αχούρι! Του παραπονιέμαι συχνά μα δεν ακούει τίποτα, δεν καταλαβαίνει τίποτα, αντίθετα βρίζει κιόλας!

Επιπλέον, ο γείτονας που μένει ακριβώς δίπλα στη μεσοτοιχία μου, ο Τάκης Ζαρίφης, ακούει κάθε μέρα μουσική στο διαπασών από τις 5:00 το απόγευμα μέχρι τις 12:00 τα μεσάνυχτα! Ενίοτε παίζει κι εκείνη την απαίσια ηλεκτρική κιθάρα! Ευτυχώς που λείπω τις περισσότερες ώρες από το σπίτι, αλλιώς θα είχαν σπάσει εντελώς τα νεύρα μου!

Εννοείται ότι εξακολουθούν ακάθεκτοι κι όλοι οι υπόλοιποι αφύσικοι θόρυβοι της γειτονιάς: Το μαύρο σκυλί των απέναντι γαυγίζει υστερικά, ασταμάτητα, μέρα-νύχτα· τα πάρτυ των δίπλα μέχρι τις 3:00 το πρωί, δυο με τρεις φορές την εβδομάδα· τα αμέτρητα αμάξια της διπλανής πολυκατοικίας που μαρσάρουν με τις ώρες, ιδίως κατά τη διάρκεια της νύχτας, ακριβώς κάτω από το παράθυρό μου· όλο το απόγευμα κάθε απόγευμα, έξω από την αντικρυνή πολυκατοικία μαρσάρουν πέντε-έξι μηχανάκια με αλητόβιους που κάνουν συνεχώς κύκλους έξω από την εξώπορτα, αλαλάζοντας ακατάληπτα.

Και το πιο ***μυστήριο:*** Πηγαίνοντας σχεδόν καθημερινά απογευματινές βόλτες με το ποδήλατό μου, περνώ από διάφορες γειτονιές από την Ηλιούπολη μέχρι τη Βούλα. Πουθενά δεν έχω παρατηρήσει το μπάχαλο που γίνεται γύρω από το σπίτι μου! Είμαι σίγουρη ότι σε ολόκληρη την Αθήνα δεν υπάρχει άλλη γειτονιά πιο θορυβώδης από τη δική μου! Αρχίζω, λοιπόν, να πιστεύω ότι δεν προοδεύω πια στη μεταφυσική για τον ίδιο λόγο που δεν προοδεύω σε κανέναν άλλο τομέα: Ζω σ' ένα εξαιρετικά αρνητικό, εχθρικό περιβάλλον.

Κακά τα ψέματα: Η ησυχία είναι απαραίτητη για έναν βαθύ διαλογισμό. Χωρίς ησυχία δεν φθάνει ποτέ πιο βαθιά από το στάδιο της χαλάρωσης. Όταν ο γείτονας ακούει με τις ώρες μουσική στο διαπασών, όταν τα μηχανάκια κάνουν παρέλαση έξω από το παράθυρό σου, όταν το τρελό σκυλί του απέναντι ουρλιάζει επιθετικά όλη μέρα, όχι μόνο δεν καταφέρνεις να χαλαρώσεις αλλά σου σπάνει και τα νεύρα.

Γι' αυτό το λόγο όσοι ασχολούνται σοβαρά με τη μεταφυσική γίνονται αναχωρητές: Φεύγουν από την κοινωνία και πηγαίνουν να ζήσουν σε απομόνωση, μακριά από τη φασαρία των ανθρώπινων πληθών, είτε μόνοι στα βουνά, είτε

μαζί με άλλους σε κάποιο άσραμ.

Ήδη σκέφτομαι πλέον σοβαρά να πάω να νοικιάσω αλλού σπίτι! Νιώθω ότι αν αυτή η κατάσταση συνεχιστεί, εγώ θα τρελαθώ! Σήμερα, μάλιστα, αγόρασα μια εφημερίδα και κοίταξα τις μικρές αγγελίες για καμιά φθηνή γκαρσονιέρα. Μόλις το πήρε χαμπάρι η μητέρα μου, κόντεψε να πάθει εγκεφαλικό...

Κυριακή, 22 Ιουνίου 1997

Επ' ευκαιρία των χθεσινών γενεθλίων μου, κέρασα τους συναδέλφους στη δουλειά και έλαβα διάφορα δωράκια: Ένα βιβλίο με ιστορίες επιστημονικής φαντασίας, ένα παρεό, ένα κεχριμπαρένιο μπρελόκ. Ξεχώρισα ένα ζευγάρι ασημένια σκουλαρίκια που μου χάρισε η κυρία Σταυράκη -αρκετά εντυπωσιακά, γεμάτα από περίεργα σύμβολα και ιδεογράμματα: τρεις κουκίδες που σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο· ανάποδα ερωτηματικά· πέντε κουκίδες μέσα σε κύκλο που τέμνεται από τρίγωνο· τρία τρίγωνα που η κορυφή τους δείχνει το κέντρο ενός δίσκου, στο χαμηλότερο μέρος του κοσμήματος. Μου αρέσουν. Θα αρχίσω να τα φοράω από αύριο.

Τετάρτη, 25 Ιουνίου 1997

Δυσκολεύομαι να πιστέψω στην τύχη μου! Η Νεφέλη και ο Βύρωνας, μόλις 21 και 24 ετών αντίστοιχα, οι δυο σταρ της τάξης μας στο τεκβοντό και ταιριαστό ζευγάρι εδώ και τέσσερα χρόνια, εκδήλωσαν την επιθυμία να βγουν μαζί μου! Ο Βύρωνας είναι αστέρι στο τεκβοντό χάρη στην απίθανη ευλιγισία του. Η Νεφέλη επίσης· επιπλέον, έχει την εμφάνιση φωτομοντέλου. Για την ακρίβεια, ελάχιστα φωτομοντέλα διαθέτουν την εκθαμβωτική ομορφιά της.

Έχουμε κανονίσει το πρώτο μας ραντεβού απόψε στις 8:00, γωνία Νηρηίδων και Μετεώρων. Στέκομαι και περιμένω γεμάτη ανυπομονησία κι ενθουσιασμό: *Εγώ, το γνωστό σκουπίδι, πρόκειται να ξεκινήσω φιλίες με δυο άτομα όχι απλώς φυσιολογικά αλλά πρότυπα για τους φυσιολογικούς!*

Η ώρα πάει 8:10, 8:15. Η αγωνία μου αρχίζει να αυξάνεται κατακόρυφα, όμως πασχίζω να διώξω την απαι-

σιοδοξία που κερδίζει έδαφος μέσα μου. Όταν η ώρα φτάνει 8:30, σκέφτομαι ότι οι νεαροί με κορόιδεψαν και επιστρέφω απογοητευμένη στο σπίτι μου. Εκεί η μητέρα μου με πληροφορεί ότι μόλις πήρε τηλέφωνο η Νεφέλη και με περιμένουν στην Πλατεία Αγίου Τρύφωνα! Με δυο λόγια, η σταρ έχει καταλάβει άλλα αντ' άλλων σχετικά με το σημείο συνάντησής μας.

Εντέλει καταφέρνουμε να συναντηθούμε και κατεβαίνουμε στη Γλυφάδα για καφέ με το αμάξι του Βύρωνα. Τελικά περνάμε πολύ ευχάριστα, καθώς επί τρεις ώρες "δεν βάζουμε γλώσσα μέσα", όπως λέει χαρακτηριστικά η Νεφέλη. Σίγουρα, πάντως, τα παιδιά αυτά αποπνέουν έντονη τη χαρά της ζωής, μια θετικότητα που σίγουρα δεν υπάρχει στις συνηθισμένες παρέες μου...

Παρασκευή-Κυριακή, 4-6 Ιουλίου 1997

Ένα ευχάριστο τριήμερο στο ***κάμπινγκ της Αγίας Άννας***, στην Εύβοια, μαζί με τους γονείς και τα ανήψια μου: Καθαρή θάλασσα με ψιλό βότσαλο· ωραία, μεγάλη, βαθιά πισίνα· διαμονή σε ξύλινο σπιτάκι με γυρτή στέγη· νεολαία, κέφι, ζωή παντού· το Σάββατο έγινε cocktail party στη ντισκοτέκ του κάμπινγκ, όπου πήγα με παρτεναίρ το Γιάννη· την Κυριακή πήγαμε βόλτα στο κοντινό χωριό και φάγαμε στο Tom Pizza. Επιστρέφοντας από τον ερημικό δρόμο, βλέπαμε στο βάθος τη φωτιά που έκαιγε πέρα στα βουνά.

Οι νέοι άνθρωποι δεν πολυπηγαίνουν διακοπές στα ξενοδοχεία. Προτιμούν τη ζωντάνια ενός κάμπινγκ, όμως οι δικές μου παρέες δεν είναι τέτοιου τύπου...

Τετάρτη, 9 Ιουλίου 1997

Απρόσμενη απογευματινή εξόρμηση στο βουνό, μαζί με τον 12χρονο πια ανηψιό μου το Γιάννη και τα ποδήλατά μας. Αφού πήραμε τη γραφική οδό Μιλήτου που περιτρέχει τον Υμηττό στην περιοχή της Αργυρούπολης, ο Γιάννης με οδήγησε σ' ένα μονοπάτι από χαλίκια που ξεκινά από τους πρόποδες του βουνού. Μετά από λίγα λεπτά φθάσαμε σ' ένα πανέμορφο

εστιατόριο-βαγόνι, τελείως απομονωμένο από τη βοή της πόλης. Μου άρεσε πάρα πολύ, σκέφθηκα ότι θα ήταν ωραίο να έλθω εδώ για δείπνο με τις φίλες μου, όμως αμφιβάλλω αν θα συμφωνήσουν να έλθουν.

Ακόμη, σήμερα κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού “Φανταστικοί Κόσμοι”, το οποίο περιέχει άλλο ένα δικό μου διήγημα φαντασίας και τρόμου με τίτλο “Υπόγειες Επαφές”. Σε μένα συμβαίνει σπάνια, αλλά ορισμένες μέρες είναι γεμάτες ικανοποιήσεις...

Κυριακή, 13 Ιουλίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα εξωγήινο σκάφος έχει φτάσει στη Γη και κατακαίει τεράστιες εκτάσεις δασών, ενώ ένα γιγάντιο τέρας που θυμίζει φυτό τριγυρίζει και καταστρέφει ό,τι βρει μπροστά του. Τρέχω να ξεφύγω ενώ το διαστημόπλοιο συνεχίζει να με ακολουθεί, κρυμμένο μέσα σε ένα σύννεφο. Προσπαθώ ν' αποφύγω το επικίνδυνο φως που εκπέμπει. Ξαφνικά, το σκάφος φωτίζεται περισσότερο και φόβος με κατακλύζει. Ανοίγει μια πορτούλα, βγαίνει μια εξωγήινη γριά και λέει: “Η γη δεν μας ενδιαφέρει αληθινά, εμείς ακολουθούμε την πνευματική πρόοδο. Απλά, την καταστρέφουμε”.

Τρίτη, 29 Ιουλίου 1997

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' ένα παλιό σπίτι, μερικοί παλιοί συμμαθητές μου από τον Ιανό ανακαλύπτουν ένα παράξενο έγγραφο. Πάνω σ' αυτό περιγράφεται μια μαγική τελετή, η οποία περιλαμβάνει περπάτημα πάνω σε μαύρη ταινία κολλημένη στο πάτωμα και οδηγεί σε άλλη διάσταση. Οι φίλοι δοκιμάζουν ένας-ένας μα γρήγορα παραμορφώνονται και μοιάζουν πια με νεκροζώντανους. Δυο-τρεις που γλυτώνουν, αναγκάζονται να πολεμήσουν με τους μολυσμένους. Εγώ μαζί με άλλους δραπετεύουμε πετώντας προς τα κάτω, προς τη θάλασσα. Ξέρουμε ότι το νερό σκοτώνει τα ζόμπι.

Κάποιος από τους αμόλυντους επιστρέφει για να εξοντώσει όσους νεκροζώντανους έχουν απομείνει αλλά τον περικυκλώνουν απειλητικοί οι πρώην φίλοι του: Ο Νέστορας, ο Νίκος,

ο Αποστόλης και άλλοι. Ο νεαρός τους ξεφεύγει τρέχοντας προς την οδό Νηρηίδων, έχοντας πια άλλη μορφή: Εγώ είμαι ο νεαρός! Μια παχουλή γυναίκα με ξανθές κοτσίδες, που μοιάζει με τη γιαγιά μου την Αλίκη σε νεαρή ηλικία, εμφανίζεται από ψηλά και λέει ότι "ο κόσμος της ύλης αρέσει σε όλους". Τώρα, λοιπόν, είμαι η Υβόννη κι έχω καταφύγει στον κόσμο των ζωντανών για να γλυτώσω από έναν φοβερό κίνδυνο.

Παρόμοιο όνειρο είχε δει και η πρώην φίλη μου η Αφροδίτη, πριν λίγα χρόνια: Οι μαθητές του Ιανού στέκονταν όλοι σε σειρά και περπατούσαν πάνω σε μαύρη ταινία. Εκείνη γνώριζε πως αυτό ήταν επικίνδυνο και τους φώναζε: "Μην ακολουθείτε αυτή τη γραμμή!". Όμως, την επόμενη στιγμή πάτησε κι εκείνη πάνω στη μαύρη ταινία. Αναρωτιέμαι: Ποιός ψυχικός κίνδυνος με κυνηγά και με απειλεί σε όλη μου τη ζωή -και όχι μόνο;

* * * *

Σάββατο, 2 Αυγούστου 1997

Αναχώρηση για ***επταήμερη εκδρομή στη Ζάκυνθο***, με εκδρομικό γκρουπ. Γύρω στο απόγευμα φθάνουμε στο ξενοδοχείο μας": Μικρό, μίζερο, θορυβώδες, παράμερο. Το πληρώσαμε για δεύτερης κατηγορίας μα δεν είναι ούτε πέμπτης. Νεύρα, απογοήτευση. Στο μεταξύ, ήδη με ενοχλεί η παρέα μου: Η στριμμένη Ελένη Ταντούλου και ο βλαμμένος αδελφός της. Εννοείται πως βρίσκομαι σε δικό μου, μονόκλινο δωμάτιο. Μόλις βολεύομαι, κάθομαι και αναρωτιέμαι: *Τι γυρεύω εγώ εδώ, σ' αυτό το απαίσιο ξενοδοχείο, παρέα με αυτά τα γκαγκά;*

Το απόγευμα πήγαμε βόλτα στην πόλη. Δεν ξέρω, αλλά δεν εντυπωσιάστηκα ιδιαίτερα. Εντέλει, καταλήξαμε σ' ένα λούνα παρκ και μπήκαμε στη ρόδα. Καλά ήταν...

Δευτέρα, 4 Αυγούστου 1997

Η εκδρομή συνεχίζεται, χωρίς πολύ κέφι: Αγία Μαύρα, μπάνιο στις Αλυκές, εντυπωσιακή θέα της Ζακύνθου από τη Μπόχαλη, άγρια κύμματα στην Τσιλιβή. Τα απογεύματα γυρνοβολάμε άσκοπα στην πόλη της Ζακύνθου, η οποία αποδεικνύεται μάλλον βαρετή, χωρίς σπουδαία νυχτερινή ζωή ούτε αξιοθέατα. Αλλά και η φιλενάδα μου δεν είναι τόσο ομιλητική, όσο την είχα συνηθίσει. Με το ζόρι να της βγάλω δυο λόγια με το τσιγκέλι. Συνήθως ανοίγει το στόμα της μονάχα για να με μειώσει με ατάκες του τύπου: "Εγώ έχω όλες τις ιδέες, εγώ είμαι έξυπνη, ενώ εσύ είσαι αγαθιάρα!"

Όπως και στην περσινή εκδρομή που πήγαμε μαζί, έτσι και τώρα η Ελένη όταν είμαστε μέσα στο πούλμαν επιμένει να κάθεται πάντοτε πλάι στο παράθυρο, αλλιώς ζαλίζεται, λέει. Φέτος, όμως, το τζάμι δίπλα της τυχαίνει να είναι τελείως θολό και αδιαφανές, οπότε δεν βλέπει τίποτα έξω -καλά να πάθει!

Παρατηρώ και ορισμένες περίεργες αναποδιές: Μέσα στις δυο μέρες που βρίσκομαι στη Ζάκυνθο, έχουν χαλάσει δυο φορές τα καινούργια μου παπούτσια και τρέχω σε τσαγκάρηδες· επίσης, το ρολόι μου έχει σταματήσει. "Σ' έχουνε μουντζώσει!" λέει η Ελένη και μάλλον δεν έχει άδικο...

Τρίτη, 5 Αυγούστου 1997

Γύρος του νησιού με πλοιάριο: Γραφικές σπηλιές με γαλάζια κρυστάλλινα νερά· λευκοί αψιδωτοί βράχοι που υψώνονται πάνω από σμαραγδένια κύμματα· βαρκάδα στη Σπηλιά του Κεριού, βουτιά μεσοπέλαγα· κι άλλη βουτιά στο Πόρτο Ρώμα. Αποκορύφωμα, η στάση στο Ναυάγιο: Χωρίς ιδιαίτερες τύψεις, αφήνω πίσω τους δυο αναποφάσιστους, γκρινιάρηδες συνοδούς μου και βουτάω στη διάφανη γαλάζια θάλασσα από τη σκάλα του πλοίου. Απολαμβάνοντας το κάθε δευτερόλεπτο, κολυμπώ μέχρι έξω· περπατώ στη λευκή άμμο, θαυμάζω τα ψηλά ξανθά βράχια που περικλείουν την παραλία, περνώ πλάι από το παλιό σκαρί που σκουριάζει κάτω από τον ήλιο. Εμπειρία μοναδική. Όσο για τους προβληματικούς

“φίλους” μου, θα τους βρω μετά από κανένα μισάωρο να παρατηρούν το μαυρισμένο σαπιοκάραβο, με ύφος πάντα ξινό η Ελένη, χαμένος στο διάστημα ο Βλάσσης. Τους απευθύνω έναν μάλλον ψυχρό χαιρετισμό και συνεχίζω την εξερεύνησή μου ανενόχλητη.

Το ίδιο βράδι, πηγαίνουμε οι τρεις μας στο μοναχικό υπαίθριο εστιατόριο “Μελτέμι”, πλάι στη θάλασσα. Ελκυστικό περιβάλλον με αρχαιοπρεπή διακόσμηση μέσα στο πράσινο, ειδυλλιακή ηρεμία, το κύμα σκάει πάνω στους βράχους δίπλα μας. Σκοπεύω να απολαύσω -ακόμη μια φορά- την ομορφιά της κάθε στιγμής, αγνοώντας συστηματικά τα δεικτικά σχόλια της φιλενάδας μου: “Μερικές-μερικές το παίζουν αριστοκράτισσες επειδή μένουν στη Γλυφάδα, ενώ στην πραγματικότητα είναι γύφτισσες!” *Μα πώς τα σκέφτεται κάτι τέτοια, στα καλά καθούμενα;*

Κάποια στιγμή αρχίζουμε να συζητάμε για τα επαγγελματικά μας κι εγώ τολμώ ν' αναφέρω πως όταν εργαζόμουν ως γραμματέας στο Ζαφειράκη, έκανα και μεταφράσεις από/σε ιταλικά και αγγλικά. Αυτό ήταν! Η Ελένη γίνεται Τούρκος:

“Άκου εδώ, Υβόννη, αυτά που λες ώρες-ώρες να μη τα λες, γιατί οι άλλοι σε κοροϊδεύουν! Πώς είναι δυνατόν να έκανες μεταφράσεις, χωρίς να έχεις κάποιο ανάλογο πανεπιστημιακό δίπλωμα;”

“Μετέφραζα κείμενα σχετικά με οινοποιητικά μηχανήματα. Αυτή η ορολογία δεν διδάσκεται σε καμία σχολή, τη μαθαίνεις πάνω στη δουλειά”, της εξηγώ ήρεμα.

“Ωχ, καλά, άσε, κατάλαβα τι σόι μεταφράσεις θα έκανες”, συνεχίζει με στόμφο.

“Δε νομίζεις ότι το παράκανες;” της απαντώ με θυμό. “Όλη την ώρα δεν κάνεις τίποτε άλλο από το να με μειώνεις και να με προσβάλλεις!”

“Εγώ; Πότε σε πρόσβαλα, Υβόννη; Τι είναι αυτά που λες; τρελάθηκες;” διαμαρτύρεται έξαλλη η Ελένη, σαν να μην καταλαβαίνει για τι πράγμα μιλάω.

“Εσύ δεν μου πετάς συνέχεια ότι είμαι χαζή κι ότι εσύ είσαι η ξύπνια που έχει όλες τις ιδέες; Εσύ δεν διατυμπανίζεις συνέχεια

ότι θα έπρεπε να είμαι άνεργη επειδή δεν έχω δίπλωμα πανεπιστημίου; Εσύ τι διπλώματα έχεις, στο κάτω-κάτω;” εξεγείρομαι.
“Εγώ δεν είπα ποτέ πως έχω διπλώματα! Ενώ, ίσως και να έχω, δεν το ξέρεις εσύ αυτό!” αποκρίνεται χολωμένη.
“Κι εγώ ίσως να έχω ένα κάρο διπλώματα! Ούτε εσύ ξέρεις για μένα!”
“Πω, πω, δεν το πιστεύω τι μου βγάζεις, Υβόννη! Τελικά, βλέπω ότι ανάμεσα σε φίλες μπορείς να υπάρχει πολλή ζήλεια και κακία”, καταλήγει η Ελένη, παίρνοντας ύφος θύματος.
“Αυτό είναι σίγουρο! Αυτό εγώ το έχω καταλάβει εγώ από την αρχή!”, της απαντώ.

Η χρυσή πανσέληνος καθρεφτίζεται λαμπερή μέσα στη θάλασσα δίπλα μας. Η νύχτα είναι υπέροχη, το περιβάλλον ήσυχο και πανέμορφο. Κάπως αλλιώς ήθελα να βιώσω τη μαγεία της στιγμής, όμως η Ελένη έχει πια πάρει φόρα για τα καλά και μάλλον απολαμβάνει περισσότερο τον καυγά παρά το τοπίο. “Πόσο μου αρέσει που κάθομαι εδώ και βλέπω εσάς τις δυο να σκυλοτσακώνεστε!” λέει τότε με πίκρα ο Βλάσσης, που ως τότε έμενε σιωπηλός. Αμέσως μετά σηκώνεται και φεύγει, αφήνοντάς μας μόνες. Ώρα για το δεύτερο γύρο:
“Αλήθεια, Υβόννη, εδώ που τα λέμε” συνεχίζει με πομπώδες ύφος η Ελένη, “πού είναι η υποτιθέμενη πλούσια κοινωνική σου ζωή; Συνεχώς μου μιλάς για τις πολυάριθμες φίλες που έχεις, εγώ όμως βλέπω ότι όλο μαζί μου βγαίνεις κάθε Πέμπτη και Σάββατο, μαζί μου πας για διακοπές το καλοκαίρι. Γιατί δεν έρχεται καμία άλλη μαζί σου, μου λες;”
“Αυτό δεν είναι αλήθεια!” σπεύδω να αποκρούσω τις νέες κατηγορίες. “Έχω πράγματι πολλές φίλες και βγαίνω μαζί τους. Δεν το κόβουμε όμως, τώρα; Αυτή η συζήτηση δεν οδηγεί πουθενά! Ίσως... ίσως να ήταν μόνο μια παρεξήγηση”, αρχίζω να υπαναχωρώ, μάλλον βλακωδώς, μήπως και σώσω το υπόλοιπο της εκδρομής, ενώ το πρόσωπο της Ελένης λάμπει θριαμβευτικά: “Α, όχι, Υβόννη, δεν το δέχομαι, να με κατηγορεί κάποιος, να ξεκινάει καυγά και μετά, όταν βλέπει πως δεν τον παίρνει να ζητά συγγνώμη!”

Προτιμώντας να μη ρίχνω άλλο λάδι στη φωτιά, σωπαίνω (βλακωδώς πάντα), ενώ η Ελένη συνεχίζει ακάθεκτη: "Αλήθεια, ξέρεις τι εντύπωση δίνεις στους άλλους, Υβόννη; Δεν μπορώ να φανταστώ τι έχει συμβεί μέχρι τώρα στη ζωή σου, όμως δίνεις την εντύπωση ότι είσαι ένα πολύ μπουχτισμένο και απογοητευμένο άτομο! Γι' αυτό δεν παίρνεις ποτέ μαζί σου φωτογραφική μηχανή, ούτε τηλεφωνείς ποτέ στους γονείς σου όταν πηγαίνεις διακοπές! Δεν ελπίζεις σε τίποτα, γι' αυτό θέλεις πάντα να ζεις τη στιγμή, όπως λες!"

Πρέπει να ομολογήσω ότι σε αυτά τα τελευταία δεν έχει άδικο. Πριν απαντήσω, κάνω να βάλω λίγη μπύρα στο ποτήρι μου.

"Και μην πίνεις άλλο! Μάλλον είσαι τύφλα, γι' αυτό έλεγες όλες εκείνες τις βλακείες πριν!" μου πετάει με τη στριγγή φωνή της και τότε ακριβώς τη σιχαίνομαι. Υποννοεί, δηλαδή, ότι είμαι αλκοολική επειδή όποτε βγαίνουμε πίνω μια μπύρα με το φαγητό μου! *Είναι φοβερές αυτές οι θρήσκες!*

Στο σημείο αυτό, έχω την εντύπωση πως ο καυγάς έχει εκτονωθεί, όμως η μεγάλη βόμβα δεν έχει πέσει ακόμη:

"Και σχετικά μ' έκείνο το παιδί που είχαμε συναντήσει τότε στο πάρτυ: Γιατί έπρεπε να σε βοηθήσω, Υβόννη; Ποιός με βοήθησε ποτέ εμένα;"

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Η Ελένη έχει μόλις παραδεχτεί, με μπόλικο καμάρι μάλιστα, ότι η ίδια σαμποτάρισε τη γνωριμία μου με το Γιώργο!

"Ώστε έτσι λοιπόν, έχουν τα πράγματα", απαντώ με πικρία αλλά και ψυχραιμία. "Έχεις δίκιο, τελικά! Είμαι χαζή κι εγώ φταίω πάντα για όλα! Αυτό θ' αλλάξει, όμως, ξέρεις. Όλα τα λάθη θα διορθωθούν πολύ σύντομα, με τον καλύτερο τρόπο, θα δεις!", καταλήγω. Η σειρά της Ελένης να το βουλώσει...

Τετάρτη, 6 Αυγούστου 1997

Επίσκεψη στο Μουσείο του Σολωμού, στην καθολική εκκλησία, στον Άγιο Διονύσιο, μετά μπάνιο στο Πόρτο Ρώμα. Δεν απολαμβάνω πια την εκδρομή επειδή πρέπει να σέρνω τη μαλάκω την Ελένη διαρκώς μαζί μου. Τώρα, όμως, παρατηρώ πιο προσεκτικά και τον αδελφό της: Όποτε καταφέρνει να

ξεφύγει από την επιτιμητική ματιά της Ελένης γίνεται αυτόματα πιο ζωηρός, πιο χαρούμενος, πιο ευφυής! Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το παιδί δεν είναι στ' αλήθεια καθυστερημένο, κάπως άβουλος είναι μόνο, επειδή τον έχει κατσιάσει η Ελένη με τις υστερίες της και τις αδιάκοπες ψυχικές επιθέσεις της. Έτσι αυτός, μάλλον ασυναίσθητα, παριστάνει το χαζό για να τον αφήνει ήσυχο η στρίγγλα.

Το βράδι πηγαίνουμε οι τρεις μας στο Portofino, ένα ρομαντικό μπαράκι στο Κρυονέρι, μπροστά στο κύμα. Η Ελένη προσπαθεί να μπαλώσει τις χθεσινές προσβολές της, επαναλαμβάνοντάς τες: "Όπως, σου έλεγα, Υβόννη, αυτά που λες, ότι δηλαδή κάνεις μεταφράσεις, να μη τα λες, γιατί κανείς δεν σε πιστεύει! Ούτε κι εγώ λέω τέτοια πράγματα". *Κρίμα το ωραίο τοπίο και η ρομαντική ατμόσφαιρα... Γιατί να μπλέκω πάντα με ανώμαλα και κακιασμένα άτομα; Πού πάω και τα βρίσκω όλα αυτά τα σαλεμένα;*

Πέμπτη, 7 Αυγούστου 1997

Μονοήμερη εξόρμηση στην Κεφαλλονιά. Ο Βλάσσης δεν επιθυμεί να έλθει μαζί μας και τον καταλαβαίνω απόλυτα. "Τελικά, ο αδελφός σου είναι πολύ έξυπνος! Ξέρει πολύ καλά τι κάνει!" λέω στην Ελένη, ενώ έχω αρχίσει πια να την περιφρονώ ολοφάνερα και της πετάω συνεχώς σπόντες του τύπου: "Ώστε, λοιπόν, εσύ είσαι η έξυπνη κι έχεις όλες τις ιδέες! Εγώ να δεις τι ιδέες έχω! Θα το μάθεις σύντομα!" ή ακόμη: "Ας κάνουμε λίγους μαθηματικούς υπολογισμούς: Σε ολόκληρη τη Ζάκυνθο πρέπει τώρα να υπάρχουν γύρω στα 2000 πούλμαν· καθένα από αυτά έχει είκοσι παράθυρα· 2000 πούλμαν x 20 παράθυρα το καθένα, μας κάνουν σύνολο 40.000 παράθυρα! Από αυτά τα 40.000 παράθυρα, μονάχα το ένα είναι τελείως θολό και δίπλα σ' αυτό κάθεσαι εσύ!".

Κατά τη διάρκεια της εκδρομής στην Κεφαλλονιά, πιάνουμε κουβέντα με τον Παναγιώτη, έναν συμπαθητικό 26χρονο νεαρό από το γκρουπ μας. Έχει έλθει με τους γονείς του, μοιάζει λίγο παράξενος και μυγιάγγιχτος, δεν πέφτει ποτέ στη θάλασσα, φαίνεται όμως καλό και λογικό παιδί. Έχει γλυκό

πρόσωπο με καστανόξανθα μαλλιά, πράσινα μάτια, γυμνασμένο σώμα. Αρκετά εμφανίσιμος, αν και μάλλον κοντός. Του εκδηλώνω ξεκάθαρα το ενδιαφέρον μου, μα εκείνος κοιτάζει περισσότερο την Ελένη. *Τι είχες Γιάννη; Ό,τι είχα πάντα...*
"Εσύ πρέπει να είσαι μεγαλύτερη από μένα!" μου κάνει ειρωνικά η Ελένη, κάποια στιγμή που τό 'φερε η κουβέντα.
"Σοβαρά; Θέλεις να πάμε μπροστά στον καθρέφτη για να δεις ποια είναι η μεγαλύτερη;" απαντώ με σιγουριά.
Τσιμουδιά η Ελένη.

Περνάμε από το Σπήλαιο της Δρογγαράτης, συνεχίζουμε με βαρκάδα στην υπόγεια λίμνη Μελισσάνη, κάνουμε το μπάνιο μας στην Αγία Ευφημία, περνάμε από το ναό του Αγίου Γερασίμου και καταλήγουμε στο Αργοστόλι. Στη διάρκεια της ημέρας δεν λείπουν οι αιχμές εκ μέρους της Ελένης, εγώ όμως απολαμβάνω την εκδρομή, αφήνοντας όλα τα σκουπίδια στην άκρη...

Παρασκευή, 8 Αυγούστου 1997

Το πρωί πήγαμε για μπάνιο στο Καλαμάκι. Ωραία πλαζ, κοσμοπολίτικο περιβάλλον -μα τι τα θες; Όχι μόνο πρέπει να σέρνω παντού τη βλαμμένη την Ελένη αλλά σήμερα ειδικά έτυχε να συναντήσω στην πλαζ έναν γνωστό μου από το τεκβοντό του Νίκυ! Ο τύπος ήλθε και μου μίλησε φιλικά, όμως η Ελένη γρήγορα τον έπιασε μονότερμα, λέγοντάς του ό,τι βλακεία της ερχόταν στο κεφάλι για κανένα μισάωρο τουλάχιστον. Μου ήρθε να την χαστουκίσω...

Το απόγευμα δεν πήγαμε πουθενά· κάθησα μόνη και μελαγχολική στο μπαλκόνι μου. Γιατί να μπλέκω συνεχώς με υστερικές; Γιατί;

Σάββατο, 9 Αυγούστου 1997

Τελευταίο πρωί στη Ζάκυνθο, απολαμβάνω μια μοναχική βόλτα στην παραλία δίχως τα βλαμμένα δίπλα μου. Όλα γύρω μου φαντάζουν υπέροχα: Ο ήλιος, τα γαλάζια κύμματα, οι βράχοι, το απαλό αεράκι, το "Μελτέμι".

Τα τελευταία λόγια της Ελένης, μόλις φθάνουμε στην

Αθήνα: "Πώς αισθάνεσαι που δεν θα με ξαναδείς;"
"Συγκίνηση!" αποκρίνομαι ειρωνικά.
"Πάρε με κανένα τηλέφωνο!" μου πετάει πριν χωρίσουμε.
"Μείνε ήσυχη!" της κάνω. Τέλος.

Επιτέλους, την ξεφορτώθηκα οριστικά. Κάλλιο αργά παρά ποτέ. Στο εξής, ας μην είμαι τόσο επιεικής με τους ανθρώπους· εκείνοι δεν είναι ποτέ με μένα...

Πέμπτη, 21 Αυγούστου 1997

Ώρα 6:00 το απόγευμα, ξεκινώ από το σπίτι για να συναντήσω την Περσεφόνη στη γωνία Γεννηματά και Αθανάτου. Μετά από αρκετές διαπραγματεύσεις (η φιλενάδα μου, αν και πάμπλουτη, θεωρούσε υπερβολικά ακριβή την εκδρομή), έχουμε συμφωνήσει να φύγουμε το Σάββατο με γκρουπ για την Πάργα. Σε λίγο θα πάρουμε το λεωφορείο για Αθήνα και θα πάμε στο πρακτορείο ταξιδίων για να εξοφλήσουμε την εκδρομή. Στην τσάντα μου έχω 65.000 δρχ.

Έχω μόλις φθάσει στη γωνία της Μετεώρων και κατηφορίζω τη Γεννηματά γεμάτη ενθουσιασμό. Τότε, ένα μηχανάκι περνά ακριβώς από δίπλα μου σαν κεραυνός και ο ξερακιανός νεαρός που το οδηγεί μου αρπάζει την τσάντα! Μου παίρνει λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω τι έχει συμβεί· αρχικά έχω την εντύπωση ότι πρόκειται για αστείο! Ο νεαρός -μάλλον γνωστή φυσιογνωμία μου φαίνεται- χαμογελά κι εξαφανίζεται φουλάρα στη Γεννηματά, αψηφώντας μάλιστα ένα περιπολικό που τυχαίνει να βρίσκεται παρκαρισμένο λίγο πιο πέρα.

Κατανοώντας σταδιακά την κατάσταση επιστρέφω στο σπίτι, σε έξαλλη κατάσταση. Ακόμη μια φορά, έξω από την αντικρινή πολυκατοικία μαρσάρουν πέντε-έξι μηχανάκια με αλήτες που κάνουν διαρκώς κύκλους και ολολύζουν ηλιθιωδώς, από το μεσημέρι. "Έφυγε κανένας με μηχανάκι από δω, τώρα μόλις;" ρωτώ με δυνατή φωνή, δείχνοντας τα αλητρόνια με το δάχτυλο. Κανείς δεν ξέρει, κανείς δεν πρόσεξε. Ούτε οι γονείς μου που κάθονται στη βεράντα, ούτε οι κουμπάρες που έχουν έλθει για επίσκεψη, κανείς. Κι όμως, όσο το σκέφτομαι, τόσο

πείθομαι ότι ο κλέφτης ήταν γνώριμη φάτσα, πιθανότατα ένας από τους μηχανόβιους αλήτες. Γυρίζω και τους το φωνάζω ξεκάθαρα. Οι μηχανές αραιώνουν κι εξαφανίζονται πολύ γρήγορα. *Στο εξής κανείς από αυτούς δεν θα ξαναφανεί στη γειτονιά· η ορδή των μηχανόβιων απλά εξαφανίζεται δια παντός...*

Αμέσως μετά πηγαίνω και συναντώ την Πέρσα. Της εξηγώ τι συνέβη, απορεί κι εξίσταται, πάντως υποστηρίζει ότι δεν πρόσεξε κανέναν έξαλλο μηχανόβιο να περνάει ακριβώς από μπροστά της με μια γυναικεία τσάντα στα χέρια.

Οι δυο μας καταλήγουμε στην Αστυνομία και καταγγέλλουμε την κλοπή. Αντιμετωπίζω την πλήρη αδιαφορία και ανικανότητα των αστυνομικών, οι οποίοι κυκλοφορούν μέσα στο τμήμα με σαγιονάρες, μαύρο γυαλί και μπόλικο υφάκι. Δεν υπάρχει πουθενά κομπιούτερ για εισαγωγή και σύγκριση στοιχείων, υπαρχει όμως τηλεόραση σε κάθε δωμάτιο, ώστε τα όργανα της τάξης να μη χάνουν τα αγαπημένα τους σήριαλ!

Το παραπάνω περιστατικό δεν με αποτρέπει από την εκδρομή. Αντίθετα, πεισμώνω και αποφασίζω να μην επιτρέψω σε μια κακοτυχία να μου στερήσει τη χαρά του ταξιδιού -έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να πληρώσω διπλή την αξία της εκδρομής.

Σάββατο, 23 Αυγούστου 1997

Άφιξη στο ξενοδοχείο Lychnos Beach Hotel, έξω από την ***Πάργα***: Κρυμμένο σε μια καταπράσινη πλαγιά, μέσα στο αμφιθεατρικά κτισμένο χωριό Λύχνος, με θέα τον γραφικό γαλαζοπράσινο όρμο. Η παραλία δεν απέχει ούτε πενήντα μέτρα από το ξενοδοχείο, ενώ η πισίνα βρίσκεται έξω από το δωμάτιό μας. Ίσως το καλύτερο ξενοδοχείο που έχω μείνει ποτέ.

Αργά το βράδι, απολαμβάνουμε μια βόλτα στην πανέμορφη πόλη. Χωρίς αμφιβολία, η Περσεφόνη είναι πιο ισορροπημένη από τις υπόλοιπες (Μιρέλες, Ξανθές, Ελένες και δε συμμαζεύεται).

Κυριακή, 24 Αυγούστου 1997

Βαρκάδα στον ποταμό Αχέροντα. Μόλις βγήκαμε στην

όχθη, ο οδηγός μας εξαφανίστηκε ως δια μαγείας, μαζί με κάτι Ιταλούς τουρίστες. Η Περσεφόνη, εγώ, και μερικοί άλλοι από το γκρουπ μας τριγυρίσαμε για λίγο στα χωράφια μα στάθηκε αδύνατο να βρούμε το αρχαίο νεκρομαντείο. Εντέλει, οι υπόλοιποι εμφανίστηκαν -ξανά ως δια μαγείας- μόλις επιστρέψαμε στη βάρκα. Στο γυρισμό, κάποιοι βούτηξαν στα σμαραγδένια νερά της σπηλιάς της Αφροδίτης. Γιατί δεν βούτηξα κι εγώ;

Δευτέρα, 25 Αυγούστου 1997

Αργότερα πήγαμε βόλτα στην πόλη κι επισκεφθήκαμε το σχετικά καλοδιατηρημένο κάστρο. Περπατήσαμε στα πέτρινα μονοπάτια του, χαρήκαμε τη θέα από τα αψιδωτά παράθυρα, νιώσαμε τη νοσταλγική ατμόσφαιρα ενός χαμένου κόσμου.

Αργότερα, καταλήξαμε στην παραλία του Λύχνου για μπάνιο. Εγώ κολυμπούσα, ενώ η φίλη μου έμεινε έξω και διάβαζε ένα βιβλίο. Η Περσεφόνη δεν μπαίνει ποτέ στη θάλασσα, επειδή δεν τολμά να παρουσιάσει στην πλαζ τα 140 κιλά της με μαγιώ. Όταν βγήκα και πήγα κοντά της, πιάσαμε συζήτηση και κάποια στιγμή σχολίασα έναν πολύ γοητευτικό γυμνασμένο τύπο, ο οποίος συνοδευόταν από μια θεόχοντρη μεσόκοπη γυναίκα. “Σίγουρα αυτή τον πληρώνει!” δήλωσα.

Μεγάλη γκάφα εκ μέρους μου. Της Περσεφόνης της κακοφάνηκε αμέσως, αν και προσπάθησε φιλότιμα να το κρύψει: “Πρέπει κανείς να δέχεται τον εαυτό του όπως είναι. Εγώ, ας πούμε, ό,τι κι αν κάνω θα είμαι πάντα παχύσαρκη κι αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ! Ωστόσο, εκείνο που μετρά περισσότερο σ' έναν άνθρωπο είναι η προσωπικότητα και όχι η εξωτερική του εμφάνιση!” μου είπε με αυστηρό ύφος. Δεν μπόρεσα παρά να συμφωνήσω μαζί της.

Το ίδιο απόγευμα ξαναπήγαμε στην Πάργα για βόλτα, η οποία διακόπηκε από δυο-τρία τηλεφωνήματα της Περσεφόνης από θάλαμο. Στάθηκα παραπέρα και την περίμενα, δεν καθυστέρησε πολύ, κανένα πρόβλημα. Εντέλει, όταν άρχισε να βραδιάζει καταλήξαμε σε μια ωραία υπαίθρια καφετέρια κοντά στο κάστρο, που έχει καταπληκτική θέα στον όρμο και στο

κατάφυτο νησάκι με το ξωκκλήσι.

Το περιβάλλον ήταν σκέτη μαγεία, το ίδιο και ο νεαρός σερβιτόρος: εμφανίσιμος, γυμνασμένος και φιλικός, παράτησε ξαφνικά τη δουλειά του και ήλθε να καθήσει στο τραπέζι μας! Πολύ ευγενής, μας κέρασε ποτά, μας έπιασε κουβεντούλα, γρήγορα όμως παρατήρησα ότι εγώ αποκλειόμουν μεθοδικά από τη συζήτηση, καθώς ο νεαρός άρχισε να με αγνοεί επιδεικτικά και να φλερτάρει ξεκάθαρα με την Πέρσα! Όσο περνούσε η ώρα, τόσο πιο συνεπαρμένος φαινόταν από την προσωπικότητα της φιλενάδας μου, ενώ εγώ ήταν σαν να είχα εξαφανιστεί. *Δηλαδή: Ένα πανέμορφος παίδαρος, το πολύ 22 ετών, ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα την Περσεφόνη (1,55 μ ύψος, 140 κιλά βάρος) και για χάρη της αγνόησε δουλειά, πελάτες και αφεντικό!*

Οι δυο τους χαριεντίστηκαν για καμιά ώρα, όλο κέφια και γελάκια, υποκρινόμενοι ότι εγώ δεν υπήρχα. Δεν έλειψαν και οι διαβολικές συμπτώσεις: Σύντομα αποδείχτηκε ότι ο νεαρός κούκλος το χειμώνα κατοικεί στην Τερψιθέα, ούτε 100 μέτρα μακριά από το σπίτι της Περσεφόνης! Τελικά, οι δυο τους αντάλλαξαν τηλέφωνα και υποσχέσεις για μελλοντική συνάντηση! Όσο για μένα, είχα ζαρώσει στην καρέκλα μου αμήχανη, μπερδεμένη, κατάπληκτη, με μία κυρίαρχη αίσθηση ταπείνωσης. Το μήνυμα που μου μετέδιδαν οι δυο τους εμμέσως πλην σαφώς, ήταν το εξής: *Μπορεί η Πέρσα να είναι μια θεόχοντρη φάλαινα, κοίτα όμως, ένας νεαρός παίδαρος ενδιαφέρεται γι' αυτήν επειδή η κυρία διαθέτει "προσωπικότητα"! Ενώ εσύ, δεσποινίς Υβόννη, μπορεί να είσαι λεπτή και γυμνασμένη, όμως κανείς δεν γυρίζει να σε κοιτάξει επειδή είσαι ένα μηδενικό!*

Όταν ήλθε η ώρα να φύγουμε από την καφετέρια, το κεφάλι μου κόντευε να σπάσει. Δεν μπορούσα να σκεφτώ ήρεμα, ενώ πνιγόμουν μέσα σ' ένα χείμαρρο από απαίσια συναισθήματα θλίψης, αυτολύπησης, δυσαρέσκειας. Δίπλα μου η Περσεφόνη χοροπηδούσε θριαμβευτικά: “Δεν είμαι πολύ τυχερή; Σκέψου, το παιδί μένει στην οδό Γορτυνίας, τόσο κοντά στο σπίτι μου! Οπωσδήποτε θα του τηλεφωνήσω!”

“Πάλι καλά που δεν μένει και στην Άθωνος, ακριβώς απέναντι από το σπίτι σου”, αποκρίθηκα με νόημα, καθώς το μυαλό μου άρχιζε ήδη να παίρνει ανάποδες στροφές, παρά τον φοβερό πονοκέφαλο...

Τρίτη, 27 Αυγούστου 1997

Μονοήμερη εκδρομή με πλοιάριο στους Παξούς και Αντίπαξους: Λευκή άμμος, γαλάζια νερά, καταπράσινοι λόφοι ολόγυρα -υπέροχα. Ωστόσο, η Πέρσα τα βρήκε σκούρα: Ούτε μπάνιο στους Αντίπαξους (κάθησε στην ακτή όση ώρα εγώ κολυμπούσα και απολάμβανα το καταπληκτικό τοπίο), ούτε βόλτα στους Παξούς (με περίμενε στο εστιατόριο, ενώ εγώ τριγυρνούσα στα πέριξ).

Στο γυρισμό, εγώ βρήκα ένα σκιερό μέρος στη βάρκα αλλά εκείνη επέμενε να μείνει όλες αυτές τις ώρες κάτω από τον καυτερό ήλιο, οπότε ξεροψήθηκε σαν λουκάνικο στη σχάρα και μετά γκρίνιαζε μέχρι τη νύχτα: “Αυτά ήθελα να αποφύγω, τις άμμους, τον ήλιο, την ταλαιπωρία!”

Ααααχ, το φχαριστήθηκα! Όταν ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως μίζερος, καμία κλίκα, κανένα κύκλωμα δεν μπορεί να του δώσει την ευτυχία που ο ίδιος είναι ανίκανος να νιώσει.

Τετάρτη, 28 Αυγούστου 1997

Τελευταίο πρωινό στο ξενοδοχείο, το πέρασα μέσα στην πισίνα. Δροσιστικό, απολαυστικό μπάνιο, τέλειο αντίδοτο στην κάψα την καλοκαιριού. Όπως πάντα, η Περσεφόνη έμεινε απέξω και κόντευε να σκάσει από τη ζήλια της. Αααααχ, εκδίκηση!

Φθάνοντας το βράδι στο σπίτι, πλήθος οι σκέψεις συμπλέκονται στο μυαλό μου και με οδηγούν σε εκπληκτικά συμπεράσματα: ***Τα κυκλώματα λειτουργούν μπροστά στα μάτια μου!*** Αλλά πού να τα πω αυτά και να με πιστέψουν; Αν σου συμβαίνουν τέτοια πράγματα και δεν έχεις ιδέα για την ύπαρξη των κυκλωμάτων, απλά τρελαίνεσαι!

Χωρίς αμφιβολία, αυτές ήταν οι πιο αποκαλυπτικές διακοπές της ζωής μου, καθώς τώρα όλα ξεκαθαρίζουν: Η

Περσεφόνη προσβάλθηκε όταν εξέφρασα τη γνώμη πως μια χοντρή δεν μπορεί φυσιολογικά να έχει νέο και ωραίο γκόμενο παρά μόνο αν τον πληρώνει, οπότε θέλησε να μου δώσει ένα μάθημα. Μερικά τηλεφωνήματα, επαφή με το κύκλωμα, και το θέατρο στήθηκε εύκολα και γρήγορα! Σαφέστατα, ο νεαρός σερβιτόρος στην καφετέρια ήταν της "οικογένειας"!

Ακόμη: Η κλοπή της τσάντας μου στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο δεν ήταν καθόλου τυχαίο γεγονός! Ο κλέφτης γνώριζε την ακριβή μέρα και ώρα που εγώ θα έβγαινα από το σπίτι μου με 65.000 δρχ στην τσάντα κι εμφανίστηκε από το πουθενά, μόλις λίγο πιο πέρα από το σπίτι μου! Όσο για τα χρήματα, προφανώς πήγαν γραμμή στην Πέρσα! Να γιατί ούτε εκείνη, ούτε οι αστυνομικοί στο περιπολικό πρόσεξαν το μηχανόβιο κλεφτρόνι που πέρασε ακριβώς από μπροστά τους με μια γυναικεία τσάντα στο χέρι, ενώ θα μπορούσε στο κάτω-κάτω να είχε στρίψει από ένα άλλο στενό πριν φτάσει στο επικίνδυνο σημείο! Φυσικά! Η Περσεφόνη είναι πολύ τσιγγούνα, δεν θα διέθετε ποτέ 65.000 δρχ για μια πενταήμερη εκδρομή! Για πολλές μέρες πριν αναχωρήσουμε, μου τα είχε πρήξει σχετικά με την "υπερβολική ακρίβεια" αυτού του ταξιδιού! Το αστείο στην υπόθεση είναι ότι θεωρούσα την Πέρσα ως την πιο ισορροπημένη από τις φιλενάδες μου! Κι όμως, αυτή μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνη...

Προσοχή, λοιπόν: Στο εξής πρέπει να κρύβω όχι μόνο τις ιδέες αλλά και τις κινήσεις μου. Επιβάλλεται να λέω ψέματα αράδα σε όλους, εφόσον ποτέ δεν ξέρεις ποιός ανήκει πού! Όσα βλακωδώς εκμυστηρεύομαι σε διάφορες "φίλες", γύρευε σε τίνος αυτιά καταλήγουν! Όσο για την Περσεφόνη, θα αραιώσω τις συναντήσεις μαζί της και στο εξής θα τη γεμίζω ψέματα. Όσο λιγότερα γνωρίζει για μένα, τόσο το καλύτερο.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι τα κυκλώματα είναι άριστα οργανωμένα, αποτελούνται από χιλιάδες ή εκατομμύρια άτομα το καθένα κι έχουν εκπροσώπους τους σε όλα τα μέρη του κόσμου! Να υποψιάζεσαι οποιονδήποτε βρίσκεται οικονομικά πάνω από το μέσο όρο *(ποιόν μέσο όρο; στις λεγόμενες πολιτισμένες κοινωνίες, οι πραγματικά φτωχοί αποτελούν πλέον*

μειοψηφία!).

Είναι, ίσως, φυσικό για τους ανθρώπους να σχηματίζουν κυκλώματα ή κλίκες, έτσι ώστε η εξουσία και ο πλούτος να διατηρούνται μέσα σε συγκεκριμένους κύκλους ατόμων. Τα κυκλώματα υπάρχουν από την αρχαιότητα. Κάποτε αφορούσαν μονάχα την ελίτ, όμως από τις αρχές της δεκαετίας του '90 έχουν εξαπλωθεί ακόμη και στα κατώτερα στρώματα της πολιτισμένης κοινωνίας. Όποιος δεν ανήκει σε κάποια κλίκα, απλά εξοβελίζεται από την κοινωνία.

Όσο για όλες αυτές τις “σχολές χορού”, τις “λέσχες”, τα “γυμναστήρια”, τα “εργαστήρια τέχνης”, τις “σχολές αυτο-γνωσίας”, τις “θρησκευτικές αιρέσεις”, τα “πνευματικά κέντρα” και δε συμμαζεύεται, όπου συγκεντρώνονται σήμερα όλοι οι υγιείς και καθώς-πρέπει πολίτες, αποτελούν ορμητήριο των κυκλωμάτων αλλά και τρόπο περισυλλογής νέων μελών. Το τι διδάσκεται σ' αυτούς τους χώρους είναι επουσιώδες, συχνά αδιάφορο και άχρηστο εκτός της “σχολής”. Εκείνο που μετρά εκεί μέσα είναι το “ταλέντο”: *Το ταλέντο να είσαι ζώο κοπαδιού.*

Να γιατί οτιδήποτε κι αν επιχειρήσω τελικά αποτυχαίνει.

Να γιατί μου είναι σχεδόν αδύνατο να βρίσκω φίλους.

Να γιατί οι γκόμενοι αδιαφορούν παντελώς για μένα.

Να γιατί, όπου κι αν πάω, τελικά με πετάνε έξω κακήν κακώς: Γυμναστήρια, λέσχες, σύλλογοι, σχολές, κλπ.

Να γιατί στο τεκβοντό με αντιμετωπίζουν σα να έχω ψώρα! (τρέχα-γύρευε τι τους συνδέει πραγματικά όλους αυτούς -και σίγουρα δεν είναι το πάθος για το τεκβοντό!)

Να γιατί όπου έχω εργαστεί μέχρι τώρα, βρίσκομαι πάντοτε στον πάτο της ιεραρχίας και πληρώνομαι πάντοτε με τον κατώτερο δυνατό μισθό.

Να γιατί ό,τι κι αν κάνω δεν θεωρείται ποτέ αρκετά καλό: Όσες φιλότιμες προσπάθειες κι αν καταβάλλω, το αποτέλεσμα ποτέ δεν ικανοποιεί τους άλλους.

Για κάποιο περίεργο λόγο, κρίνομαι πάντα ανεπαρκής, άρα ανάξια να υπάρχω.

Δεν είμαι τόσο άτυχη λοιπόν, αγαθιάρα είμαι -δίκιο είχε, τελικά, η Ελένη Ταντούλου. Σε όλη μου τη ζωή μέχρι τώρα

αγνοούσα συστηματικά τον πιο σημαντικό κανόνα επιβίωσης: *Μην εμπιστεύεσαι κανέναν.* Μάλλον τυχερή έχω σταθεί μέχρι σήμερα, αν λάβω υπόψη την ευπιστία που δείχνω στους ανθρώπους και την τάση που έχω να μιλώ πολύ, ζητιανεύοντας λίγη επιβεβαίωση.

Τώρα μου είναι πλέον φανερό ότι πολλά από τα ατυχήματα (θανάσιμα ή όχι) που συμβαίνουν γύρω μας δεν είναι καθόλου ατυχήματα! Πρόκειται για εγκλήματα, νόμιμα και καλά προμελετημένα! Όποιος "εξωκυκλωματικός" τολμήσει να προκαλέσει έναν "κυκλωματικό" τιμωρείται άμεσα! Από την άλλη πλευρά, όποιος από την "οικογένεια" αρνηθεί να εκτελέσει μια εντολή, μαύρο φίδι που τον έφαγε!

Το τίμημα της γνώσης: Χάρη στην Περσεφόνη έχω μόλις κατανοήσει πλήρως την πιο βασική λειτουργία της ανθρώπινης κοινωνίας, τα κυκλώματα. Βέβαια, έχω να κάνω με ένα επικίνδυνο άτομο· αλλά, αν δεν την είχα γνωρίσει, δεν θα είχα καταλάβει ποτέ πόσο βαθιά φθάνει η σαπίλα των ανθρώπων.

Η Περσεφόνη αποτελεί τρανό παράδειγμα, πώς ένα κοινωνικό και ψυχικό μηδενικό ανέρχεται μυστηριωδώς στην κοινωνική πυραμίδα. Τη γνωρίζω από τότε που ήταν παιδί κι έτσι μπορώ να κρίνω: Ίσως η ίδια να έχει ξεχάσει την εποχή που έκανε αράδα τις απόπειρες αυτοκτονίας, εγώ όμως όχι.

Η Περσεφόνη μου κίνησε υποψίες λόγω του αφύσικου πάχους της: Αν μαζί μου στην Πάργα ήταν μια άλλη κοπέλα, σαφώς δεν θα υποψιαζόμουν ότι το όλο σκηνικό του φλερτ στην καφετέρια ήταν στημένο. Πόσοι άλλοι, όμως, στήνουν τέτοιες παραστάσεις για να δημιουργούν συγκεκριμένες εντυπώσεις ή προβλήματα σε ανυποψίαστα άτομα-στόχους; Τι είδους παρασκήνιο κινείται γύρω μου εδώ και χρόνια; Και τι άλλο πρόκειται να αντιμετωπίσω στο μέλλον;

Ex Oblivion: Και ξαφνικά, η παλιά "παρανοϊκή" υποψία ξαναφουντώνει στο νου μου: Πρέπει να έχω έναν ειδικό προορισμό εδώ στη γη, έναν ασυνήθιστο μα πολύ σημαντικό προορισμό. Ίσως να έχει σχέση με την ανατροπή του κακού στον κόσμο, όπως αυτό έχει επικρατήσει με τη εξάπλωση των μυστικών εταιρειών σε όλη την κοινωνία.

Δεν ξέρω τι ακριβώς είναι, τι θα κληθώ να κάνω, δεν έχω ξεδιαλύνει ακόμη ποιά είμαι, στο μεταξύ όμως:
Προσπαθώ να διατηρώ μια ικανοποιητική φυσική κατάσταση.
Βελτιώνω σταθερά την ψυχολογία μου χάρη στους συχνούς διαλογισμούς.
Αποστασιοποιούμαι σταδιακά από το κοινωνικό περιβάλλον.
Απίθανες συγκυρίες (πχ η γνωριμία μου με την Πέρσα) μου αποκαλύπτουν τι πραγματικά συμβαίνει πίσω από το προσωπείο της ανθρώπινης κοινωνίας.

Δεν έχει έλθει ακόμα η ώρα να μάθω ποιός ακριβώς είναι ο ρόλος μου σε αυτό τον κόσμο, έχω όμως την αίσθηση πως το μυστήριο αυτό θα λυθεί όταν έλθει “το πλήρωμα του χρόνου”...

Το κακό με το μέλλον είναι ότι έρχεται.
Δεν κάθεται εκεί που είναι.
Μακάρι να μπορούσα να σταματήσω το χρόνο,
Να κρατήσω μακριά το άγνωστο,
σκοτεινό, εχθρικό μέλλον...